



PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

TITLUL I DISPOZIȚII GENERALE

CAPITOLUL I Obiectul reglementării

Art. 1. – Prezenta lege are ca obiect punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, prin reglementarea situațiilor tranzitorii rezultând din intrarea sa în vigoare, precum și prin punerea de acord a legislației cu dispozițiile acesteia.

Art. 2. – În cuprinsul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

a) *Codul de procedură penală* – Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege;

b) *Codul de procedură penală din 1968* – Legea nr. 29/1968 privind Codul de procedură penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare;

c) *legea veche* – Codul de procedură penală din 1968, precum și orice dispoziții cu caracter procesual penal anterioare intrării în vigoare a prezentei legi;

d) *legea nouă* – Codul de procedură penală și dispozițiile cu caracter procesual penal, astfel cum au fost modificate prin Titlurile II și III;

e) *Codul penal din 1968* – Legea nr. 15/1968 privind Codul penal al României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 16 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL II

Dispoziții privind situațiile tranzitorii

Art. 3. – Legea nouă se aplică de la data intrării ei în vigoare tuturor cauzelor aflate pe rolul organelor judiciare, cu excepțiile prevăzute în cuprinsul prezentei legi.

Art. 4. – (1) Actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege.

(2) Nulitatea oricărui act sau oricărei lucrări efectuate înainte de intrarea în vigoare a legii noi poate fi invocată numai în condițiile Codului de procedură penală.

(3) În cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, încălcarea, în cursul urmăririi penale, a dispozițiilor legale privind prezența obligatorie a învinutului sau a inculpatului ori asistarea obligatorie a acestora de către apărător poate fi invocată până la începerea dezbaterilor.

Art. 5. – (1) Cauzele aflate în cursul urmăririi penale la data intrării în vigoare a legii noi rămân în competența organelor de urmărire penală legal sesizate, urmând a fi soluționate potrivit acesteia, cu excepția cauzelor de competența parchetelor militare și a secțiilor militare din cadrul parchetelor competente.

(2) Sesizarea instanței în cauzele prevăzute la alin. (1) se va face potrivit normelor de competență din legea nouă.

(3) La judecarea cauzelor și la soluționarea propunerilor, contestațiilor, plângerilor sau a oricăror alte cereri în care cercetarea penală a fost efectuată de Direcția Națională Anticorupție potrivit legii vechi, precum și a celor care au rămas în competența acesteia în condițiile alin. (1), participă procurori din cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

Art. 6. – (1) Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță la data intrării în vigoare a legii noi în care nu s-a început cercetarea judecătorească se soluționează de către instanța competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeași lege.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) instanța pe rolul căreia se află cauza o trimite judecătorului de cameră preliminară, pentru a proceda potrivit art. 342-348 din Codul de procedură penală, ori, după caz, o declină în favoarea instanței competente.

Art. 7. – Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță în care s-a început cercetarea judecătorească anterior intrării în vigoare a legii noi rămân în competența aceleiași instanțe, judecata urmând a se desfășura potrivit legii noi.

Art. 8. – Hotărârile pronunțate în primă instanță după intrarea în vigoare a legii noi sunt supuse căilor de atac, termenelor și condițiilor de exercitare ale acestora, prevăzute de legea nouă.

Art. 9. – (1) Sentințele supuse căilor de atac ordinare potrivit legii vechi, cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi, sunt supuse apelului. Apelul se judecă de către instanța competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeași lege.

(2) Cererile de recurs împotriva sentințelor prevăzute la alin. (1) depuse anterior intrării în vigoare a legii noi se vor considera cereri de apel.

(3) În cazul prevăzut la alin. (1), termenul de declarare a apelului se calculează potrivit art. 363 din Codul de procedură penală din 1968.

(4) Deciziile pronunțate în apelurile soluționate potrivit alin. (1) sunt definitive, în condițiile art. 552 din Codul de procedură penală.

(5) Sentințele prin care s-a dispus, potrivit legii vechi, restituirea cauzei procurorului cu privire la care termenul de declarare a recursului nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi, sunt supuse contestației, potrivit art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală.

(6) Contestația prevăzută la alin. (5) se soluționează de către judecătorul de cameră preliminară al instanței ierarhic superioare celei căreia îi revine, potrivit legii noi, competența să judece cauza în primă instanță, ori, după caz, de către completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

(7) Cererile de recurs împotriva sentințelor prevăzute la alin. (5), depuse anterior intrării în vigoare a legii noi, se vor considera contestații.

(8) Termenul de declarare a contestației prevăzute la alin. (5) se calculează potrivit art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968.

Art. 10. – (1) Apelurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală se soluționează de către aceeași instanță, potrivit dispozițiilor din legea nouă privitoare la apel.

(2) Recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală declarate împotriva hotărârilor pentru care legea veche nu prevede calea de atac a apelului se soluționează de către aceeași instanță, conform dispozițiilor din legea nouă privitoare la apel.

(3) Deciziile pronunțate în apelurile soluționate potrivit alin. (1) și (2) sunt definitive, în condițiile art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală.

(4) Recursurile în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală declarate împotriva sentințelor prin care s-a restituit cauza procurorului se soluționează conform dispozițiilor din legea nouă privitoare la contestație, de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond ori, după caz, de către completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Art. 11. – (1) Deciziile pronunțate în apel înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac prevăzute de legea anterioară nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse recursului în casație.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1), termenul de 30 de zile de declarare a recursului în casație curge după cum urmează:

a) de la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală pentru procuror și pentru părțile cu privire la care legea anterioară nu prevedea obligația comunicării deciziei de apel, precum și pentru părțile cărora decizia le-a fost comunicată anterior intrării în vigoare a Codului de procedură penală;

b) de la data comunicării, pentru părțile cărora decizia le-a fost comunicată după data intrării în vigoare a Codului de procedură penală.

(3) Cererile de recurs împotriva deciziilor prevăzute la alin. (1), depuse anterior intrării în vigoare a legii noi, se vor considera cereri de recurs în casație.

(4) Soluționarea recursului în casație este supusă dispozițiilor Codului de procedură penală.

(5) Deciziile prevăzute la alin. (1) devin definitive la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală.

Art. 12. – (1) Recursurile în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, declarate împotriva hotărârilor care au fost supuse apelului potrivit legii vechi, rămân în competența aceleiași instanțe și se judecă potrivit dispozițiilor legii vechi privitoare la recurs.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), prin derogare de la dispozițiile art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală, hotărârea instanței de apel rămâne definitivă la data soluționării recursului, dacă acesta a fost respins ori dacă a fost admis și procesul a luat sfârșit în fața instanței de recurs.

(3) Hotărârile pronunțate în recursul soluționat potrivit alin. (1) nu pot fi atacate cu recurs în casație.

Art. 13. – Hotărârile rămase definitive anterior intrării în vigoare a legii noi nu pot fi atacate cu recurs în casație în condițiile legii noi.

Art. 14. – (1) Rejudecarea cauzei de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată ori de către instanța competentă, dispusă după intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, se desfășoară conform legii noi.

(2) În cauzele în care rejudecarea s-a dispus anterior intrării în vigoare a Codului de procedură penală, dispozițiile art. 5-10 se aplică în mod corespunzător.

Art. 15. – (1) Plângerile împotriva soluțiilor procurorului de netrimitere în judecată, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii noi, continuă să se judece de către instanțele competente potrivit legii vechi, conform regulilor prevăzute de aceeași lege.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1), instanța care admite plângerea și reține cauza spre judecare conform art. 278¹ alin. (8) lit. c) din Codul de procedură penală din 1968, face în mod corespunzător aplicarea dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, cu privire la probele și actele de urmărire penală. Încheierea este supusă contestației, în condițiile legii noi.

(3) Soluțiile de netrimitere în judecată cu privire la care termenul de formulare a plângerii la instanță nu a expirat la data intrării în vigoare a legii noi, sunt supuse plângerii la judecătorul de cameră preliminară, în condițiile prevăzute de art. 340 din Codul de procedură penală. Plângerea se soluționează potrivit legii noi.

Art. 16. – (1) Măsurile preventive aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a legii noi continuă și se mențin pentru durata pentru care au fost dispuse, în condițiile prevăzute de legea veche. La expirarea acestei durate, măsurile preventive pot fi prelungite ori, după caz, menținute, revocate sau înlocuite cu o altă măsură preventivă, în condițiile legii noi.

(2) La expirarea duratei măsurii preventive a obligării de a nu părăsi localitatea ori a obligării de a nu părăsi țara, aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a legii noi, se poate lua împotriva inculpatului oricare dintre măsurile preventive prevăzute de legea nouă.

(3) În cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea ori cea a obligării de a nu părăsi țara, aflate în curs de executare, se menține până la termenul de judecată acordat în cauză, când instanța poate lua împotriva inculpatului oricare dintre măsurile preventive prevăzute de legea nouă.

Art. 17. – (1) Propunerile, cererile sau orice alte cauze privind luarea, prelungirea, revocarea, înlocuirea sau încetarea măsurilor preventive, în cursul urmăririi penale, aflate în curs de soluționare în primă instanță la data intrării în vigoare a legii noi, se soluționează de către judecătorul de drepturi și libertăți competent conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeași lege.

(2) Recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, declarate împotriva încheierilor din cursul urmăririi penale privitoare la măsurile preventive, rămân în competența aceleiași instanțe și se judecă potrivit regulilor prevăzute de legea veche. Dacă instanța admite recursul și casează încheierea, procedează la rejudecarea cauzei conform legii noi, putând lua oricare dintre măsurile preventive prevăzute de aceasta.

Art. 18. – Recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi declarate împotriva încheierilor prin care, în cursul judecății, s-a dispus luarea, menținerea, revocarea, înlocuirea sau încetarea măsurilor preventive, rămân în competența aceleiași instanțe și se judecă potrivit regulilor prevăzute de legea veche. Dacă instanța admite recursul și casează încheierea, procedează la rejudecarea cauzei conform legii noi, putând lua oricare dintre măsurile preventive prevăzute de aceasta.

Art. 19. – Atunci când, în cursul procesului, se constată că în privința unei fapte comise anterior intrării în vigoare a Codului penal, sunt aplicabile dispozițiile art. 18¹ din Codul penal din 1968, ca lege penală mai favorabilă, procurorul dispune clasarea, iar instanța dispune achitarea, în condițiile Codului de procedură penală.

Art. 20. – (1) La data intrării în vigoare a prezentei legi, Tribunalul Militar București și Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar București se desființează.

(2) Posturile ocupate și personalul din cadrul Tribunalului Militar București și Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar București se transferă la Tribunalul Militar Teritorial București sau, după caz, la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București, iar posturile vacante, în funcție de necesități, se pot transfera și la alte instanțe militare sau parchete militare. Persoanele care ocupă funcții de conducere la instanța sau parchetul desființat se transferă pe posturi de execuție la Tribunalul Militar Teritorial București sau, după caz, la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București.

(3) Spațiile și dotările materiale ale Tribunalului Militar București și ale Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar București vor fi preluate prin redistribuire de Tribunalul Militar Teritorial București, respectiv de Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București.

(4) La data desființării Tribunalului Militar București, Tribunalul Militar Teritorial București își schimbă denumirea în Tribunalul Militar București, iar Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București își schimbă denumirea în Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar București.

(5) Prin aplicarea dispozițiilor alin. (1)-(4) Tribunalele Militare București, Cluj, Iași și Timișoara devin echivalente în grad tribunalelor.

(6) Personalul din cadrul Tribunalele Militare București, Cluj, Iași și Timișoara care are grad profesional de judecătorie dobândește, la data intrării în vigoare a prezentei legi, gradul profesional de tribunal, precum și drepturile și obligațiile aferente. Posturile de conducere de la Tribunalele Militare Cluj, Iași și Timișoara se ocupă în condițiile prevăzute de art. 48 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(7) Personalul din cadrul Parchetelor Militare de pe lângă Tribunalele Militare București, Cluj, Iași și Timișoara care are grad profesional de parchet de

pe lângă judecătoria dobândește, la data intrării în vigoare a prezentei legi, gradul profesional de parchet de pe lângă tribunal, precum și drepturile și obligațiile aferente acestuia. Posturile de conducere de la parchetele militare de pe lângă Tribunalele Militare Cluj, Iași și Timișoara se ocupă în condițiile prevăzute de art. 49 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(8) Noile state de funcții și de personal pentru Tribunalul Militar București și pentru Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar București se aprobă prin ordin comun al ministrului justiției și al ministrului apărării naționale, cu avizul conform al Consiliului Superior al Magistraturii.

Art. 21. – (1) Cauzele aflate pe rolul Tribunalului Militar București, care se desființează, vor fi preluate pe cale administrativă, în termen de 3 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, de Tribunalul Militar Teritorial București, redenumit conform art. 20 alin. (4), care continuă soluționarea acestora.

(2) Cauzele aflate în curs de soluționare la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar București, care se desființează, vor fi preluate pe cale administrativă, în termen de 3 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București, redenumit conform art. 20 alin. (4), care continuă soluționarea acestora.

Art. 22. – Ori de câte ori alte acte normative, cu excepția Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, a Legii privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, a Legii privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, neprivative de libertate și a Legii privind organizarea și funcționarea sistemului de probațiune, fac referire la măsura arestării preventive, referirea se consideră a fi făcută și la măsura arestului la domiciliu.

Art. 23. – (1) Procedura la instanța de executare cu privire la solicitările privind aplicarea legii penale mai favorabile formulate ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, se va face potrivit dispozițiilor privind executarea hotărârilor penale din Legea nr. 135/2010, în următoarea ordine de preferință:

a) din oficiu, de către instanța de executare pentru persoanele aflate în penitenciar în executarea hotărârilor de condamnare;

b) la cerere, de către instanța de executare pentru celelalte hotărâri de condamnare.

(2) Procedura în fața instanței de executare în cazurile prevăzute la alin. (1) se desfășoară fără participarea condamnatului și a procurorului. După redactarea hotărârii, aceasta se comunică în întregul său condamnatului și procurorului.

(3) Hotărârea poate fi atacată cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare.

(4) Hotărârea prin care instanța de executare constată intervenirea legii penale mai favorabile este executorie.

(5) Contestația se judecă de un complet format dintr-un judecător, în ședință publică, cu participarea procurorului și cu citarea părților.

(6) Hotărârea prin care se soluționează contestația este definitivă.

(7) Pentru analizarea hotărârilor judecătorești prevăzute la alin. (1) lit. a) potrivit prezentei proceduri, se delegă la instanțele de executare, pe un termen de două luni, judecători din cadrul judecătoriilor, tribunalelor și curților de apel învecinate.

Art. 24. – Dispozițiile procesual penale din legile speciale se completează cu cele ale Codului de procedură penală.

TITLUL II

DISPOZIȚII PRIVIND MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA UNOR ACTE NORMATIVE CARE CUPRIND DISPOZIȚII PROCESUAL PENALE

Art. 25. – Articolul 48⁸ din Legea nr. 17/1990 privind regimul juridic al apelor maritime interioare, al mării teritoriale, al zonei contigue și al zonei economice exclusive ale României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 21 octombrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 48⁸. – În cazul infracțiunilor prevăzute la art. 48¹, constatarea săvârșirii acestora și cercetarea penală revin organelor de urmărire penală.”

Art. 26. – Articolul 282¹ din Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Art. 27. – Legea nr. 11/1991 privind combaterea concurenței neloiale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 30 ianuarie 1991, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 7, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. – Acțiunile izvorând dintr-un act de concurență neloială sunt de competența tribunalului locului săvârșirii faptei sau în a cărui rază teritorială se găsește sediul pârâtului; în lipsa unui sediu este competent tribunalul domiciliului pârâtului.”

2. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. – Acțiunea penală în cazurile prevăzute la art. 5 se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, la sesizarea camerei de

comerț și industrie teritoriale sau a altei organizații profesionale ori la sesizarea persoanelor împuternicite de Consiliul Concurenței.

În aplicarea prezentei legi, Consiliul Concurenței va avea atribuțiile prevăzute la art. 33-40 din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

3. Articolele 9, 10, 11, 12 și 13 se abrogă.

Art. 28. – Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 24 se introduce un nou articol, articolul 24¹, cu următorul cuprins:

„Art. 24¹. – (1) Instanța de judecată, prin hotărârea prin care soluționează fondul cauzei poate dispune încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației sau desființarea construcțiilor realizate nelegal.

(2) Procurorul sau instanța de judecată poate dispune, din oficiu sau la cerere, oprirea temporară a executării lucrărilor, pe tot parcursul procesului penal.”

2. La articolul 32, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În situațiile prevăzute la art. 24, organele de control vor putea cere organelor judiciare să dispună măsurile menționate la alin. (1). Organele de control competente, potrivit legii, pot cere organelor de urmărire penală sesizate și, după caz, instanței, să dispună oprirea temporară a executării lucrărilor, pe tot parcursul procesului penal.”

Art. 29. – Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 7 august 1991, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul legii se modifică și va avea următorul cuprins:

„Legea privind securitatea națională a României”

2. În tot cuprinsul legii, sintagma siguranță națională se înlocuiește cu sintagma securitate națională.

3. După articolul 12 se introduc zece noi articole, articolele 12¹-12¹⁰, cu următorul cuprins:

„Art. 12¹. – În situațiile prevăzute la art.3 organele cu atribuții în domeniul securității naționale pot, în condițiile legii privind organizarea și funcționarea acestora:

a) să solicite și să obțină obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la autorități sau instituții publice, respectiv de la persoane juridice de drept privat ori de la persoane fizice;

b) să consulte specialiști ori experți;

c) să primească sesizări sau note de relații;

d) să fixeze unele momente operative prin fotografiere, filmare ori prin alte mijloace tehnice ori să efectueze constatări personale, cu privire la activități publice desfășurate în locuri publice, dacă această activitate este efectuată ocazional;

e) să solicite obținerea datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, altele decât conținutul acestora, și reținute de către aceștia potrivit legii;

f) să efectueze activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale.

Art. 12². – (1) Activitățile specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului se efectuează numai în situațiile în care:

a) nu există alte posibilități ori sunt posibilități limitate pentru cunoașterea, prevenirea sau contracararea riscurilor sau amenințărilor la adresa securității naționale;

b) acestea sunt necesare și proporționale, date fiind circumstanțele situației concrete;

c) a fost obținută autorizația prevăzută de lege.

(2) Activitățile specifice prevăzute la alin. (1) pot consta în:

a) interceptarea și înregistrarea comunicațiilor electronice, efectuate sub orice formă;

b) căutarea unor informații, documente sau înscrisuri pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, la un obiect sau deschiderea unui obiect;

c) ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informațiilor pe care acesta le conține, cât și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee;

d) instalarea de obiecte, întreținerea și ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse, supravegherea prin fotografiere, filmare ori prin alte mijloace tehnice ori constatări personale, efectuate sistematic în locuri publice sau efectuate în orice mod în locuri private;

e) localizarea, urmărirea și obținerea de informații prin GPS sau prin alte mijloace tehnice de supraveghere;

f) interceptarea trimiterilor poștale, ridicarea și repunerea la loc a acestora, examinarea lor, extragerea informațiilor pe care acestea le conțin, cât și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee;

g) obținerea de informații privind tranzacțiile financiare sau datele financiare ale unei persoane, în condițiile legii.

Art. 12³. – (1) Propunerea de autorizare a unor activități specifice din cele prevăzute la art. 12² alin. (2) se formulează în scris și trebuie să cuprindă:

- a) numele și funcția persoanei care formulează propunerea;
- b) data și locul emiterii propunerii;
- c) date sau informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale, prin prezentarea faptelor și circumstanțelor pe care se întemeiază propunerea;
- d) motivația pentru care se impun activități specifice;
- e) categoriile de activități pentru care se propune solicitarea autorizării;
- f) dacă este necesară încuviințarea pătrunderii în spații private pentru desfășurarea de activități specifice;
- g) perioada pentru care se propune solicitarea autorizării;
- h) identitatea persoanei supusă măsurii, dacă aceasta este cunoscută;
- i) locul unde urmează a fi executate activitățile propuse, dacă acesta este cunoscut.

(2) Propunerea se înaintează procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și este examinată sub aspectul legalității și temeiniciei, în termen de 24 de ore de la înregistrare, ori de îndată în cazurile urgente, de procurori anume desemnați de acesta.

(3) Dacă apreciază că propunerea este nejustificată, procurorul o respinge prin ordonanță motivată, comunicând aceasta de îndată organului care a formulat-o.

(4) Dacă se apreciază că propunerea este întemeiată și sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau înlocuitorul de drept al acestuia solicită în scris președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție autorizarea activităților propuse.

(5) Solicitarea trebuie să cuprindă datele menționate la alin. (1).

(6) Solicitarea este examinată, de urgență, în camera de consiliu, de unul din judecătorii anume desemnați de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(7) În cazul în care judecătorul, examinând solicitarea, apreciază că nu sunt suficiente informațiile solicită suplimentarea de îndată, în scris, a argumentelor prezentate.

Art. 12⁴. – În cazul solicitării prelungirii autorizării, cererea se întocmește potrivit art. 12³, care se aplică în mod corespunzător, la care se adaugă solicitarea de prelungire a autorizării, cu prezentarea motivelor ce justifică prelungirea.

Art. 12⁵. – (1) În cazul în care judecătorul constată că solicitarea este justificată și activitățile se impun în condițiile art.12² alin.(1) dispune autorizarea, prin încheiere motivată, care trebuie să cuprindă:

- a) denumirea instanței, data, ora și locul emiterii;
- b) date și informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale, prin prezentarea faptelor și circumstanțelor care justifică măsura;

c) activitățile specifice autorizate, dintre cele prevăzute la art. 12² alin. (2);

d) identitatea persoanei care este afectată de activitățile specifice, prin restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, dacă aceasta este cunoscută;

e) organele care efectuează activitățile autorizate;

f) persoanele fizice sau juridice care au obligația de a acorda sprijin la executarea activităților autorizate;

g) precizarea locului sau a localităților în care se vor desfășura activitățile autorizate, dacă acestea sunt cunoscute;

h) durata de valabilitate a autorizației.

(2) Judecătorul emite, totodată, un mandat cuprinzând elementele prevăzute la alin. (1) lit. a) și c) - h).

(3) În situațiile în care este necesar să se autorizeze noi activități decât cele inițiale, desfășurarea acestora în alte locuri sau localități, dacă sunt cunoscute, ori atunci când au intervenit schimbări ale numerelor de apel, mandatul inițial se completează în mod corespunzător, cu aplicarea procedurii prevăzute de art. 12³.

(4) Durata de valabilitate a autorizării activităților este cea necesară pentru desfășurarea acestora, dar nu mai mult de 6 luni. Autorizarea poate fi prelungită în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 3 luni. Durata maximă a autorizărilor cu privire la aceleași date și informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale este de 2 ani. Activitățile specifice încetează înainte de expirarea duratei pentru care au fost autorizate, îndată ce au încetat motivele care le-au justificat.

Art. 12⁶. – (1) În cazul în care judecătorul constată că cererea nu este justificată, o respinge prin încheiere motivată. Încheierea este definitivă.

(2) O nouă autorizație cu privire la aceeași persoană poate fi solicitată și emisă numai dacă cererea se bazează pe noi date și informații, și cu respectarea prevederilor art. 12³-12⁵.

Art. 12⁷. – (1) Atunci când întârzierea obținerii autorizării ar prejudicia grav finalitatea activităților specifice necesare, acestea se pot efectua cu autorizarea procurorului, pe o durată de maximum 48 de ore, urmând ca autorizarea judecătorului să fie solicitată, de îndată ce există posibilitatea, dar nu mai târziu de expirarea acestui termen. Judecătorul se pronunță asupra cererii de îndată.

(2) În cazul în care judecătorul apreciază că se impune continuarea activităților prevăzute la alin. (1), dispozițiile art. 12³-12⁵ se aplică în mod corespunzător.

(3) Dacă judecătorul apreciază că nu se mai impune continuarea activităților prevăzute la alin. (1), confirmă efectuarea acestora și păstrarea materialelor obținute sau după caz, dispune încetarea de îndată a acestora și distrugerea materialelor obținute, în termen de maximum 7 zile. O copie a procesului-verbal privind distrugerea se transmite judecătorului.

Art. 12⁸. – (1) Persoanele care solicită autorizarea, autorizează, pun în executare sau sprijină punerea în executare a autorizării, beneficiază de protecția legii și sunt obligate să păstreze secretul asupra datelor și informațiilor de care iau cunoștință cu acest prilej și să respecte prevederile legale privind protecția informațiilor clasificate.

(2) Organele care pun în executare activitățile autorizate sunt obligate să le întrerupă de îndată atunci când temeiurile care le-au justificat au încetat și să îl informeze despre aceasta pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție informează Înalta Curte de Casație și Justiție despre întreruperea activităților autorizate atunci când temeiurile care le-au justificat au încetat.

(3) Aceleași organe au obligația să îl informeze în scris pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție despre rezultatul activităților autorizate prin mandat și despre măsurile luate, conform legii.

(4) Procedura de autorizare a activităților specifice, precum și desfășurarea activităților autorizate se fac cu respectarea prevederilor legale privind protecția informațiilor clasificate.

Art. 12⁹. – (1) Datele și informațiile de interes pentru securitatea națională, rezultate din activitățile autorizate, dacă indică pregătirea sau săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, sunt reținute în scris și transmise organelor de urmărire penală, potrivit art.61 din Codul de procedură penală, însoțite de mandatul emis pentru acestea, la care se adaugă propunerea de declasificare, după caz, totală sau în extras, potrivit legii, a mandatului. Convorbirile și/sau comunicările interceptate, redactate în scris și/sau imaginile înregistrate se transmit organelor de urmărire penală în integralitate, însoțite de conținutul digital original al acestora.

(2) În cazul în care datele și informațiile rezultate din activitățile autorizate nu sunt suficiente pentru sesizarea organelor de urmărire penală și nici nu justifică desfășurarea în continuare de activități de informații cu privire la acea persoană din dispoziția conducătorului organului de stat cu atribuții în domeniul securității naționale se dispune notificarea persoanei ale cărei drepturi sau libertăți au fost afectate prin activitățile autorizate, cu privire la activitățile desfășurate față de aceasta și perioadele în care s-au desfășurat.

(3) Notificarea prevăzută la alin. (2) nu se va face dacă:

a) ar putea conduce la periclitarea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu ale organelor de stat cu atribuții în domeniul securității naționale, prin dezvăluirea unor surse ale acestora, inclusiv ale serviciilor de securitate și informații ale altor state;

b) ar putea afecta apărarea securității naționale;

c) ar putea aduce atingere drepturilor și libertăților unor terțe persoane;

d) ar putea duce la deconspirarea metodelor și mijloacelor, inclusiv tehnicile speciale de investigare concrete, utilizate în cazul respectiv de organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale.

Art. 12¹⁰. – Orice persoană care se consideră vătămată în drepturile sau libertățile sale fundamentale ca urmare a activităților specifice culegerii de informații efectuate de organele de informații sau de cele cu atribuții în domeniul securității naționale se poate adresa, potrivit legii, comisiilor parlamentare sau organelor judiciare, astfel:

a) comisiilor însărcinate să exercite control parlamentar, potrivit legilor de organizare și funcționare a organelor de informații sau a celor cu atribuții în domeniul securității naționale;

b) instanței de judecată, în condițiile Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare;

c) instanțelor judecătorești, pentru repararea daunelor materiale și morale suferite, potrivit legii civile;

d) organelor judiciare, prin formularea de plângeri și căi de atac potrivit Codului de procedură penală;

e) altor comisii sau organe judiciare, potrivit procedurilor reglementate de legi speciale.”

4. Articolele 13 - 15 se abrogă.

5. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. – (1) Desfășurarea, fără autorizare, a activităților specifice culegerii de informații supuse autorizării în condițiile prezentei legi sau cu depășirea autorizării acordate se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului care divulgă, refuză sau împiedică, în orice mod, aducerea la îndeplinire a mandatului eliberat în condițiile prezentei legi.

(3) Tentativa se pedepsește.”

Art. 30. – Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 3 martie 1992, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. – (1) În vederea stabilirii existenței amenințărilor la adresa securității naționale, prevăzute la art. 3 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, cu modificările ulterioare, serviciile de informații pot efectua, cu respectarea legii, verificări prin:

a) solicitarea și obținerea de obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la autorități sau instituții publice, respectiv solicitarea de la persoane juridice de drept privat ori de la persoane fizice;

b) consultarea de specialiști ori experți;

c) primirea de sesizări sau note de relații;

d) fixarea unor momente operative prin fotografiere, filmare ori prin alte mijloace tehnice sau constatări personale, cu privire la activități publice desfășurate în locuri publice, dacă nu este efectuată sistematic;

e) obținerea datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, altele decât conținutul acestora, și reținute de către aceștia potrivit legii.

(2) Serviciul Român de Informații efectuează prin laboratoare de specialitate și specialiști proprii constatări dispuse sau solicitate în condițiile legii.”

2. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. – (1) În situațiile care constituie amenințări la adresa securității naționale, Serviciul Român de Informații, prin cadre desemnate în acest scop, desfășoară activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercitării unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului, efectuate potrivit procedurii prevăzute în Legea nr. 51/1991, cu modificările ulterioare, care se aplică în mod corespunzător.

(2) Activitățile specifice culegerii de informații, prevăzute la alin. (1) sunt controlate de Parlament, în limitele și condițiile prevăzute de lege.”

3. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. – În cazul în care din verificările și activitățile specifice prevăzute la art. 9 și 10 rezultă date și informații care indică pregătirea sau săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, acestea sunt transmise organelor de urmărire penală în condițiile prevăzute de art.61 din Codul de procedură penală.”

Art. 31. – Legea nr. 83/1992 privind procedura urgentă de urmărire și judecare pentru unele infracțiuni de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992, se abrogă.

Art. 32. – Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 4 februarie 2013, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 41 alineatul (1), litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) când prin hotărâre judecătorească definitivă s-a dispus condamnarea sau amânarea aplicării pedepsei pentru săvârșirea unei infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciul ori pentru săvârșirea cu intenție a unei alte infracțiuni;”

2. La articolul 41, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Notarul public poate fi menținut în activitate în cazul în care, pentru o infracțiune săvârșită din culpă, s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, suspendarea executării pedepsei, s-a aplicat pedeapsa amenzii sau acesta a beneficiat de amnistie ori grațiere înainte de începerea executării pedepsei și se apreciază că fapta săvârșită nu a adus atingere prestigiului profesiei.”

3. La articolul 42 alineatul (1), litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) în cazul în care împotriva notarului public s-a luat măsura arestării preventive sau a arestului la domiciliu, până la încetarea măsurii;”

Art. 33. – Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 20 iulie 1995, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 85 alineatul 1, litera k) se modifică și va avea următorul cuprins:

„k) când, pentru o infracțiune săvârșită din culpă, li s-a aplicat prin hotărâre judecătorească suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, ori a amenzii, precum și în cazurile când au beneficiat de amnistie sau grațiere înainte de începerea executării pedepsei;”

2. La articolul 87, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Cadrele militare în activitate din Ministerul Apărării Naționale condamnate pentru infracțiuni săvârșite cu intenție, la pedeapsa amenzii penale sau cu închisoare, cu suspendarea executării ori grațiate, înainte de începerea executării pedepsei sau cu privire la care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, pot fi trecute în rezervă sau direct în retragere ori pot fi menținute în activitate, pe baza propunerilor înaintate ierarhic comandanților/șefilor care au stabilite competențe în acest sens, prin ordin al ministrului apărării naționale.”

3. La articolul 89, alineatul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„În cazul în care s-a dispus achitarea, încetarea procesului penal, renunțarea la aplicarea pedepsei, clasarea ori renunțarea la urmărirea penală, cadrele militare care au fost suspendate din funcție în condițiile alin. 2 și care s-au aflat la dispoziție în condițiile alin. 4 și 5 sunt repuse în drepturile avute la data suspendării din funcție sau la data punerii la dispoziție, după caz, inclusiv în funcția deținută anterior sau în una echivalentă, și vor primi toate drepturile ce li s-ar fi acordat în perioada cât s-au aflat suspendate, respectiv puse la dispoziție, potrivit normelor legale în vigoare la data reîncadrării în funcție.”

4. La articolul 109, alineatul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Numirea, promovarea, transferul, limitele de vârstă, condițiile de menținere în magistratură și celelalte aspecte ale carierei profesionale a judecătorilor și procurorilor militari sunt supuse normelor care reglementează statutul judecătorilor și procurorilor.”

Art. 34. – Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 26 martie 1996, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 138 alineatul (1), litera k se modifică și va avea următorul cuprins:

„k) efectuează expertize contra cost, pe cheltuiala părților interesate sau la cererea organelor judiciare;”

2. La articolul 139, alineatele (6) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6) Măsurile prevăzute la alin. (3) și (5) pot să includă descrierea detaliată, cu sau fără prelevare de eșantioane, sau sechestrarea reală a mărfurilor în litigiu și, în cazurile corespunzătoare, a materialelor și instrumentelor utilizate pentru a produce și/sau a distribui aceste mărfuri, precum și documentele care se referă la ele. Aceste măsuri vor fi avute în vedere și în aplicarea dispozițiilor art. 169-171 din Codul de procedură penală.

.....
 (12) Măsurile prevăzute la alin. (10) lit. b) și c) pot fi dispuse și de procuror cu ocazia clasării sau renunțării la urmărirea penală. Dispozițiile alin. (10) lit. c) nu se aplică pentru construcțiile realizate cu încălcarea drepturilor privind opera de arhitectură, protejate prin prezenta lege, dacă distrugerea clădirii nu este impusă de circumstanțele cazului respectiv.”

3. Articolul 145 se abrogă.

Art. 35. – Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 16 august 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 33, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul infracțiunii prevăzute la art. 60 alin. (1) din prezenta lege, personalul desemnat în condițiile alin. (1) va putea efectua numai actele stabilite prin art. 61 din Codul de procedură penală.”

2. *Articolul 37 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 37. – În baza autorizării judiciare date prin încheiere, conform art. 38, inspectorul de concurență poate efectua inspecții, în spațiile prevăzute la art. 36, precum și în orice alte spații, inclusiv domiciliul, terenuri sau mijloace de transport aparținând conducătorilor, administratorilor, directorilor și altor angajați ai operatorilor economici sau asociațiilor de operatori economici supuși investigației.”

3. *La articolul 38, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:*

„(7) Încheierea prevăzută la alin. (1) poate fi atacată cu contestație la Înalta Curte de Casație și Justiție, în termen de 48 de ore. Termenul în care poate fi atacată încheierea pentru Consiliul Concurenței curge de la momentul comunicării acesteia, potrivit prevederilor alin. (2). În ceea ce privește persoana supusă inspecției, termenul în care poate fi atacată încheierea curge de la momentul comunicării acesteia, potrivit prevederilor alin. (1). Contestația nu este suspensivă de executare.”

Art. 36. – La articolul 25 alineatul (1) din Legea nr. 121/1996 privind organizarea și funcționarea Corpului Pompierilor Militari, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 23 octombrie 1996, cu modificările ulterioare, litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) să constate și să sesizeze, în condițiile art. 61 din Codul de procedură penală, fapte care pot constitui infracțiuni în domeniul prevenirii și stingerii incendiilor.”

Art. 37. – Alineatele (1) și (2) ale articolului 31 din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatului Poporului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 15 septembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 31. – (1) Pe durata exercitării mandatului, Avocatul Poporului poate fi urmărit și trimis în judecată penală pentru fapte, altele decât cele prevăzute la art. 30, dar nu poate fi reținut, percheziționat, arestat la domiciliu sau arestat preventiv fără încuviințarea președinților celor două Camere ale Parlamentului.

(2) Adjuncții Avocatului Poporului pot fi urmăriți și trimiși în judecată penală pentru fapte, altele decât cele prevăzute la art. 30, dar nu pot fi reținuți, percheziționați, arestați la domiciliu sau arestați preventiv fără înștiințarea prealabilă a Avocatului Poporului.”

Art. 38. – Alineatul (1) al articolului 59 din Legea nr. 56/1997 pentru aplicarea prevederilor Convenției privind interzicerea dezvoltării, producerii, stocării și folosirii armelor chimice și distrugerea acestora, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 10 februarie 2004, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 59. – (1) Urmărirea penală, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 55, 56 și la art. 58 se efectuează de către procuror.”

Art. 39. – Alineatul (4) al articolului 44 din Legea nr. 255/1998 privind protecția noilor soiuri de plante, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 28 decembrie 2011, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În cadrul acțiunii în contrafacere pornită de titularul brevetului pentru soi, licențiatul poate solicita despăgubiri pentru repararea prejudiciului.”

Art. 40. – Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 77, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) În cazul în care fapta funcționarului public a fost sesizată ca abatere disciplinară și ca infracțiune, procedura angajării răspunderii disciplinare se suspendă până la dispunerea clasării sau renunțării la urmărirea penală sau până la data la care instanța judecătorească dispune achitarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei sau încetarea procesului penal.”

2. La articolul 86, alineatele (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) În cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală ori achitarea sau renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, suspendarea din funcția publică încetează, iar funcționarul public respectiv își va relua activitatea în funcția publică deținută anterior și îi vor fi achitate drepturile salariale aferente perioadei de suspendare.

.....
 (5) De la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale, în situația în care funcționarul public poate influența cercetarea, persoana care are competența numirii în funcția publică are obligația să dispună mutarea temporară a funcționarului public în cadrul altui compartiment sau altei structuri fără personalitate juridică a autorității ori instituției publice.”

3. La articolul 94 alineatul (1), litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) este arestat preventiv sau se află în arest la domiciliu;”

4. La articolul 98 alineatul (1), literele f) și g) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„f) când prin hotărâre judecătorească definitivă s-a dispus condamnarea pentru o faptă prevăzută la art. 54 lit. h) ori s-a dispus aplicarea unei pedepse privative de libertate, la data rămânerii definitive a hotărârii;

g) ca urmare a interzicerii exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică sau de a exercita profesia ori activitatea în executarea căreia a săvârșit fapta, ca pedepse complementare, sau ca urmare a interzicerii ocupării unei funcții

sau a exercitării unei profesii, ca măsură de siguranță, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus interdicția.”

Art. 41. – Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. *Articolul 21 se abrogă.*

2. *Articolul 26 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 26. – Secretul bancar și cel profesional, cu excepția secretului profesional al avocatului exercitat în condițiile legii, nu sunt opozabile procurorului, după începerea urmăririi penale, și nici instanței de judecată.”

3. *Articolele 26¹, 27, 30 și 31 se abrogă.*

Art. 42. – Articolul 36 din Legea nr. 139/2000 privind activitatea de meteorologie, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 1 martie 2007, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 36. – (1) În activitatea de meteorologie, constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către personalul Inspecției Meteorologice Naționale și de personalul împuternicit de ministrul coordonator, la propunerea Centrului meteorologic național, iar în activitatea de meteorologie aeronautică, de către personalul abilitat de autoritatea de stat în domeniul aviației civile.

(2) Infracțiunile prevăzute de prezenta lege se constată de către organele de urmărire penală, precum și de către persoanele prevăzute la alin. (1), care procedează potrivit art. 61 din Codul de procedură penală.”

Art. 43. – Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 3 august 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. *La articolul 1, literele j) și k) se abrogă.*

2. *La articolul 18, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:*

„Art. 18. – (1) Drogurile ridicate în vederea confiscării se distrug potrivit art. 574 lit. d) din Codul de procedură penală. Păstrarea de contraprobe este obligatorie.

.....
 (3) Distrugerea drogurilor se efectuează periodic, prin incinerare sau prin alte mijloace adecvate, de către o societate comercială autorizată, în prezența unei comisii formate din judecătorul delegat cu executarea, câte un reprezentat al

Agenției Naționale Antidrog, al Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, un specialist din cadrul formațiunii centrale specializate în prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri din Inspectoratul General al Poliției Române și gestionarul camerei de corpuri delictive a aceleiași unități. În cazul în care distrugerea nu are loc în circumscripția instanței de executare, din comisie face parte judecătorul delegat cu executarea de la instanța corespunzătoare în grad în circumscripția căreia are loc distrugerea. Un exemplar al procesului-verbal se trimite instanței de executare.”

3. La articolul 18, alineatul (4) se abrogă.

4. Articolele 20 - 25 se abrogă.

Art. 44. – Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 23 alineatul (1), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) când prin hotărâre judecătorească definitivă s-a dispus condamnarea sau amânarea aplicării pedepsei față de executorul judecătoresc;”

2. La articolul 23, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Executorul judecătoresc poate fi menținut în activitate în cazul în care, pentru o infracțiune săvârșită din culpă, s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, suspendarea executării pedepsei, s-a aplicat pedeapsa amenzii sau acesta a beneficiat de amnistie sau grațiere înainte de începerea executării pedepsei și se apreciază că fapta săvârșită nu a adus atingere prestigiului profesiei.”

3. La articolul 50, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 50. – (1) În cazul în care împotriva executorului judecătoresc s-a luat măsura arestării preventive ori a arestului la domiciliu sau în cazul în care s-a dispus în primă instanță condamnarea sau amânarea aplicării pedepsei, ministrul justiției, din oficiu sau la propunerea Consiliului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, va lua măsura suspendării din funcție a acestuia până la soluționarea procesului penal, potrivit legii.”

Art. 45. – Articolul 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 30 mai 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, se abrogă.

Art. 46. – Articolul 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 244/2000 privind siguranța barajelor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 4 februarie 2002, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 26. – Infracțiunile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență se constată de către organele de urmărire penală, precum și de către personalul prevăzut la art. 15-17, care procedează potrivit art. 61 din Codul de procedură penală.”

Art. 47. – Ordonanța Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 996 din 10 noiembrie 2005, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 15, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) efectuează, din dispoziția organelor de urmărire penală, a instanțelor judecătorești sau la cererea persoanelor interesate, expertize, autopsii, examinări medico-legale, precum și alte lucrări medico-legale;”

2. La articolul 17, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) efectuează expertize, autopsii, examinări medico-legale din dispoziția organelor de urmărire penală sau a instanțelor judecătorești, precum și în cazurile de deficiențe în acordarea asistenței ori în cazurile în care, potrivit legii, sunt necesare expertize medico-legale psihiatrice;”

Art. 48. – Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 11 decembrie 2001, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolele 21-23 se abrogă.

2. Articolul 24 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 24. – (1) Ședințele de judecată în cauzele privind infracțiunea de trafic de minori, prevăzută de art. 211 din Codul penal și de pornografie infantilă, prevăzută de art. 374 din Codul penal sunt nepublice. La desfășurarea ședințelor pot asista părțile, reprezentanții acestora, avocații, reprezentanții Agenției Naționale împotriva Traficului de Persoane, precum și alte persoane a căror prezență este considerată necesară de către instanță.

(2) În cauzele privind infracțiunile prevăzute în Capitolul VII din Titlul I al Părții speciale a Codului penal și în cauzele privind infracțiunile de facilitare a șederii ilegale în România prevăzută de art. 264 din Codul penal și de pornografie infantilă prevăzută de art. 374 din Codul penal, ascultarea minorului care nu a împlinit vârsta de 14 ani se face în prezența a cel puțin unuia dintre părinți sau a

altui reprezentant legal, fiind totodată obligatorie și citarea unui psiholog, respectiv a unui reprezentant al Direcției generale de asistență socială și protecția copilului.”

3. *Articolul 25 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 25. – La judecarea infracțiunilor de trafic de persoane, prevăzută de art. 210 din Codul penal și facilitare a șederii ilegale în România, prevăzută de art. 264 din Codul penal, la cererea persoanei vătămate, instanța poate declara ședința nepublică.”

4. *Articolul 26 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 26. – (1) Victimelor infracțiunilor de trafic de persoane li se acordă o protecție și o asistență specială, fizică, juridică și socială.

(2) Viața privată și identitatea victimelor infracțiunilor de trafic de persoane sunt ocrotite.

(3) Victimele infracțiunilor de trafic de persoane au dreptul la recuperarea lor fizică, psihologică și socială.

(4) Victimelor minore ale infracțiunilor de trafic de persoane li se acordă protecție și asistență specială, în raport cu vârsta lor.

(5) Femeilor, victime ale infracțiunii de trafic de persoane, precum și celor care sunt supuse unui risc ridicat de a deveni victime ale acestor infracțiuni li se acordă o protecție și o asistență socială specifice.”

5. *La articolul 27, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 27. – (1) Ministerul Afacerilor Interne asigură protecția fizică a victimelor traficului de persoane, în condițiile art. 113 din Codul de procedură penală.”

6. *La articolul 38, alineatul (4) se abrogă.*

7. *Articolul 43 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 43. – Victimele infracțiunilor de trafic de persoane au dreptul să primească, în limba pe care o înțeleg, informații cu privire la procedurile judiciare și administrative aplicabile.”

Art. 49. – Articolul 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2001 privind organizarea și funcționarea Poliției de Frontieră Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 29 iunie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 81/2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. – (1) Ministrul afacerilor interne, cu avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, desemnează polițiști de frontieră care au calitatea de organe de cercetare penală ale poliției judiciare, în condițiile legii.

(2) În îndeplinirea activităților de urmărire penală, polițistul de frontieră are competența teritorială corespunzătoare unității poliției de frontieră din care face parte.”

Art. 50. – La articolul 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 30 iunie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu modificările și completările ulterioare, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Persoanele în cauză sunt conduse în fața autorităților competente în vederea clarificării situației lor.”

Art. 51. – Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 12 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 7, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Accesul la informații clasificate ce constituie secret de stat, respectiv secret de serviciu, potrivit art. 15 lit. d) și e), este garantat, sub condiția validării alegerii sau numirii și a depunerii jurământului, pentru următoarele categorii de persoane:

- a) Președintele României;
- b) primul-ministru;
- c) miniștri;
- d) deputați;
- e) senatori;
- f) judecători;
- g) procurori;

h) magistrați-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, în concordanță cu atribuțiile specifice, sunt îndreptățite să aibă acces la informațiile clasificate fără îndeplinirea procedurilor prevăzute la alin. (1)-(3), respectiv la art. 28, în baza unor proceduri interne ale instituțiilor din care aceștia fac parte, avizate de Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat, după ce au luat cunoștință de responsabilitățile ce le revin privind protecția informațiilor clasificate și au semnat angajamentul scris de păstrare a secretului prevăzut la art. 36 alin. (3).”

2. La articolul 7, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Pentru judecători, procurori și magistrații-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, procedura internă prevăzută la alin. (4) se stabilește prin regulament elaborat de Consiliul Superior al Magistraturii și avizat de Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat.”

Art. 52. – Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 9 mai 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 26 alineatul (1), punctul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„15. folosește metode și mijloace tehnico-științifice în cercetarea locului faptei și la examinarea probelor și a mijloacelor materiale de probă, efectuând constatări și expertize criminalistice, prin specialiști și experți proprii acreditați, precum și rapoarte criminalistice de constatare, rapoarte de interpretare a urmelor sau de evaluare a comportamentului infracțional sau a personalității criminale;”

2. La articolul 26 alineatul (1), după punctul 15 se introduce un nou punct, punctul 15¹, cu următorul cuprins:

„15¹. efectuează studii și cercetări științifice pentru îmbunătățirea metodelor și mijloacelor tehnico-științifice criminalistice;”

3. La articolul 27, alineatul (3) se abrogă.

4. Articolul 32 se abrogă.

5. La articolul 33, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 33. – (1) În vederea obținerii de date și informații cu privire la activitatea persoanelor sau grupurilor de persoane suspectate de pregătirea sau săvârșirea unor infracțiuni grave sau cu moduri de operare deosebite, precum și pentru identificarea, căutarea, localizarea și/sau prinderea persoanelor date în urmărire potrivit legii, Poliția Română poate folosi informatori.”

Art. 53. – Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 65 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 65. – (1) În cazul în care împotriva polițistului s-a pus în mișcare acțiunea penală sau acesta a fost trimis în judecată, menținerea sa în activitate se hotărăște după soluționarea definitivă a cauzei, cu excepția situației în care a comis și alte abateri disciplinare, caz în care operează procedura disciplinară obișnuită.

(2) Polițistul față de care s-a pus în mișcare acțiunea penală este pus la dispoziție, cu excepția cazurilor în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare pentru o infracțiune din culpă și se apreciază că aceasta nu aduce atingere prestigiului profesiei.

(3) Polițistul arestat preventiv sau aflat în arest la domiciliu se suspendă din funcție.

(4) Polițistul pus la dispoziție îndeplinește numai acele sarcini și atribuții de serviciu stabilite în scris de șeful unității de poliție și beneficiază de drepturile bănești corespunzătoare gradului profesional pe care îl are, la nivelul de bază, precum și de celelalte drepturi prevăzute în prezenta lege.

(5) În perioada suspendării polițistul nu beneficiază de niciun drept dintre cele prevăzute în prezenta lege și este obligat să predea armamentul, legitimația și insigna.

(6) În cazul în care s-a dispus clasarea, renunțarea la urmărirea penală, achitarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, polițistul va fi repus în toate drepturile anterioare, inclusiv compensarea celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, potrivit competențelor stabilite prin ordin al ministrului afacerilor interne.”

2. La articolul 69 alineatul (1), litera i) se modifică și va avea următorul cuprins:

„i) când este condamnat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, cu excepția cazurilor în care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere sau amenzii penale pentru infracțiuni săvârșite din culpă, pe baza aprobării persoanelor care au acordat gradele profesionale prevăzute la art. 15;”

Art. 54. – La articolul 18 din Legea nr. 546/2002 privind grațierea și procedura acordării grațierii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 16 octombrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. – (1) Aducerea la îndeplinire a dispozițiilor legale privind grațierea atunci când intervine după rămânerea definitivă a hotărârii se face în conformitate cu art. 596 din Codul de procedură penală.”

Art. 55. – Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 12 octombrie 2012, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 8, alineatele (5)-(7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) După primirea sesizării, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală și Serviciul Român de Informații pot solicita Oficiului completarea acesteia.

(6) Oficiul are obligația de a pune la dispoziție procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală și Serviciului Român de Informații, la solicitarea acestora, datele și informațiile pe care le-a obținut potrivit dispozițiilor prezentei legi.

(7) Organele de urmărire penală vor comunica periodic Oficiului stadiul de rezolvare a sesizărilor transmise, precum și cuantumul sumelor aflate în

conturile persoanelor fizice sau juridice pentru care s-a dispus blocarea, ca urmare a suspendărilor efectuate sau a măsurilor asigurătorii dispuse.”

2. La articolul 26, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Oficiul are ca obiect de activitate prevenirea și combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, scop în care primește, analizează, prelucrează informații și sesizează, în condițiile art. 8 alin. (1), Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații.”

3. Articolele 34-36 se abrogă.

4. Articolul 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. – Hotărârea judecătorească definitivă privind infracțiunea prevăzută la art. 29 se comunică Oficiului.”

Art. 56. – Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 964 din 28 decembrie 2002, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4 alineatul (2), literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) organizator ori conducător de grup infracțional organizat sau organizație criminală;

b) instigator ori autor al infracțiunii de omor sau omor calificat;”

2. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. – Organul de cercetare penală, în faza urmăririi penale, poate solicita procurorului, iar procurorul, în procedura de cameră preliminară sau în faza judecății, poate solicita judecătorului de cameră preliminară, respectiv instanței, includerea în Program a unui martor, a unui membru de familie al acestuia sau a unei persoane apropiate, după caz, formulând propuneri motivate în acest sens.”

3. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. – Procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau instanța, după caz, se va pronunța în cel mai scurt timp, dar nu mai târziu de 5 zile de la primirea propunerii, prin ordonanță, respectiv încheiere, asupra propunerii de includere în Program.”

4. La articolul 8, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. – (1) În cazul în care este de acord cu propunerea, procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau instanța va comunica O.N.P.M. ordonanța, respectiv încheierea de includere a persoanei respective în Program, iar O.N.P.M.

va lua toate măsurile necesare în vederea elaborării și implementării schemei de sprijin.”

Art. 57. – Articolul 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 28 martie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 107/2006, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Art. 58. – Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 11, alineatele (3) și (4) se abrogă.

2. Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. – (1) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții:

a) dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro;

b) dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție, sunt comise de către: deputați; senatori; membrii din România ai Parlamentului European; membrul desemnat de România în Comisia Europeană; membri ai Guvernului, secretari de stat ori subsecretari de stat și asimilații acestora; consilieri ai miniștrilor; judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și ai Curții Constituționale; ceilalți judecători și procurori; membrii Consiliului Superior al Magistraturii; președintele Consiliului Legislativ și locțiitorul acestuia; Avocatul Poporului și adjuncții săi; consilierii prezidențiali și consilierii de stat din cadrul Administrației Prezidențiale; consilierii de stat ai primului-ministru; membrii și auditorii publici externi din cadrul Curții de Conturi a României și ai camerelor județene de conturi; guvernatorul, prim-viceguvernatorul și viceguvernatorii Băncii Naționale a României; președintele și vicepreședintele Consiliului Concurenței; ofițeri, amirali, generali și mareșali; ofițeri de poliție; președinții și vicepreședinții consiliilor județene; primarul general și viceprimarii municipiului București; primarii și viceprimarii sectoarelor municipiului București; primarii și viceprimarii municipiilor; consilieri județeni; prefecti și subprefecti; conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale și persoanele cu funcții de control din cadrul acestora, cu excepția conducătorilor autorităților și instituțiilor publice de la nivelul

orașelor și comunelor și a persoanelor cu funcții de control din cadrul acestora; avocați; comisarii Gărzii Financiare; personalul vamal; persoanele care dețin funcții de conducere, de la director inclusiv, în cadrul regiilor autonome de interes național, al companiilor și societăților naționale, al băncilor și al societăților comerciale la care statul este acționar majoritar, al instituțiilor publice care au atribuții în procesul de privatizare și al unităților centrale financiar-bancare; persoanele prevăzute la art. 293 și 294 din Codul penal.

(2) Infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție.

(3) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute la art. 246, 297 și 300 din Codul penal, dacă s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro.

(4) Procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție efectuează în mod obligatoriu urmărirea penală pentru infracțiunile prevăzute la alin. (1)-(3).

(5) În cazul în care dispune disjungerea în cursul urmăririi penale, procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție poate continua efectuarea urmăririi penale și în cauza disjunsă.

(6) Urmărirea penală în cauzele privind infracțiunile prevăzute la alin. (1)-(3), săvârșite de militarii în activitate, se efectuează de procurori militari din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, indiferent de gradul militar pe care îl au persoanele cercetate.”

3. Articolele 16, 20 și 22 se abrogă.

4. Articolul 22³ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22³. – Procurorii din cadrul structurii centrale a Direcției Naționale Anticorupție pot prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența structurilor teritoriale ale direcției, din dispoziția motivată a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție.”

Art. 59. – Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 24, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Nu are dreptul să se prezinte la examen pentru obținerea permisului de conducere persoana care a fost condamnată, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, pentru o infracțiune la regimul circulației pe drumurile publice sau pentru o infracțiune care a avut ca rezultat uciderea sau vătămarea corporală a unei persoane, săvârșită ca urmare a nerespectării regulilor de circulație, cu excepția cazurilor când a intervenit una dintre situațiile prevăzute la art. 116 alin. (1).”

2. La articolul 103 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) pentru o perioadă de 90 de zile când fapta conducătorului de autovehicul sau tramvai a fost urmărită ca infracțiune la regimul circulației pe drumurile publice, precum și în cazul accidentului de circulație din care a rezultat decesul sau vătămarea corporală a unei persoane și instanța de judecată sau procurorul a dispus clasarea, renunțarea la urmărirea penală, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei, dacă pentru regula de circulație încălcată prezenta ordonanță de urgență prevede suspendarea exercitării dreptului de a conduce.”

3. La articolul 106 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) când fapta a fost urmărită ca infracțiune prevăzută de prezenta ordonanță de urgență, iar procurorul a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală sau instanța a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei;”

4. La articolul 116 alineatul (1), literele b) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) a trecut un an de la data grațierii pedepsei sau a rămânerii definitive a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere;

.....
d) interzicerea dreptului de a exercita profesia sau ocupația de conducător de autovehicule, prevăzută la art. 66 alin. (1) lit. i) din Codul penal, a expirat sau a fost revocată.”

Art. 60. – Articolele 11, 14-19 și 23 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 29 ianuarie 2003, cu modificările ulterioare, se abrogă.

Art. 61. – Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 52 alineatul (1), după litera c) se introduce o nouă literă, litera c¹), cu următorul cuprins:

„c¹) în cazul în care împotriva salariatului s-a luat, în condițiile Codului de procedură penală, măsura controlului judiciar ori a controlului judiciar pe cauțiune, dacă în sarcina acestuia au fost stabilite obligații care împiedică executarea contractului de muncă, precum și în cazul în care salariatul este arestat la domiciliu, iar conținutul măsurii împiedică executarea contractului de muncă;”

2. La articolul 61, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) în cazul în care salariatul este arestat preventiv sau arestat la domiciliu pentru o perioadă mai mare de 30 de zile, în condițiile Codului de procedură penală;”

Art. 62. – Articolele 54-58 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Art. 63. – Legea nr. 191/2003 privind infracțiunile la regimul transportului naval, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 16 mai 2003, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 33, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 33. – (1) În cazul infracțiunilor prevăzute la art. 27-30, cercetarea penală se efectuează de către persoane desemnate în condițiile art. 55 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală.”

2. Articolul 36 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 36. – Infracțiunile prevăzute de prezenta lege se judecă în primă instanță de tribunal.”

3. Articolul 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. – (1) Raza teritorială a instanțelor judecătorești și a parchetelor de pe lângă acestea este următoarea:

a) Tribunalul Constanța și Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța: județele Constanța și Tulcea, marea teritorială, Dunărea până la mila marină 64 inclusiv;

b) Tribunalul Galați și Parchetul de pe lângă Tribunalul Galați: celelalte județe, Dunărea de la mila marină 64, în amonte până la km 1.075.

(2) Când infracțiunile prevăzute de prezenta lege sunt săvârșite pe o navă aflată în afara apelor românești, competența revine Tribunalului Constanța și Parchetului de pe lângă Tribunalul Constanța dacă nava este maritimă și, respectiv Tribunalului Galați și Parchetului de pe lângă Tribunalul Galați, dacă nava este fluvială.”

Art. 64. – Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 23 iunie 2003, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 51 alineatul (1), litera h) se modifică și va avea următorul cuprins:

„h) în cazul arestării preventive sau arestului la domiciliu pe o perioadă mai mare de 60 de zile sau al condamnării definitive pentru o infracțiune de natură să îl facă incompatibil cu calitatea sa.”

2. Articolul 60 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 60. – Dacă s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva unui membru al Corpului diplomatic și consular al României pentru o infracțiune de natură să îl facă incompatibil cu statutul său, ministrul afacerilor externe va lua măsura suspendării raporturilor de muncă.”

Art. 65. – Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 22 iulie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 48, literele d) și i) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„d) să oprească și să legitimeze persoanele despre care există date sau indicii că au săvârșit infracțiuni sau alte fapte ilicite în obiectivul păzit, pe cele care încalcă normele interne stabilite prin regulamentele proprii, iar în cazul infracțiunilor flagrante, să prindă și să prezinte poliției pe făptuitor, să oprească și să predea poliției bunurile sau valorile care fac obiectul infracțiunii sau al altor fapte ilicite, luând măsuri pentru conservarea ori paza lor, întocmind totodată un proces-verbal pentru luarea acestor măsuri. Procesul-verbal astfel întocmit constituie act de sesizare al organelor de urmărire penală;

.....
i) să sesizeze poliția în legătură cu orice faptă de natură a prejudicia patrimoniul unității și să-și dea concursul ori de câte ori este solicitat de către organele de urmărire penală sau de organele de poliție.”

2. La articolul 50 alineatul (1), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) să oprească și să imobilizeze, în funcție de posibilități, persoanele care au săvârșit fapte de natură a pune în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea sau bunurile persoanei căreia îi asigură protecția și să sesizeze de îndată cea mai apropiată unitate de poliție.”

Art. 66. – Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 13 octombrie 2003, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (1¹) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1¹) Garda Financiară poate, la solicitarea procurorului, să efectueze verificări cu privire la faptele care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează, întocmind procese-verbale, prin care poate evalua prejudiciul cauzat aferent operațiunilor verificate, acte procedurale care pot constitui mijloace de probă, potrivit legii.”

2. La articolul 4, după alineatul (1¹) se introduce un nou alineat, alineatul (1²), cu următorul cuprins:

„(1²) Întinderea prejudiciului nu poate fi dovedită doar prin evaluarea prevăzută la alin. (1¹).”

Art. 67. – Articolul 233 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 233. – Constatarea faptelor ce pot constitui infracțiuni în condițiile art. 296¹ din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, este de competența organului de urmărire penală. Cu privire la aceste infracțiuni, organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală sunt organe de constatare, în condițiile art. 61 din Codul de procedură penală.”

Art. 68. – Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. – (1) Organele judiciare au obligația de a încunoștința victimele infracțiunilor, cu privire la:

- a) serviciile și organizațiile care asigură consiliere psihologică sau orice alte forme de asistență a victimei, în funcție de necesitățile acesteia;
- b) organul de urmărire penală la care pot face plângere;
- c) dreptul la asistență juridică și instituția unde se pot adresa pentru exercitarea acestui drept;
- d) condițiile și procedura pentru acordarea asistenței juridice gratuite;
- e) drepturile procesuale ale persoanei vătămate și ale părții civile;
- f) condițiile și procedura pentru a beneficia de dispozițiile art. 113 din Codul de procedură penală, precum și de dispozițiile Legii nr. 682/2002 privind protecția martorilor, cu modificările ulterioare;
- g) condițiile și procedura pentru acordarea compensațiilor financiare de către stat;

h) dreptul de a fi informată, în cazul în care inculpatul va fi privat de libertate, respectiv condamnat la o pedeapsă privativă de libertate, cu privire la punerea acestuia în libertate în orice mod, conform Codului de procedură penală.

(2) Informațiile prevăzute la alin. (1) sunt aduse la cunoștință victimei de către primul organ judiciar, la care aceasta se prezintă.

(3) Victimei i se aduc la cunoștință informațiile prevăzute la alin. (1) într-o limbă pe care o înțelege. Victimei i se înmânează sub semnătură un formular care cuprinde informațiile prevăzute la alin. (1). În cazul care nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal cu privire la aceasta.

(4) Dacă victima este cetățean român aparținând unei minorități naționale, i se pot aduce la cunoștință informațiile prevăzute la alin. (1) în limba sa maternă.

(5) Îndeplinirea obligațiilor prevăzute la alin. (1)-(3) se consemnează într-un proces-verbal, care se înregistrează la instituția din care face parte organul judiciar.”

2. La articolul 8, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. – (1) Consilierea psihologică se acordă gratuit, la cerere, pentru victimele infracțiunilor de omor și omor calificat, prevăzute la art. 188 și 189 din Codul penal, pentru victimele infracțiunii de violență în familie, prevăzută la art. 199 din Codul penal, ale infracțiunilor intenționate care au avut ca urmare vătămarea corporală a victimei, ale infracțiunilor de viol, agresiune sexuală, act sexual cu un minor și corupere sexuală a minorilor, prevăzute la art. 218-221 din Codul penal, ale infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului, prevăzută la art. 197 din Codul penal, precum și pentru victimele infracțiunilor de trafic și exploatare a persoanelor vulnerabile și a tentativei la acestea.”

3. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. – Consilierea psihologică gratuită se acordă pe o perioadă de cel mult 3 luni, iar în cazul victimelor care nu au împlinit vârsta de 18 ani, pe o perioadă de cel mult 6 luni.”

4. La articolul 21 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) persoanele asupra cărora a fost săvârșită o tentativă la infracțiunile de omor și omor calificat, prevăzute la art. 188 și 189 din Codul penal, o infracțiune de vătămare corporală, prevăzută la art. 194 din Codul penal, o infracțiune intenționată care a avut ca urmare vătămarea corporală a victimei, o infracțiune de viol, act sexual cu un minor și agresiune sexuală, prevăzute la art. 218-220 din Codul penal, o infracțiune de trafic de persoane și trafic de minori, prevăzute la art. 210 și 211 din Codul penal, o infracțiune de terorism, precum și orice altă infracțiune intenționată comisă cu violență;”

5. *Articolul 23 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 23. – (1) Compensația financiară se acordă victimei numai dacă aceasta a sesizat organele de urmărire penală în termen de 60 de zile de la data săvârșirii infracțiunii.

(2) În cazul victimelor prevăzute la art. 21 alin. (1) lit. b) termenul de 60 de zile se calculează de la data la care victima a luat cunoștință de săvârșirea infracțiunii.

(3) Dacă victima s-a aflat în imposibilitatea, fizică sau psihică, de a sesiza organele de urmărire penală, termenul de 60 de zile se calculează de la data la care a încetat starea de imposibilitate.

(4) Victimele care nu au împlinit vârsta de 18 ani și cele puse sub interdicție nu au obligația de a sesiza organele de urmărire penală cu privire la săvârșirea infracțiunii. Reprezentantul legal al minorului sau al persoanei puse sub interdicție poate sesiza organele de urmărire penală cu privire la săvârșirea infracțiunii.”

6. *La articolul 24, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:*

„Art. 24. – (1) În cazul în care făptuitorul este cunoscut, compensația financiară poate fi acordată victimei dacă sunt întrunite următoarele condiții:

a) victima a formulat cererea de compensație financiară în termen de un an, după caz:

1. de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care instanța penală a pronunțat condamnarea sau achitarea în cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. b)-d) din Codul de procedură penală și a acordat despăgubiri civile ori încetarea procesului penal în cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. f) și h) din Codul de procedură penală;

2. de la data la care procurorul a dispus clasarea, în cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. b), c), d), f) și h) din Codul de procedură penală;

b) victima s-a constituit ca parte civilă în cadrul procesului penal, cu excepția cazului în care s-a dispus clasarea potrivit dispozițiilor art. 315 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală;

c) făptuitorul este insolubil sau dispărut;

d) victima nu a obținut repararea integrală a prejudiciului suferit de la o societate de asigurare.

.....

(3) În cazul în care instanța a dispus disjungerea acțiunii civile de acțiunea penală, termenul de un an prevăzut la alin. (1) lit. a) curge de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost admisă acțiunea civilă.”

Art. 69. – Legea nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 13 noiembrie 2009, cu completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 6, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. – (1) La Inspectoratul General al Poliției Române se organizează și funcționează cazierul judiciar central în care se ține evidența persoanelor fizice născute în afara României și a persoanelor juridice străine care fac obiectul cazierului judiciar, al evidenței operative și al evidențelor speciale ale poliției, care au comis infracțiuni pe teritoriul României și au fost condamnate sau față de care a fost pronunțată renunțarea sau amânarea aplicării pedepsei sau față de care au fost dispuse măsuri preventive, precum și a celor aflate în una dintre situațiile prevăzute la art. 14 alin. (2).”

2. La articolul 9, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) renunțarea sau amânarea aplicării pedepsei, începerea, întreruperea și încetarea executării pedepselor și a măsurilor educative, suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, înlocuirea, eșalonarea și achitarea amenzii penale;”

3. La articolul 10, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) începerea, întreruperea și încetarea executării pedepselor, eșalonarea și achitarea amenzii penale;”

4. La articolul 12, literele b) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) comunicărilor de renunțare sau amânare a aplicării pedepsei, începere, întrerupere ori încetare a executării pedepsei închisorii, a comunicărilor privind luarea măsurilor preventive, de executare a măsurilor de siguranță și a celor educative, trimise de unitatea unde acestea se execută sau de unitatea locală de poliție, în cazurile prevăzute la art. 14 alin. (3);

.....
e) comunicării privind înlocuirea, eșalonarea sau achitarea amenzii penale.”

5. La articolul 13, literele b) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) comunicărilor de renunțare sau amânare a aplicării, începere, întrerupere sau încetare a executării pedepselor principale și complementare ori de executare a pedepselor complementare, trimise de instanța judecătorească;

c) comunicărilor privind eșalonarea și achitarea amenzii penale.”

6. La articolul 14, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În cazurile de începere a executării pedepsei într-un loc de detenție ori în cazul reținerii, arestului la domiciliu, arestării preventive sau internării medicale, precum și la începerea executării măsurilor educative privative de libertate, comunicările vor fi însoțite de fișa dactiloscopică decadactilară.

Comunicările se trimit cazierului judiciar de la locul de naștere al persoanei în cauză sau, după caz, cazierului judiciar din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, iar fișa dactiloscopică se trimite serviciului de specialitate pe probleme de dactiloscopie din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române ori, după caz, compartimentelor de la nivelul serviciilor județene de profil și al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București.

(3) Pentru persoanele aflate în executarea unor măsuri educative privative de libertate, fișa dactiloscopică se întocmește de unitatea locală de poliție, care trimite și comunicarea.”

7. La articolul 15 alineatul (1), literele f)-h) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„f) s-a dispus renunțarea la urmărire penală sau clasarea față de ele ori s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare sau de încetare a procesului penal;

g) a trecut un an de la data executării măsurii educative;

h) au trecut 2 ani de la data când s-a pronunțat o hotărâre definitivă de amânare a aplicării pedepsei și nu s-a dispus revocarea sau anularea amânării aplicării pedepsei conform art. 88 sau 89 din Codul penal;”

8. La articolul 15 alineatul (1), după litera h) se introduce o nouă literă, litera i), cu următorul cuprins:

„i) au trecut 5 ani de la data aplicării uneia dintre sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute de art. 91 din Legea nr. 15/1968 privind Codul penal, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

9. La articolul 18, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) măsurile de siguranță luate fără aplicarea unei pedepse, cu excepția internării medicale și a interzicerii ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii;”

10. La articolul 21, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) La copia de pe cazierul judiciar transmisă organelor judiciare se atașează informațiile referitoare la sancțiunile cu caracter administrativ aplicate potrivit art. 91 din Legea nr. 15/1968 privind Codul penal, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cele privind măsurile preventive sau pedepsele dispuse de organele judiciare, înregistrate conform art. 6 alin. (2).”

Art. 70. – Legea nr. 293/2004 privind statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 22 septembrie 2009, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 58 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 58. – (1) În cazul în care împotriva funcționarului public cu statut special din sistemul administrației penitenciare s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, menținerea sa în activitate se hotărăște după soluționarea definitivă a cauzei, cu excepția situației în care a comis și alte abateri disciplinare, când operează procedura disciplinară obișnuită.

(2) După punerea în mișcare a acțiunii penale sau după trimiterea sa în judecată, funcționarul public cu statut special din sistemul administrației penitenciare se pune la dispoziție. Funcționarul public cu statut special din sistemul administrației penitenciare pus la dispoziție îndeplinește numai acele sarcini și atribuții de serviciu stabilite, în scris, de conducătorul unității și beneficiază de drepturile bănești corespunzătoare gradului profesional pe care îl are, la nivelul de bază, și de celelalte drepturi prevăzute de prezenta lege.

(3) Pe perioada arestării preventive și a arestului la domiciliu, funcționarul public cu statut special din sistemul administrației penitenciare este suspendat din funcție.

(4) Pe timpul suspendării, funcționarul public cu statut special din sistemul administrației penitenciare nu beneficiază de niciun drept dintre cele prevăzute de prezenta lege.

(5) În cazul în care s-a dispus clasarea, renunțarea la urmărirea penală, achitarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, funcționarul public cu statut special din sistemul administrației penitenciare va fi repus în toate drepturile anterioare, inclusiv compensarea celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție, respectiv a suspendării din funcție, potrivit competențelor stabilite prin ordin al ministrului justiției.”

2. La articolul 64 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) au fost condamnați prin hotărâre judecătorească definitivă pentru săvârșirea unei infracțiuni sau s-a dispus amânarea aplicării pedepsei cu privire la aceștia;”

3. La articolul 64, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Funcționarii publici cu statut special pot fi menținuți în activitate ca funcționari publici cu statut special în funcțiile publice pe care le dețin în cazul când, pentru o infracțiune săvârșită din culpă, s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, suspendarea executării pedepsei, s-a aplicat pedeapsa amenzii sau a beneficiat de amnistie sau grațiere înainte de începerea executării pedepsei și se apreciază că fapta săvârșită nu a adus atingere prestigiului profesiei. Menținerea în activitate se dispune în baza aprobării persoanelor care acordă gradele profesionale prevăzute la art. 26, la propunerea directorului unității.”

4. La articolul 68, alineatele (3) și (4) se abrogă.

Art. 71. – Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 23, alineatul (1), litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) infracțiunile prevăzute de Codul penal pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, cu excepția celor de la art. 218 alin. (1) și (2), art. 219 alin. (1), art. 223, 226, 227, precum și art. 239-241.”

2. La articolul 23, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Procurorii stagiaari au dreptul să efectueze și să semneze acte procedurale, sub coordonarea unui procuror care se bucură de stabilitate, și să pună concluzii în instanță.”

3. Articolul 32 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32. – (1) Poate fi numită judecător sau procuror militar persoana care îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru intrarea în magistratură, cu avizul conform al Ministerului Apărării Naționale privind îndeplinirea condițiilor legale pentru dobândirea calității de ofițer activ în cadrul acestui minister.

(2) Numirea ca judecător sau procuror militar, transferul de la instanțele sau parchetele civile la instanțele sau parchetele militare, precum și acordarea gradelor militare și înaintarea în grad a judecătorilor și procurorilor militari se fac potrivit unui regulament comun al Consiliului Superior al Magistraturii și Ministerului Apărării Naționale.”

4. La articolul 62 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) când a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni;”

5. La articolul 62 alineatul (1), după litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) când față de acesta s-a dispus arestarea preventivă sau arestul la domiciliu;”

6. La articolul 62, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1) lit. a), dacă trimiterea în judecată a intervenit pentru o infracțiune din culpă și se apreciază că aceasta nu aduce atingere prestigiului profesiei, judecătorului sau procurorului i se poate interzice provizoriu exercitarea anumitor atribuții până la soluționarea definitivă a cauzei.”

7. La articolul 62, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Suspendarea din funcție a judecătorilor și procurorilor și interzicerea provizorie a exercitării anumitor atribuții de către aceștia se dispun de către Consiliul Superior al Magistraturii.”

8. După articolul 62 se introduce un nou articol, articolul 62¹, cu următorul cuprins:

„Art. 62¹. – (1) Încheierea definitivă prin care s-a dispus arestarea preventivă sau arestul la domiciliu, rechizitoriul prin care s-a dispus trimiterea în judecată sau ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală cu privire la un judecător sau procuror se comunică în termen de 24 de ore Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) În termen de 3 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate într-o cauză penală față de un magistrat, instanța de executare comunică Consiliului Superior al Magistraturii copie de pe dispozitivul hotărârii.”

9. Articolul 63 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 63. – (1) Consiliul Superior al Magistraturii comunică de îndată judecătorului sau procurorului și conducerii instanței sau parchetului unde acesta funcționează hotărârea prin care s-a dispus suspendarea din funcție.

(2) Dacă se dispune clasarea, achitarea sau încetarea procesului penal, față de judecător sau procuror, suspendarea din funcție încetează, iar acesta este repus în situația anterioară, i se plătesc drepturile bănești de care a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție și i se recunoaște vechimea în magistratură pentru această perioadă.

(3) Judecătorii și procurorii pot fi menținuți în activitate în cazul în care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală sau dacă, printr-o hotărâre definitivă, s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei. Menținerea în activitate se dispune de către Consiliul Superior al Magistraturii, dacă se apreciază că infracțiunea săvârșită nu aduce atingere prestigiului profesiei.”

10. La articolul 65 alineatul (1), litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) condamnarea și amânarea aplicării pedepsei dispuse printr-o hotărâre definitivă;”

11. La articolul 65 alineatul (1), după litera f) se introduce o nouă literă, litera f¹), cu următorul cuprins:

„f¹) renunțarea la urmărirea penală și renunțarea la aplicarea pedepsei dispusă printr-o hotărâre definitivă, dacă s-a apreciat că nu se impune menținerea în funcție;”

12. La articolul 65, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1) lit. f), judecătorii și procurorii pot fi menținuți în activitate în cazul în care condamnarea sau amânarea aplicării pedepsei a fost pronunțată pentru infracțiunea prevăzută de art. 196 alin. (2)-(4) din Codul penal. Menținerea în activitate se dispune de către Consiliul Superior al Magistraturii, dacă se apreciază că infracțiunea săvârșită nu aduce atingere prestigiului profesiei.”

13. La articolul 95, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 95. – (1) Judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți pot fi percheziționați, reținuți, arestați la domiciliu sau arestați preventiv numai cu încuviințarea secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii.”

14. La articolul 105, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Transferul judecătorilor și procurorilor militari, la cerere sau ca urmare a reducerii posturilor, se face, în funcție de opțiunea exprimată, la instanțe sau parchete civile la care judecătorul sau procurorul are dreptul să funcționeze, potrivit gradului său profesional.”

Art. 72. – Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. – (1) Ședințele de judecată se înregistrează prin mijloace tehnice video sau audio.

(2) În cursul ședinței de judecată, grefierul ia note cu privire la desfășurarea procesului. Părțile pot cere citirea notelor și vizarea lor de către președinte.

(3) După terminarea ședinței de judecată, participanții la proces primesc, la cerere, câte o copie de pe notele grefierului.”

2. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. – (1) Hotărârile judecătorești trebuie respectate și aduse la îndeplinire în condițiile legii.

(2) Hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale.”

3. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17. – (1) În cazul completului format din 2 judecători, dacă aceștia nu ajung la un acord asupra hotărârii ce urmează a se pronunța, procesul se judecă din nou în complet de divergență, în condițiile legii.

(2) Completul de divergență se constituie prin includerea, în completul de judecată, a președintelui sau a vicepreședintelui instanței, a președintelui de secție ori a judecătorului din planificarea de permanență.”

4. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. – Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție judecă:

a) în primă instanță, procesele și cererile date prin lege în competența de primă instanță a Înaltei Curți de Casație și Justiție;

b) apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de curțile de apel și de Curtea Militară de Apel;

c) contestațiile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de curțile de apel, de Curtea Militară de Apel și de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție;

d) apelurile declarate împotriva hotărârilor nedefinitive sau a actelor judecătorești, de orice natură, care nu pot fi atacate pe nicio altă cale, iar cursul judecății a fost întrerupt în fața curților de apel;

e) recursurile în casație împotriva hotărârilor definitive, în condițiile prevăzute de lege;

f) sesizările în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei probleme de drept.”

5. La articolul 23, alineatul (2) se abrogă.

6. Articolul 24 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 24. – Completele de 5 judecători soluționează cauzele în materie disciplinară potrivit legii și alte cauze date în competența lor prin lege.”

7. Articolul 24¹ se abrogă.

8. Articolul 31 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 31. – (1) În materie penală, completele de judecată se compun după cum urmează:

a) în cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a Înaltei Curți de Casație și Justiție, completul de judecată este format din 3 judecători;

b) pentru contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format dintr-un judecător;

c) pentru apelurile împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de curțile de apel și de Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 3 judecători;

d) pentru contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la Înalta Curte de Casație și Justiție, completul de judecată este format din 2 judecători.

(2) În celelalte materii, completele de judecată se compun din 3 judecători ai aceleiași secții.

(3) Dacă numărul de judecători necesar formării completului de judecată nu se poate asigura, acesta se constituie cu judecători de la celelalte secții, desemnați de către președintele sau vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin tragere la sorți.”

9. La articolul 32, alineatele (1), (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 32. – (1) La începutul fiecărui an, în materie penală se stabilesc complete de 5 judecători formate numai din judecători din cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

.....

(4) Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție aprobă numărul și compunerea completelor de 5 judecători, la propunerea președintelui Secției penale. Judecătorii care fac parte din aceste complete sunt desemnați, prin tragere la sorți, în ședință publică, de președintele sau, în lipsa acestuia, de vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție. Schimbarea membrilor completelor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(5) Completul de 5 judecători este prezidat de președintele sau vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, atunci când acesta face parte din complet, potrivit alin. (4), de președintele Secției penale sau de decanul de vârstă, după caz.”

10. La articolul 54, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la judecătorii și tribunale se soluționează în complet format dintr-un judecător.”

11. La articolul 54, alineatele (3) și (4) se abrogă.

12. La articolul 56, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 56. – (1) Instanțele militare sunt:
a) tribunalele militare;
b) Curtea Militară de Apel București.”

13. La articolul 58, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Când gradul procurorului nu face parte din aceeași categorie cu gradul inculpatului, acesta va fi asistat de un alt procuror cu grad din categoria corespunzătoare, numit de conducătorul parchetului la care este înregistrată cauza.”

14. Articolul 60 se abrogă.

15. La articolul 67, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În procesele penale, la ședința de judecată, participă procurorul care a efectuat sau a supravegheat urmărirea penală sau alt procuror desemnat de conducătorul parchetului.”

16. La articolul 90, alineatul (2) se abrogă.

17. La articolul 98, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 98. – (1) Pe lângă fiecare instanță militară funcționează un parchet militar. Pe lângă Curtea Militară de Apel București funcționează Parchetul Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București, iar pe lângă tribunalele militare funcționează parchetele militare de pe lângă tribunalele militare.”

18. La articolul 101, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Când gradul procurorului nu face parte din aceeași categorie cu gradul inculpatului, acesta va fi asistat de un alt procuror cu grad din categoria corespunzătoare, numit de conducătorul parchetului la care este înregistrată cauza.”

19. La articolul 102, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru prevenirea și combaterea criminalității, precum și pentru stabilirea cauzelor care generează sau favorizează criminalitatea în rândul militarilor și salariaților civili ai structurilor militarizate, parchetele militare și secțiile prevăzute în alin. (1) organizează și desfășoară, conform competenței, activități comune ale procurorilor militari cu organe din cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, precum și din cadrul altor structuri militare, pe bază de protocoale.”

20. La articolul 116, după alineatul (4) se introduc trei noi alineate, alineatele (5)-(7), cu următorul cuprins:

„(5) În cadrul parchetelor pot fi numiți, prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, specialiști în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală.

(6) Specialiștii prevăzuți la alin. (5) au calitatea de funcționar public.

(7) Funcția de specialist în cadrul parchetelor este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.”

21. La articolul 118, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Personalul auxiliar de la instanțele și parchetele militare, de la secțiile din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Direcției Naționale Anticorupție poate proveni și din rândul militarilor activi.”

Art. 73. – Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 28, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, ministrul justiției și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu au drept de vot în situațiile în care secțiile îndeplinesc rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare, la soluționarea sesizărilor referitoare la buna reputație a judecătorilor și procurorilor și a cererilor privind încuviințarea percheziției, reținerii, arestării preventive sau arestului la domiciliu cu privire la judecători, procurori sau magistrați-asistenți.”

2. La articolul 29, alineatele (1) și (10) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 29. – (1) Lucrările plenului și ale secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii sunt, de regulă, publice. Membrii plenului sau ai secțiilor hotărăsc, cu majoritate de voturi, situațiile în care ședințele nu sunt publice. Ședințele secțiilor în care se soluționează cererile privind încuviințarea percheziției, reținerii, arestării preventive sau arestului la domiciliu cu privire la judecători, procurori sau magistrați-asistenți, precum și cele în care se soluționează sesizările referitoare la buna reputație a judecătorilor și procurorilor, nu sunt publice.

.....

(10) Ordinea de zi se publică cu 3 zile înainte pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii. În ordinea de zi publicată nu se includ cererile privind încuviințarea percheziției, reținerii, arestării preventive sau arestului la domiciliu cu privire la judecători, procurori sau magistrați-asistenți. Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii se publică în Buletinul Oficial al Consiliului Superior al Magistraturii și pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii.”

3. *Articolul 42 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 42. – (1) Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii încuviințează percheziția, reținerea, arestarea preventivă sau arestul la domiciliu cu privire la judecători și magistrați-asistenți.

(2) Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii încuviințează percheziția, reținerea, arestarea preventivă sau arestul la domiciliu cu privire la procurori.

(3) Dispozițiile prevăzute la alin. (1) și (2) privind percheziția și reținerea nu se aplică în caz de infracțiune flagrantă.

(4) Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii se pronunță de îndată după primirea sesizării.”

Art. 74. – Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 869 din 23 septembrie 2004, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. *La articolul 6, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:*

„(2) Pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare de către lucrătorii poliției judiciare a obligațiilor ce le revin în activitatea desfășurată în calitate de organ de cercetare penală al poliției judiciare, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție poate retrage avizul prevăzut la art. 2 alin. (3). Retragerea avizului conduce la încetarea calității de lucrător în cadrul poliției judiciare.”

2. *La articolul 6, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:*

„(3) La evaluarea profesională a polițiștilor din cadrul poliției judiciare care se realizează de către șeful nemijlocit se va ține cont și de referatul conducătorului parchetului sub coordonarea, controlul și conducerea căruia își desfășoară activitatea aceștia.

(4) Regulamentul privind întocmirea și comunicarea referatului prevăzut la alin. (3) se aprobă prin ordin comun al ministrului afacerilor interne și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

Art. 75. – Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.089 din 23 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. *Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 10. – (1) În cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt numiți, prin ordin al procurorului șef al

Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu avizul miniștrilor de resort, specialiști cu înaltă calificare în domeniul prelucrării și valorificării informațiilor, economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice sau de specialitate în activitatea de urmărire penală.

(2) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) au calitatea de funcționar public și își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control nemijlocit al procurorilor din Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism. Specialiștii au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru funcționarii publici, cu excepțiile prevăzute în prezenta lege. De asemenea, specialiștii beneficiază, în mod corespunzător, de drepturile prevăzute la art. 11 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Constatarea tehnico-științifică efectuată din dispoziția scrisă a procurorului de către specialiștii prevăzuți la alin. (1) constituie mijloc de probă, în condițiile art. 172 din Codul de procedură penală.”

2. Articolele 16, 17 și 19 se abrogă.

3. Articolul 20¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20¹. – Procurorii din cadrul structurii centrale a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pot prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența structurilor teritoriale ale direcției, din dispoziția motivată a procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.”

4. Articolul 21 se abrogă.

Art. 76. – Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.161 din 8 decembrie 2004, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. – Amenințările la adresa securității naționale a României în ceea ce privește infracțiunile prevăzute în prezenta lege, constituie temeiul legal pentru organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale să solicite autorizarea efectuării unor activități specifice culegerii de informații, potrivit procedurii prevăzute în Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, care se aplică în mod corespunzător.”

2. Articolele 21 și 22 se abrogă.

3. Alineatul (2) al articolului 40 și articolul 41 se abrogă.

Art. 77. – La articolul 19 alineatul (1) din Legea nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.175 din 13 decembrie 2004, litera r) se modifică și va avea următorul cuprins:

„r) efectuează, în condițiile legii, acte necesare începerii urmăririi penale pentru infracțiunile constatate pe timpul executării misiunilor specifice, potrivit prevederilor art. 61 din Codul de procedură penală;”

Art. 78. – La articolul 52 din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 14 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) condamnarea definitivă pentru săvârșirea unei infracțiuni de natură a aduce atingere profesiei. ”

Art. 79. – Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Titlul capitolului III se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL III

Cauze de reducere a pedepselor, interdicții și decăderi”

2. La articolul 10, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. – (1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzută la art. 8 și 9, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, inculpatul acoperă integral pretențiile părții civile, limitele prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate.”

Art. 80. – Articolul 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 20 iulie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 280/2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. – În scopul îndeplinirii obligațiilor decurgând din art. 19, precum și în scopul cooperării, în special, pentru schimbul de informații între România și Comisia Europeană se desemnează, în calitate de corespondent național, însărcinat cu toate problemele referitoare la punerea în aplicare a directivei, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

Art. 81. – Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 36 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 36. – De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale, cu excepția acțiunilor exercitate în cadrul unui proces penal.”

2. Articolul 53 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 53. – Bunurile înstrăinate de administratorul judiciar sau lichidator, în exercițiul atribuțiilor sale prevăzute de prezenta lege, sunt dobândite libere de orice sarcini, precum ipotecă, garanții reale mobiliare sau drepturi de retenție, de orice fel, ori măsuri asigurătorii, cu excepția măsurilor asigurătorii sau măsurilor preventive specifice, instituite în cursul procesului penal.”

Art. 82. – Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 11, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În caz de refuz, agentul vamal sesizează organul de urmărire penală competent, care poate proceda în conformitate cu prevederile art. 190 alin. (2) sau (5) din Codul de procedură penală.”

2. La articolul 11, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) În caz de infracțiuni flagrante, personalul vamal procedează la constatarea acestora, potrivit prevederilor Codului de procedură penală.”

3. La articolul 234, alineatele (3) și (4) se abrogă.

4. Articolele 276-278 se abrogă.

Art. 83. – La articolul 23 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 12 noiembrie 2008, cu modificările ulterioare, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. – (1) Deputații și senatorii pot fi urmăriți și trimiși în judecată penală pentru fapte care nu au legătură cu voturile sau cu opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului, dar nu pot fi perchezionați, reținuți ori

arestați preventiv sau la domiciliu fără încuviințarea Camerei din care fac parte și fără a se proceda la ascultarea lor.”

Art. 84. – Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 22 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. – (1) Dacă legea nu prevede altfel, părțile, persoane fizice sau persoane juridice, sunt obligate să participe la ședința de informare privind avantajele medierii, inclusiv, dacă este cazul, după declanșarea unui proces în fața instanțelor competente, în vederea soluționării pe această cale a conflictelor în materie civilă, de familie, precum și în alte materii, în condițiile prevăzute de lege.”

2. La articolul 7, litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) se bucură de o bună reputație și nu a fost condamnată definitiv pentru săvârșirea unei infracțiuni de natură să aducă atingere prestigiului profesiei;”

3. La articolul 14, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Exercițarea calității de mediator se suspendă de drept, în cazul în care împotriva mediatorului s-a luat măsura arestării preventive sau a arestului la domiciliu, până la soluționarea procesului penal, potrivit legii.”

4. La articolul 15, litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) în cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă s-a dispus condamnarea sau amânarea aplicării pedepsei pentru o infracțiune care aduce atingere prestigiului profesiei sau s-a dispus aplicarea unei pedepse privative de libertate.”

5. La articolul 60¹ alineatul (1), litera g) se abrogă.

6. Articolul 67 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 67. – (1) Dispozițiile din prezenta lege se aplică și în cauzele penale, atât în latura penală, cât și în latura civilă, după distincțiile arătate în prezenta secțiune.

(2) În latura penală a procesului, dispozițiile privind medierea se aplică numai în cauzele privind infracțiuni pentru care, potrivit legii, retragerea plângerii prealabile sau împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

(3) Părțile și subiecții procesuali nu pot fi constrânși să accepte procedura medierii.”

7. La articolul 68, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 68. – (1) În cauzele penale medierea trebuie să se desfășoare astfel încât să fie respectate drepturile fiecărei părți ori subiect procesual la asistență juridică și, dacă este cazul, la serviciile unui interpret. Procesul-verbal întocmit potrivit prezentei legi, prin care se încheie procedura medierii, trebuie să arate dacă persoanele între care s-a desfășurat procedura medierii au beneficiat de asistența unui avocat și de serviciile unui interpret ori, după caz, să menționeze faptul că au renunțat expres la acestea.”

8. Articolul 69 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 69. – (1) În cazul în care procedura de mediere se desfășoară înaintea începerii procesului penal și acesta se încheie prin soluționarea conflictului și încheierea unei înțelegeri, potrivit art. 56 alin. (1) lit. a), prin derogare de la dispozițiile art. 157 alin. (3) din Codul penal, fapta nu va atrage răspunderea penală pentru făptuitorul cu privire la care conflictul s-a încheiat prin mediere.

(2) Termenul prevăzut de lege pentru introducerea plângerii prealabile se suspendă pe durata desfășurării medierii. Dacă părțile aflate în conflict nu au încheiat o înțelegere, potrivit art. 56 alin. (1) lit. a), persoana vătămată poate introduce plângerea prealabilă în același termen, care își va relua cursul de la data întocmirii procesului-verbal de închidere a procedurii de mediere, socotindu-se și timpul scurs înainte de suspendare.”

9. La articolul 70, alineatele (1), (2), (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 70. – (1) În cazul în care medierea cu privire la latura penală a cauzei se desfășoară după începerea procesului penal, urmărirea penală sau, după caz, judecata se poate suspenda, în temeiul prezentării de către părți a contractului de mediere.

(2) Suspendarea durează până când procedura medierii se încheie prin oricare dintre modurile prevăzute de prezenta lege, dar nu mai mult de 3 luni de la data la care a fost dispusă.

.....
(4) Procesul penal se reia din oficiu, imediat după primirea procesului-verbal prin care se constată că nu s-a încheiat înțelegerea potrivit art. 56 alin. (1) lit. a) sau, dacă acesta nu se comunică, la expirarea termenului prevăzut la alin. (2).

(5) Pentru soluționarea acțiunii penale ori a acțiunii civile în baza acordului încheiat ca rezultat al medierii, mediatorul este obligat să transmită organului judiciar acordul de mediere și procesul-verbal de încheiere a medierii în original și în format electronic dacă părțile au ajuns la o înțelegere sau doar procesul-verbal de încheiere a medierii în situațiile prevăzute la art. 56 alin. (1) lit. b) și c).”

Art. 85. – La articolul 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 13 octombrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, după litera g) se introduce o nouă literă, litera h), cu următorul cuprins:

„h) în cazul în care împotriva practicianului s-a pus în mișcare acțiunea penală sau s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natură să aducă atingere prestigiului profesiei, până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive.”

Art. 86. – Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. *Articolul 114 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 114. – Instituțiile de credit sunt obligate să furnizeze procurorului sau instanței de judecată, la solicitarea acestora, informații de natura secretului bancar, dispozițiile privind tehnicile speciale de supraveghere sau cercetare din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător.”

2. *La articolul 240¹¹ alineatul (5), litera k) se abrogă.*

Art. 87. – La articolul 41 din Legea nr. 291/2007 privind intrarea, staționarea, desfășurarea de operațiuni sau tranzitul forțelor armate străine pe teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 8 noiembrie 2007, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Competența de urmărire penală și de judecată aparține instanțelor de judecată militare române și parchetelor de pe lângă acestea, potrivit legii, dacă prin tratatele sau convențiile internaționale la care România este parte nu se prevede altfel.”

Art. 88. – La articolul 3 din Ordonanța Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 27 martie 2009, cu modificările și completările ulterioare, alineatele (1), (3) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 3. – (1) Bunurile confiscate sau neridicate, conform legii, în orice procedură judiciară trec în proprietatea privată a statului, în temeiul unei încheieri emise de judecătorul de cameră preliminară sau al unei hotărâri judecătorești definitive/irevocabile prin care se dispune valorificarea acestora.

.....
 (3) Bunurile mobile aflate la organele de valorificare sau la deținător, pentru care s-a dispus restituirea prin încheierea judecătorului de cameră

preliminară sau prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă/irevocabilă, se restituie proprietarului sau persoanei îndreptățite. În cazul bunurilor ridicate cu ocazia constatării și sancționării contravențiilor pe bază de proces-verbal, pentru care s-a dispus restituirea, eventualele cheltuieli de restituire sunt în sarcina organelor care au dispus măsura confiscării.

.....
 (9) Încheierea judecătorului de cameră preliminară sau hotărârea judecătorească rămasă definitivă/irevocabilă se comunică de îndată deținătorului, în vederea notificării proprietarului sau persoanei îndreptățite.”

Art. 89. – Legea nr. 4/2008 privind prevenirea și combaterea violenței cu ocazia competițiilor și a jocurilor sportive, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 11 ianuarie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 7, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) În situația desfășurării unor jocuri sportive cu grad ridicat de risc este necesară prezența în arena sportivă a prefectului sau a reprezentantului acestuia. Înștiințarea acestora se realizează de către unitatea de jandarmi competentă teritorial.”

2. Articolul 48 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 48. – În cazul în care o persoană, cu ocazia desfășurării unei competiții sau a unui joc sportiv ori în legătură cu acesta, a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală potrivit art. 31 - 45, se va lua față de aceasta măsura de siguranță a interzicerii accesului la competițiile sportive de genul celor la care fapta a fost săvârșită.”

3. Articolul 49 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 49. – (1) Pe parcursul urmăririi penale, măsura de siguranță a interzicerii accesului la competițiile sportive de genul celor la care fapta a fost săvârșită se poate lua față inculpat.

(2) În cuprinsul ordonanței prin care se ia măsura se precizează genul competițiilor și jocurilor sportive la care îi este interzis inculpatului să participe și perioada în care îi este interzisă participarea.

(3) În cursul urmăririi penale măsura se dispune pe un termen care nu poate fi mai mare de șase luni și care curge de la data la care ordonanța este comunicată inculpatului. Perioada în care inculpatul se află în stare de detenție, chiar și în altă cauză, nu intră în durata măsurii.

(4) Măsura poate fi prelungită în cursul urmăririi penale pentru o nouă perioadă de șase luni.”

4. La articolul 50, alineatele (1)-(4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 50. – (1) Împotriva dispoziției procurorului de luare a măsurii de siguranță a interzicerii accesului la competițiile sportive inculpatul poate face plângere, în termen de 3 zile de la comunicare, la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă să judece cauza în primă instanță, care se pronunță prin încheiere definitivă.

(2) Plângerea se soluționează cu citarea inculpatului, prezența procurorului fiind obligatorie.

(3) Când constată că măsura este ilegală sau nu este justificată, judecătorul de drepturi și libertăți dispune revocarea ei.

(4) Plângerea nu este suspensivă de executare.”

5. Articolul 51 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 51. – (1) În cazul în care privitor la fapta în raport de care a luat măsura de siguranță se dispune clasarea în temeiul art. 16 lit. e)-h) din Codul de procedură penală, procurorul sesizează judecătorul de cameră preliminară de la instanța competentă să judece cauza în fond, pentru a se pronunța, prin încheiere, cu privire la menținerea sau revocarea măsurii de siguranță a interzicerii accesului la competițiile sportive. Dispozițiile art. 50 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(2) Perioada pentru care se dispune menținerea măsurii nu poate depăși termenele maxime prevăzute la art. 31 - 45 pentru fiecare faptă în parte.

(3) Încheierea poate fi atacată cu contestație, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile, care curge de la de la pronunțare pentru cei prezenți, și de la comunicare pentru cei lipsă. Dispozițiile art. 50 alin. (2)-(4) se aplică în mod corespunzător.

(4) După soluționarea contestației dosarul se restituie procurorului competent în termen de cel mult două zile de la soluționare.”

6. La articolul 52, alineatele (2) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Instanța dispune asupra aplicării măsurii de siguranță provizorii după ascultarea inculpatului. Lipsa inculpatului legal citat nu împiedică luarea măsurii.

.....
(5) Dispozițiile art. 49 alin. (3) și (4) se aplică în mod corespunzător.”

7. La articolul 53¹, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 53¹. – (1) Procurorul, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța comunică punctului național de informare pentru manifestări sportive din cadrul Inspectoratului General al Jandarmeriei Române actul prin care s-a dispus aplicarea, menținerea sau revocarea măsurii de siguranță a interzicerii accesului la unele competiții ori jocuri sportive în sarcina unui inculpat.”

Art. 90. – Articolul 117 din Legea nr. 46/2008 – Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 117. – Pe lângă organele de urmărire penală sunt competente să constate faptele prevăzute la art. 106 și art. 108-110 personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și al structurilor sale teritoriale cu specific silvic, personalul silvic din cadrul Regiei Naționale a Pădurilor - Romsilva și al structurilor sale teritoriale, personalul silvic din cadrul

ocoalelor silvice private autorizate, precum și personalul împuternicit din cadrul Jandarmeriei Române, în condițiile art. 61 din Codul de procedură penală.”

Art. 91. – Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 14 aprilie 2008, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) persoane condamnate definitiv pentru săvârșirea infracțiunilor cuprinse în anexă la pedeapsa închisorii, precum și persoanele pentru care instanța a pronunțat amânarea aplicării pedepsei sau renunțarea la aplicarea pedepsei;”

2. La articolul 4, alineatele (4) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Profilele genetice ale persoanelor prevăzute la alin. (3) vor fi verificate prin comparare în S.N.D.G.J. doar în scopul pentru care s-a făcut recoltarea. Profilele genetice ale persoanelor prevăzute la alin. (3) vor fi stocate în baza de date până la soluționarea definitivă a cauzei în care a fost dispusă introducerea lor în S.N.D.G.J.

.....
 (6) Profilele genetice provenind de la categoria prevăzută la alin. (1) lit. d) vor fi comparate, în scopul identificării, cu profilele genetice provenind de la rude de gradele I și II, dar și cu alte categorii de profile genetice existente în baza de date. Profilele genetice ale rudelor care servesc pentru identificare vor fi stocate în baza de date până la soluționarea definitivă a cauzei.”

3. La articolul 5, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prelevarea probelor biologice de la persoanele prevăzute la art. 4 alin. (1) se face conform art. 190 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.”

4. La articolul 5, alineatul (3) se abrogă.

5. La articolul 5, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Judecătorul de drepturi și libertăți, instanțele de judecată și organele de urmărire penală care dispun prelevarea au obligația de a informa persoanele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) că probele biologice recoltate vor fi utilizate pentru obținerea și stocarea în S.N.D.G.J. a profilului genetic.”

6. *Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 7. – (1) Prelevarea probelor biologice de la persoanele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. b) este dispusă de instanța de judecată, prin hotărârea de condamnare ori prin hotărârea de amânare a aplicării pedepsei sau de renunțare la aplicarea pedepsei.

(2) Prelevarea probelor biologice de la persoanele condamnate definitiv la pedeapsa închisorii prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. b), în vederea adăugării profilelor genetice în S.N.D.G.J., se realizează la introducerea în penitenciar, de personalul medical al penitenciarului, cu sprijinul personalului de pază și în prezența unui polițist, fără nicio altă notificare prealabilă din partea instanței de judecată.

(3) Prelevarea probelor biologice de la persoanele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. b), pentru care instanța a pronunțat amânarea aplicării pedepsei sau renunțarea la aplicarea pedepsei, în vederea introducerii profilelor genetice în S.N.D.G.J., se realizează de către personalul Poliției Române instruit în acest sens, imediat după comunicarea hotărârii definitive de condamnare, respectiv a hotărârii prin care instanța a pronunțat amânarea aplicării pedepsei sau renunțarea la aplicarea pedepsei.”

7. *La articolul 13, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:*

„(2) În cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală ori, după caz, achitarea sau încetarea procesului penal, ștergerea datelor din S.N.D.G.J. se efectuează în baza ordonanței emise de procuror ori, după caz, în baza hotărârii judecătorești, dacă în cuprinsul acestora există mențiuni exprese cu privire la măsura ștergerii; în aceste situații, dispozitivul ordonanței procurorului ori, după caz, al hotărârii judecătorești se comunică de îndată administratorului S.N.D.G.J.”

8. *Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 14. – (1) Profilele genetice obținute de la persoanele condamnate definitiv la pedeapsa închisorii pentru săvârșirea infracțiunilor cuprinse în anexă, introduse în S.N.D.G.J. sunt șterse după trecerea unei perioade de 5 ani de la decesul acestora.

(2) Profilele genetice obținute de la persoanele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. b) teza a II-a, pentru care instanța de judecată a pronunțat amânarea aplicării pedepsei sau renunțarea la aplicarea pedepsei, introduse în S.N.D.G.J., sunt păstrate timp de 10 ani, iar în cazul în care acestea decedază înainte de împlinirea termenului respectiv, profilele genetice sunt păstrate încă 2 ani după deces, după care sunt șterse.”

Art. 92. – Legea nr. 173/2008 privind intervențiile active în atmosferă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 21 octombrie 2008, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. *Articolul 104 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 104. – Cercetarea infracțiunilor prevăzute la art. 101 revine organelor de urmărire penală, cu concursul inspecției intervențiilor active din cadrul administrației.”

2. *Articolul 106 se abrogă.*

Art. 93. – Articolul 12 din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebancare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 21 aprilie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. – Instituțiile financiare nebancare sunt obligate să furnizeze procurorului sau instanței de judecată informații de natura celor prevăzute la art. 9 alin. (1), dispozițiile privind tehnicile speciale de supraveghere sau cercetare din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător.”

Art. 94. – La articolul 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 26 iunie 2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2010, cu modificările și completările ulterioare, alineatul (3) se abrogă.

Art. 95. – Articolul 12 din Legea poliției locale nr. 155/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 15 iulie 2010, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. – În cazul infracțiunilor flagrante, personalul poliției locale procedează conform dispozițiilor art. 293 din Codul de procedură penală.”

Art. 96. – Articolul 27 din Legea siguranței digurilor nr. 259/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 21 decembrie 2010, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27. – (1) Infracțiunile prevăzute în prezenta lege se constată de organele de cercetare penală, direct sau la sesizarea personalului împuternicit din cadrul autorității publice centrale din domeniul apelor ori al Administrației Naționale „Apele Române”.

(2) Actele încheiate de personalul împuternicit prevăzut la alin.(1) sunt acte de constatare, potrivit art. 61 din Codul de procedură penală.”

Art. 97. – Articolul 10 din Legea nr. 61/2011 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru lupta antifraudă - DLAF, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 12 mai 2011 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. – (1) Departamentul are calitatea de organ de constatare, în sensul art. 61 din Codul de procedură penală, în privința faptelor care pot constitui

infrațiuni ce aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene în România.

(2) Departamentul poate, la solicitarea procurorului, să efectueze controale cu privire la respectarea dispozițiilor legale în materia protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene.”

Art. 98. – Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 31 august 2012, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. – Pot fi alese în organele de conducere ale organizațiilor sindicale persoane care au capacitate de exercițiu deplină și nu execută pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii.”

2. La articolul 63, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 63. – (1) Pot fi alese în organele de conducere ale organizațiilor patronale persoane care au capacitate deplină de exercițiu și nu execută pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii.”

3. La articolul 218, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, cu excepția infracțiunii prevăzute la alin. (1).”

Art. 99. – La articolul 15 alineatul (4) din Legea nr. 55/2012 privind cooperarea României cu Oficiul European de Poliție (Europol), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 22 martie 2012, literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) în urma finalizării investigației polițienești nu s-a dispus începerea urmăririi penale;

b) în cadrul procesului penal, cu privire la persoana în cauză, s-a dispus clasarea, renunțarea la urmărirea penală, achitarea, renunțarea la aplicarea pedepsei sau încetarea procesului penal.”

Art. 100. – Articolul 18 din Legea nr. 82/2012 privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 18 iunie 2012, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. – Organele de urmărire penală pot solicita datele reținute în baza prezentei legi cu respectarea prevederilor art. 152 din Codul de procedură penală.”

Art. 101. – Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 16 iulie 2012, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 187, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Cererea de autorizare se soluționează în camera de consiliu, fără citarea părților. Judecătorul se pronunță asupra cererii de autorizare în termen de cel mult 48 de ore de la data înregistrării cererii prin încheiere definitivă. Încheierea se motivează și se comunică autorității competente în termen de cel mult 48 de ore de la pronunțare.”

2. La articolul 187, alineatul (7) se abrogă.

TITLUL III DISPOZIȚII DE MODIFICARE ȘI COMPLETARE A CODULUI DE PROCEDURĂ PENALĂ

Art. 102. – Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Normele de procedură penală urmăresc asigurarea exercitării eficiente a atribuțiilor organelor judiciare cu garantarea drepturilor părților și ale celorlalți participanți în procesul penal astfel încât să fie respectate prevederile Constituției, ale tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, ale celorlalte reglementări ale Uniunii Europene în materie procesual penală, precum și ale pactelor și tratatelor privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte.”

2. La articolul 3, litera c) a alineatului (1) și alineatele (3) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) funcția de verificare a legalității trimiterii sau netrimiterii în judecată;

.....
(3) În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este compatibilă cu funcția de judecată.

.....
(6) Asupra legalității actului de trimitere în judecată și probelor pe care se bazează acesta, precum și a legalității soluțiilor de netrimitere în judecată se pronunță judecătorul de cameră preliminară, în condițiile legii.”

3. La articolul 10, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Suspectul are dreptul de a fi informat de îndată și înainte de a fi ascultat despre fapta pentru care se efectuează urmărirea penală și încadrarea juridică a acesteia. Inculpatul are dreptul de a fi informat de îndată despre fapta pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva lui și încadrarea juridică a acesteia.”

4. La articolul 12, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Părților și subiecților procesuali care nu vorbesc sau nu înțeleg limba română ori nu se pot exprima li se asigură, în mod gratuit, posibilitatea de a lua cunoștință de piesele dosarului, de a vorbi, precum și de a pune concluzii în instanță, prin interpret. În cazurile în care asistența juridică este obligatorie, suspectului sau inculpatului i se asigură în mod gratuit posibilitatea de a comunica, prin interpret, cu avocatul în vederea pregătirii audierii, a introducerii unei căi de atac sau a oricărei alte cereri ce ține de soluționarea cauzei.”

5. La articolul 17, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cursul judecății acțiunea penală se stinge prin rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitare sau încetare a procesului penal.”

6. La articolul 19, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 19. – (1) Acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale.

.....
(3) Când persoana vătămată este lipsită de capacitate de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă, acțiunea civilă se exercită în numele acesteia de către reprezentantul legal sau, după caz, de către procuror, în condițiile art. 20 alin. (1) și (2) și are ca obiect, în funcție de interesele persoanei pentru care se exercită, tragerea la răspundere civilă delictuală.”

7. La articolul 20, alineatele (6) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6) În cazul în care un număr mare de persoane care nu au interese contrarii s-au constituit parte civilă, acestea pot desemna o persoană care să le reprezinte interesele în cadrul procesului penal. În cazul în care părțile civile nu și-au desemnat un reprezentant comun, pentru buna desfășurare a procesului penal, procurorul sau instanța de judecată poate desemna, prin ordonanță, respectiv prin încheiere motivată, un avocat din oficiu pentru a le reprezenta interesele. Încheierea sau ordonanța va fi comunicată părților civile, care trebuie să încunoștințeze procurorul sau instanța în cazul în care refuză să fie reprezentați prin avocatul desemnat din oficiu. Toate actele de procedură comunicate reprezentantului sau de care reprezentantul a luat cunoștință sunt prezumate a fi cunoscute de către persoanele reprezentate.

(7) Dacă dreptul la repararea prejudiciului a fost transmis pe cale convențională unei alte persoane, aceasta nu poate exercita acțiunea civilă în cadrul procesului penal. Dacă transmiterea acestui drept are loc după constituirea ca parte civilă, acțiunea civilă poate fi disjunctă.”

8. La articolul 21, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 21. – (1) Introducerea în procesul penal a părții responsabile civilmente poate avea loc, la cererea părții îndreptățite potrivit legii civile, în termenul prevăzut la art. 20 alin. (1).

.....
 (3) Partea responsabilă civilmente poate interveni în procesul penal până la terminarea cercetării judecătorești la prima instanță de judecată, luând procedura din stadiul în care se află în momentul intervenției.”

9. La articolul 24, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În caz de deces, reorganizare, desființare sau dizolvare a părții responsabile civilmente, acțiunea civilă rămâne în competența instanței penale dacă partea civilă indică moștenitorii sau, după caz, succesorii în drepturi ori lichidatorii părții responsabile civilmente, în termen de cel mult două luni de la data la care a luat cunoștință de împrejurarea respectivă.”

10. La articolul 24, alineatul (3) se abrogă.

11. La articolul 25, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 25. – (1) Instanța se pronunță prin aceeași hotărâre atât asupra acțiunii penale, cât și asupra acțiunii civile.”

12. La articolul 25, alineatul (4) se abrogă.

13. La articolul 25, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În caz de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi, lit. e), f), g), i) și j), precum și în cazul prevăzut de art. 486 alin. (2), instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă.”

14. La articolul 25, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă și în cazul în care moștenitorii sau, după caz, succesorii în drepturi ori lichidatorii părții civile nu își exprimă opțiunea de a continua exercitarea acțiunii civile sau, după caz, partea civilă nu indică moștenitorii, succesorii în drepturi ori lichidatorii părții responsabile civilmente în termenul prevăzut la art. 24 alin. (1) și (2).”

15. La articolul 26, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 26. – (1) Instanța poate dispune disjungerea acțiunii civile, când soluționarea acesteia determină depășirea termenului rezonabil de soluționare a acțiunii penale. Soluționarea acțiunii civile rămâne în competența instanței penale.

.....
 (3) Probele administrate până la disjungere vor fi folosite la soluționarea acțiunii civile disjuse.”

16. La articolul 26, alineatul (4) se abrogă.

17. La articolul 27, alineatele (2) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Persoana vătămată sau succesorii acesteia, care s-au constituit parte civilă în procesul penal, pot introduce acțiune la instanța civilă dacă, prin hotărâre definitivă, instanța penală a lăsat nesoluționată acțiunea civilă. Probele administrate în cursul procesului penal pot fi folosite în fața instanței civile.

.....
 (7) În cazul prevăzut la alin. (1), judecata în fața instanței civile se suspendă după punerea în mișcare a acțiunii penale și până la rezolvarea în primă instanță a cauzei penale, dar nu mai mult de un an.”

18. Articolul 31 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Avocatul**

Art. 31. – Avocatul asistă sau reprezintă părțile ori subiecții procesuali în condițiile legii.”

19. La articolul 36 alineatul (1), literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) infracțiunile prevăzute de Codul penal la art. 188-191, art. 209-211, art. 254, 263, 282, art. 289-294, art. 303, 304, 306, 307, 309, 345, 346, 354 și art. 360 - 367;

b) infracțiunile săvârșite cu intenție depășită care au avut ca urmare moartea unei persoane;”

20. La articolul 36 alineatul (1), după litera c) se introduce o nouă literă, litera c¹), cu următorul cuprins:

„c¹) infracțiunile de spălare a banilor și infracțiunile de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare;”

21. La articolul 38 alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) infracțiunile săvârșite de avocați, notari publici, executori judecătorești, de controlorii financiari ai Curții de Conturi, precum și auditori publici externi.”

22. La articolul 38 alineatul (1), după litera d) se introduc patru noi litere, literele e)-h), cu următorul cuprins:

„e) infracțiunile săvârșite de șefii cultelor religioase organizate în condițiile legii și de ceilalți membri ai înaltului cler, care au cel puțin rangul de arhieru sau echivalent al acestuia;

f) infracțiunile săvârșite de magistrații asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de judecătorii de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, precum și de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe;

g) infracțiunile săvârșite de membrii Curții de Conturi, de președintele Consiliului Legislativ, de Avocatul Poporului, de adjuncții Avocatului Poporului și de chestori;

h) soluționează cererile de strămutare, în cazurile prevăzute de lege.”

23. La articolul 39 alineatul (1), se introduc două noi litere, literele d) și e), cu următorul cuprins:

„d) infracțiunile săvârșite de generali, mareșali și amirali;

e) soluționează cererile de strămutare, în cazurile prevăzute de lege.”

24. La articolul 40, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 40. – (1) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile de înaltă trădare, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și membri din România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorii Curții Constituționale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de

judecătoria Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

25. La articolul 40, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență în cazurile în care este instanța superioară comună instanțelor aflate în conflict, cazurile în care cursul justiției este întrerupt, cererile de strămutare în cazurile prevăzute de lege, precum și contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de curțile de apel în cazurile prevăzute de lege.”

26. La articolul 43, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) sunt aplicabile și în cazurile în care în fața aceleiași instanțe sunt mai multe cauze cu același obiect.”

27. La articolul 48, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 48. – (1) Când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când:

- a) fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului;
- b) s-a dat citire actului de sesizare a instanței.”

28. La articolul 53, literele e) și f) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„e) încuviințarea perchezițiilor, a folosirii metodelor și tehnicilor speciale de supraveghere sau cercetare ori a altor procedee probatorii potrivit legii;

f) procedura audierii anticipate;”

29. La articolul 56, alineatele (1) și (3)-(5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 56. – (1) Procurorul conduce și controlează nemijlocit activitatea de urmărire penală a poliției judiciare și a organelor de cercetare penală speciale, prevăzute de lege. De asemenea, procurorul supraveghează ca actele de urmărire penală să fie efectuate cu respectarea dispozițiilor legale.

.....

(3) Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror:

- a) în cazul infracțiunilor pentru care competența de judecată în primă instanță aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție sau curții de apel;
- b) în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 188-191, art. 279 și art. 289-294 din Codul penal;
- c) în cazul infracțiunilor săvârșite cu intenție depășită, care au avut ca urmare moartea unei persoane;

d) în cazul infracțiunilor pentru care competența de a efectua urmărirea penală aparține Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Direcției Naționale Anticorupție;

e) în alte cazuri prevăzute de lege.

(4) Urmărirea penală în cazul infracțiunilor săvârșite de militari se efectuează, în mod obligatoriu, de procurorul militar.

(5) Procurorii militari din cadrul parchetelor militare sau secțiilor militare ale parchetelor efectuează urmărirea penală potrivit competenței parchetului din care fac parte, față de toți participanții la săvârșirea infracțiunilor comise de militari, urmând a fi sesizată instanța competentă potrivit art. 44.”

30. La articolul 58, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dacă organul de cercetare penală constată că nu este competent să efectueze urmărirea penală, trimite de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent.”

31. La articolul 63, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Urmărirea penală a infracțiunilor săvârșite în condițiile prevăzute la art. 41 se efectuează de către organul de urmărire penală din circumscripția instanței competente să judece cauza, dacă legea nu dispune altfel.

(4) Conflictul de competență dintre doi sau mai mulți procurori se rezolvă de către procurorul ierarhic superior comun acestora. Când conflictul se ivește între două sau mai multe organe de cercetare penală, competența se stabilește de către procurorul care exercită supravegherea activității de cercetare penală a acestor organe. În cazul în care procurorul nu exercită supravegherea activității tuturor organelor de cercetare penală între care s-a ivit conflictul, competența se stabilește de către prim-procurorul parchetului în circumscripția căruia se află organele de cercetare penală.”

32. După articolul 63 se introduce o nouă secțiune, Secțiunea a 6-a, cu următorul cuprins:

„**SECȚIUNEA a 6-a**
Incompatibilitatea și strămutarea”

33. La articolul 64, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Judecătorul de drepturi și libertăți nu poate participa, în aceeași cauză, la procedura de cameră preliminară, la judecata în fond sau în căile de atac.”

34. La articolul 64, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (5) și (6), cu următorul cuprins:

„(5) Judecătorul care a participat la soluționarea plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată nu poate participa, în aceeași cauză, la judecata în fond sau în căile de atac.

(6) Judecătorul care s-a pronunțat cu privire la o măsură supusă contestației nu poate participa la soluționarea contestației.”

35. La articolul 65, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Procurorul care a participat ca judecător într-o cauză nu poate, în aceeași cauză, să exercite funcția de urmărire penală sau să pună concluzii la judecarea acelei cauze în primă instanță și în căile de atac.”

36. La articolul 67, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Cererea de recuzare se formulează oral sau în scris, cu arătarea, pentru fiecare persoană în parte, a cazului de incompatibilitate invocat și a temeiurilor de fapt cunoscute la momentul formulării cererii. Cererea de recuzare formulată oral se consemnează într-un proces-verbal sau, după caz, în încheierea de ședință.”

37. La articolul 69, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Cererea de recuzare se adresează fie persoanei recuzate, fie procurorului. În cazul în care cererea este adresată persoanei care efectuează urmărirea penală, aceasta este obligată să o înainteze împreună cu lămuririle necesare, în termen de 24 de ore, procurorului, fără a întrerupe cursul urmăririi penale.”

38. Articolul 71 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Temeiul
strămutării**

Art. 71. – Înalta Curte de Casație și Justiție strămută judecarea unei cauze de la curtea de apel competentă la o altă curte de apel, iar curtea de apel strămută judecarea unei cauze de la un tribunal sau, după caz, de la o judecătorie din circumscripția sa la o altă instanță de același grad din circumscripția sa, atunci când există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorilor instanței este afectată datorită împrejurărilor cauzei, calității părților ori atunci când există pericol de tulburare a ordinii publice. Strămutarea judecării unei cauze de la o instanță militară competentă la o altă instanță militară de același grad se dispune de curtea militară de apel, prevederile prezentei secțiuni privind strămutarea judecării

cauzei de către curtea de apel competentă fiind aplicabile.”

39. La articolul 72, alineatele (1), (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 72. – (1) Strămutarea poate fi cerută de părți sau de procuror. În cursul procedurii de cameră preliminară nu se poate face cerere de strămutare.

.....
 (5) Cererea se înaintează de îndată Înaltei Curți de Casație și Justiție sau curții de apel competente împreună cu înscrisurile anexate.

(6) Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă poate solicita informații de la președintele instanței de unde se solicită strămutarea sau de la președintele instanței ierarhic superioare celei la care se află cauza a cărei strămutare se cere, comunicându-i, totodată, termenul fixat pentru judecarea cererii de strămutare. Când Înalta Curte de Casație și Justiție este instanța ierarhic superioară, informațiile se cer președintelui curții de apel la care se află cauza a cărei strămutare se cere. Când curtea de apel competentă este instanța ierarhic superioară, informațiile se cer președintelui tribunalului la care se află cauza a cărei strămutare se cere.”

40. La articolul 73, alineatele (3), (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) În informațiile trimise Înaltei Curți de Casație și Justiție sau curții de apel se face mențiune expresă despre efectuarea încunoștințării, atașându-se și dovezile de comunicare a acestora.

(4) Neprezentarea părților nu împiedică soluționarea cererii. În cazul în care inculpatul se află în stare de arest preventiv sau arest la domiciliu, Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă poate dispune aducerea acestuia la judecarea strămutării, în cazul în care apreciază că prezența sa este necesară pentru soluționarea cererii.

(5) Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă acordă cuvântul părții care a formulat cererea de strămutare, celorlalte părți prezente, precum și procurorului. Dacă procurorul a formulat cererea, acestuia i se acordă primul cuvântul.”

41. La articolul 74, alineatele (1)-(3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 74. – (1) Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă soluționează cererea de strămutare prin sentință.

(2) În cazul în care găsește cererea întemeiată, Înalta Curte de Casație și Justiție dispune strămutarea judecării cauzei la o curte de apel învecinată curții de la care se solicită strămutarea, iar curtea de apel dispune strămutarea judecării cauzei la una dintre instanțele de același grad cu instanța de la care se solicită strămutarea din circumscripția sa.

(3) Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă hotărăște în ce măsură se mențin actele îndeplinite în fața instanței de la care s-a strămutat cauza.”

42. La articolul 75, alineatele (2)-(4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Dispozițiile art. 71-74 se aplică în mod corespunzător și în procedura de cameră preliminară.

(3) În cazul în care se dispune strămutarea în cursul procedurii de cameră preliminară, judecarea cauzei se efectuează de către instanța la care s-a strămutat cauza.

(4) În cazul în care se dispune strămutarea judecării căii de atac a apelului, rejudecarea cauzei, în caz de desființare a sentinței cu trimitere spre rejudecare, se va efectua de către instanța corespunzătoare în grad celei care a soluționat fondul din circumscripția celei la care s-a strămutat cauza, indicată prin decizia de desființare.”

43. Articolul 76 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Desemnarea altei instanțe pentru judecarea cauzei

Art. 76. – (1) Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate cere Înaltei Curți de Casație și Justiție să desemneze o altă curte de apel decât cea căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, care să fie sesizată în cazul în care se va emite rechizitoriul.

(2) Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate cere curții de apel competente să desemneze un alt tribunal sau, după caz, o altă judecătorie decât cea căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, care să fie sesizate în cazul în care se va emite rechizitoriul.

(3) Dispozițiile art. 71 se aplică în mod corespunzător.

(4) Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă soluționează cererea în camera de consiliu, în termen de 15 zile.

(5) Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă dispune, prin încheiere motivată, fie respingerea cererii, fie admiterea cererii și desemnarea unei instanțe egale în grad cu cea căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, care să fie sesizată în cazul în care se va emite rechizitoriul.

(6) Încheierea prin care Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă soluționează cererea nu este supusă niciunei căi de atac.

(7) În cazul respingerii cererii de desemnare a altei instanțe pentru judecarea cauzei formulate, în aceeași cauză nu mai poate fi formulată o nouă cerere pentru aceleași motive.”

44. La articolul 80, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 80. – (1) În situația în care în cauză există un număr mare de persoane vătămate care nu au interese contrarii, acestea pot desemna o persoană care să le reprezinte interesele în cadrul procesului penal. În cazul în care persoanele vătămate nu și-au desemnat un reprezentant comun, pentru buna desfășurare a procesului penal, procurorul sau instanța de judecată poate desemna, prin ordonanță, respectiv prin încheiere motivată, un avocat din oficiu pentru a le reprezenta interesele. Încheierea sau ordonanța va fi comunicată persoanelor vătămate, care trebuie să încunoștințeze, în termen de 3 zile de la primirea comunicării, procurorul sau instanța în cazul în care refuză să fie reprezentați prin avocatul desemnat din oficiu. Toate actele de procedură comunicate reprezentantului sau de care reprezentantul a luat cunoștință sunt prezumate a fi cunoscute de către persoanele reprezentate.”

45. La articolul 81 alineatul (1), după litera g) se introduce o nouă literă, litera g¹), cu următorul cuprins:

„g¹) dreptul de a beneficia în mod gratuit de un interpret atunci când nu înțelege, nu se exprimă bine sau nu poate comunica în limba română;”

46. La articolul 81, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Persoana care a suferit o vătămare fizică, materială sau morală printr-o faptă penală pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu și care nu dorește să participe la procesul penal trebuie să înștiințeze despre aceasta organul judiciar, care, dacă apreciază necesar, o va putea audia în calitate de martor.”

47. La articolul 83, după litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) dreptul de a fi informat cu privire la fapta pentru care este cercetat și încadrarea juridică a acesteia;”

48. La articolul 83, după litera g) se introduce o nouă literă, litera g¹), cu următorul cuprins:

„g¹) dreptul de a fi informat cu privire la drepturile sale;”

49. La articolul 85, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Calitatea de parte civilă a persoanei care a suferit o vătămare prin infracțiune nu înlătură dreptul acestei persoane de a participa în calitate de persoană vătămată în aceeași cauză.”

50. Articolul 86 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Partea responsabilă civilmente

Art. 86. – Persoana care, potrivit legii civile, are obligația legală sau convențională de a repara în întregime sau în parte, singură sau în solidar, prejudiciul cauzat prin infracțiune și care este chemată să răspundă în proces, este parte în procesul penal și se numește parte responsabilă civilmente.”

51. La articolul 88, alineatul (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Avocatul ales sau desemnat din oficiu este obligat să asigure asistența juridică a părților ori a subiecților procesuali principali.

(4) Părțile sau subiecții procesuali principali cu interese contrare nu pot fi asistați sau reprezentați de același avocat.”

52. La articolul 91, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În tot cursul procesului penal, când asistența juridică este obligatorie, dacă avocatul ales lipsește nejustificat, nu asigură substituirea sau refuză nejustificat să exercite apărarea, deși a fost asigurată exercitarea tuturor drepturilor procesuale, organul judiciar ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu care să îl înlocuiască, acordându-i acestuia un termen rezonabil și înlesnirile necesare pentru pregătirea unei apărări efective, făcându-se mențiune despre aceasta într-un proces-verbal ori, după caz, în încheierea de ședință. În cursul judecății, când asistența juridică este obligatorie, dacă avocatul ales lipsește nejustificat la termenul de judecată, nu asigură substituirea sau refuză să efectueze apărarea, deși a fost asigurată exercitarea tuturor drepturilor procesuale, instanța ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu care să îl înlocuiască, acordându-i un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării.

(3) Avocatul din oficiu desemnat este obligat să se prezinte ori de câte ori este solicitat de organul judiciar, asigurând o apărare concretă și efectivă în cauză.”

53. La articolul 92, denumirea marginală se modifică și va avea următorul cuprins:

„Drepturile avocatului suspectului și inculpatului”

54. La articolul 92, alineatele (1), (6) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 92. – (1) În cursul urmăririi penale, avocatul suspectului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală, cu excepția:

- a) situației în care se utilizează metodele speciale de supraveghere ori cercetare, prevăzute în Capitolul IV din Titlul IV;
- b) percheziției corporale sau a vehiculelor în cazul infracțiunilor flagrante.

.....
 (6) În cazul în care avocatul suspectului sau al inculpatului este prezent la efectuarea unui act de urmărire penală, se face mențiune despre aceasta și despre eventualele obiecțiuni formulate, iar actul este semnat și de avocat.

(7) În cursul procedurii de cameră preliminară și în cursul judecății, avocatul are dreptul să consulte actele dosarului, să asiste pe inculpat, să exercite drepturile procesuale ale acestuia, să formuleze plângeri, cereri, memorii, excepții și obiecțiuni.”

55. La articolul 93, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 93. – (1) În cursul urmăririi penale, avocatul persoanei vătămate, al părții civile sau al părții responsabile civilmente are dreptul să fie încunoștințat în condițiile art. 92 alin. (2), să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală în condițiile art. 92, dreptul de a consulta actele dosarului și de a formula cereri și a depune memorii. Dispozițiile art. 89 alin. (1) se aplică în mod corespunzător.”

56. La articolul 94, alineatele (1), (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 94. – (1) Avocatul părților și al subiecților procesuali principali are dreptul de a solicita consultarea dosarului pe tot parcursul procesului penal. Acest drept nu poate fi exercitat, nici restrâns în mod abuziv.

.....
 (3) În cursul urmăririi penale, procurorul stabilește data și durata consultării într-un termen rezonabil. Acest drept poate fi delegat organului de cercetare penală.

(4) În cursul urmăririi penale, procurorul poate restricționa motivat consultarea dosarului, dacă prin aceasta s-ar putea aduce atingere bunei desfășurări a urmăririi penale. După punerea în mișcare a acțiunii penale, restricționarea se poate dispune pentru cel mult 10 zile.”

57. La articolul 94, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) Dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător cu privire la dreptul părților și al subiecților procesuali principali de a consulta dosarul.”

58. La articolul 97 alineatul (2), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) înscrisuri, rapoarte de expertiză sau constatare, procese-verbale, fotografii, mijloace materiale de probă;”

59. La articolul 97, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Procedul probatoriu este modalitatea legală de obținere a mijlocului de probă.”

60. La articolul 100, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Cererea privitoare la administrarea unor probe formulată în cursul urmăririi penale sau în cursul judecății se admite ori se respinge, motivat, de către organele judiciare.”

61. La articolul 102, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei.”

62. La articolul 102, alineatul (5) se abrogă.

63. La articolul 103, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.”

64. La articolul 105, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În cazuri excepționale, dacă nu este prezentă o persoană autorizată care poate comunica prin limbajul special, iar comunicarea nu se poate realiza în scris, audierea persoanelor prevăzute la alin. (3) se va face cu ajutorul oricărei persoane care are aptitudini de comunicare, dispozițiile alin. (2) aplicându-se în mod corespunzător.”

65. Articolul 106 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Reguli speciale
privind ascultarea**

Art. 106. – (1) Dacă în timpul audierii unei persoane, aceasta prezintă semne vizibile de oboseală excesivă sau simptomele unei boli care îi afectează capacitatea fizică ori psihică de a participa la ascultare, organul judiciar dispune întreruperea ascultării și, dacă este cazul, ia măsuri pentru ca persoana să fie consultată de un medic.

(2) Persoana aflată în detenție poate fi audiată la locul de deținere prin videoconferință, în cazuri excepționale și dacă organul judiciar apreciază că aceasta nu aduce atingere bunei desfășurări a procesului ori drepturilor și intereselor părților.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), dacă persoana audiată se află în vreuna dintre situațiile prevăzute la art. 90, ascultarea nu poate avea loc decât în prezența avocatului la locul de deținere.”

66. La articolul 107, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 107. – (1) La începutul primei audieri, organul judiciar adresează întrebări suspectului sau inculpatului cu privire la nume, prenume, poreclă, data și locul nașterii, codul numeric personal, numele și prenumele părinților, cetățenia, starea civilă, situația militară, studiile, profesia ori ocupația, locul de muncă, domiciliul și adresa unde locuiește efectiv și adresa la care dorește să îi fie comunicate actele de procedură, antecedentele penale sau dacă împotriva sa se desfășoară un alt proces penal, dacă solicită un interpret în cazul în care nu vorbește sau nu înțelege limba română ori nu se poate exprima, precum și cu privire la orice alte date pentru stabilirea situației sale personale.”

67. La articolul 108, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cursul urmăririi penale, înainte de prima audiere a suspectului sau inculpatului, i se aduc la cunoștință drepturile și obligațiile prevăzute la alin. (2). Aceste drepturi și obligații i se comunică și în scris, sub semnătură, iar în cazul în care nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal.”

68. La articolul 108, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Organul judiciar trebuie să aducă la cunoștința inculpatului posibilitatea încheierii, în cursul urmăririi penale, a unui acord, ca urmare a recunoașterii vinovăției, iar în cursul judecății posibilitatea de a beneficia de reducerea pedepsei prevăzute de lege, ca urmare a recunoașterii învinuirii.”

69. La articolul 109, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cursul audierii, suspectul sau inculpatul își poate exercita dreptul la tăcere cu privire la oricare dintre faptele ori împrejurările despre care este întrebat.”

70. La articolul 110, alineatele (1) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 110. – (1) Declarațiile suspectului sau inculpatului se consemnează în scris. În declarație se consemnează întrebările adresate pe parcursul ascultării, menționându-se cine le-a formulat, și se menționează de fiecare dată ora începerii și ora încheierii ascultării.

.....

(4) Declarația scrisă este semnată și de organul de urmărire penală care a procedat la audierea suspectului sau a inculpatului, de judecătorul de drepturi și libertăți ori de președintele completului de judecată și de grefier, de avocatul suspectului, inculpatului, al persoanei vătămate, părții civile sau părții responsabile civilmente, dacă aceștia au fost prezenți, precum și de interpret când declarația a fost luată printr-un interpret.”

71. La articolul 111 alineatul (2), litera g) se abrogă.

72. La articolul 116, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Nu pot face obiectul declarației martorului acele fapte sau împrejurări al căror secret ori confidențialitate poate fi opusă prin lege organelor judiciare.”

73. La articolul 116, alineatul (5) se abrogă.

74. La articolul 117, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Persoana care îndeplinește una dintre calitățile prevăzute la alin. (1) în raport cu unul dintre suspecți sau inculpați este scutită de obligația de a depune mărturie și împotriva celorlalți suspecți sau inculpați, în cazul în care declarația sa nu poate fi limitată doar la aceștia din urmă.”

75. Articolul 118 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Dreptul
martorului de a nu
se acuza**

Art. 118. – Declarația de martor dată de o persoană care, în aceeași cauză, anterior declarației a avut sau, ulterior, a dobândit calitatea de suspect ori inculpat nu poate fi folosită împotriva sa. Organele judiciare au obligația să menționeze, cu ocazia consemnării declarației, calitatea procesuală anterioară.”

76. La articolul 121, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Dispozițiile alin. (1)-(5) se aplică în mod corespunzător în procedura audierii anticipate, în fața judecătorului de drepturi și libertăți.”

77. La articolul 124, alineatele (6) și (7) se abrogă.

78. La articolul 129, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 129. – (1) În situațiile prevăzute la art. 126 alin. (1) lit. d) și art. 127 lit. d), audierea martorului se poate efectua prin intermediul mijloacelor audio-video, fără ca martorul să fie prezent fizic în locul unde se află organul judiciar.”

79. La articolul 129, alineatul (2) se abrogă.

80. La articolul 129, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Subiecții procesuali principali, părțile și avocații acestora pot adresa întrebări martorului audiat în condițiile alin. (1). Organul judiciar respinge întrebările care ar putea conduce la identificarea martorului.”

81. La articolul 131, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Întrebările și răspunsurile se consemnează într-un proces-verbal.”

82. La articolul 133, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Audierea constă în descrierea tuturor caracteristicilor persoanei sau ale obiectului, precum și a împrejurărilor în care au fost văzute. Persoana care face identificarea este întrebată dacă a mai participat anterior la o altă procedură de identificare privind aceeași persoană sau același obiect ori dacă persoana sau obiectul de identificat i-au fost indicate ori descrise anterior.”

83. Denumirea Capitolului IV al Titlului IV al Părții generale se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL IV
Metode speciale de supraveghere sau cercetare”

84. La articolul 138, alineatele (1), (2), (9)-(11) și (13) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 138. – (1) Constituie metode speciale de supraveghere sau cercetare următoarele:

- a) interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță;
- b) accesul la un sistem informatic;
- c) supravegherea video, audio sau prin fotografiere;
- d) localizarea sau urmărirea prin mijloace tehnice;
- e) obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane;
- f) reținerea, predarea sau percheziționarea trimiterilor poștale;

g) utilizarea investigatorilor sub acoperire și a colaboratorilor;
 h) participarea autorizată la anumite activități;
 i) livrarea supravegheată;
 j) obținerea datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, altele decât conținutul comunicațiilor, reținute de către aceștia în temeiul legii speciale privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului.

(2) Prin *interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare* se înțelege interceptarea, accesul, monitorizarea, colectarea sau înregistrarea comunicărilor efectuate prin telefon, sistem informatic ori prin orice alt mijloc de comunicare.

.....
 (9) Prin *obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane* se înțelege operațiunile prin care se asigură cunoașterea conținutului tranzacțiilor financiare și al altor operațiuni efectuate sau care urmează să fie efectuate prin intermediul unei instituții de credit ori al altei entități financiare, precum și obținerea de la o instituție de credit sau de la altă entitate financiară de înscrisuri ori informații aflate în posesia acesteia referitoare la tranzacțiile sau operațiunile unei persoane.

(10) Prin *utilizarea investigatorilor sub acoperire și a colaboratorilor* se înțelege folosirea unei persoane cu o altă identitate decât cea reală în scopul obținerii de date și informații cu privire la săvârșirea unei infracțiuni.

(11) Prin *participarea autorizată la anumite activități* se înțelege comiterea unei fapte similare laturii obiective a unei infracțiuni de corupție, efectuarea de tranzacții, operațiuni sau orice fel de înțelegeri privind un bun sau privind o persoană despre care se bănuiește că ar fi dispărută, că este victima traficului de persoane ori a unei răpiri, efectuarea de operațiuni privind droguri, precum și prestarea unui serviciu, desfășurate cu autorizarea organului judiciar competent, în scopul obținerii de mijloace de probă.

.....
 (13) Prin *supraveghere tehnică* se înțelege utilizarea uneia dintre metodele prevăzute la alin. (1) lit. a) - e).”

85. La articolul 139, alineatele (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Supravegherea tehnică se poate dispune în cazul infracțiunilor contra securității naționale prevăzute de Codul penal și de legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de droguri, de trafic de arme, de trafic de persoane, acte de terorism, de spălare a banilor, de falsificare de monede ori alte valori, de falsificare de instrumente de plată electronică, contra patrimoniului, de șantaj, de viol, de lipsire de libertate, de evaziune fiscală, în cazul infracțiunilor de corupție și al infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, al infracțiunilor care se săvârșesc prin

sisteme informatice sau mijloace de comunicații electronice ori în cazul altor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare.

.....
 (4) Raportul dintre avocat și persoana pe care o asistă sau o reprezintă nu poate forma obiectul supravegherii tehnice, decât dacă există date că avocatul săvârșește ori pregătește săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. (2). Dacă pe parcursul sau după executarea măsurii rezultă că activitățile de supraveghere tehnică au vizat și raporturile dintre avocat și suspectul ori inculpatul pe care acesta îl apără, probele obținute nu pot fi folosite în cadrul niciunui proces penal, urmând a fi distruse, de îndată, de către procuror. Judecătorul care a dispus măsura este informat, de îndată, de către procuror. Atunci când apreciază necesar, judecătorul dispune informarea avocatului.”

86. La articolul 140, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alineatul (9), cu următorul cuprins:

„(9) La cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării comunicațiilor ori înregistrării acestora, precum și a oricăror tipuri de comunicări efectuate de aceasta prin orice mijloc de comunicare, indiferent de natura infracțiunii ce formează obiectul cercetării. Dispozițiile alin. (1)-(8) se aplică în mod corespunzător.”

87. La articolul 142, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de orice tip de comunicare ori de servicii financiare sunt obligați să colaboreze cu organele de urmărire penală, cu autoritățile prevăzute la alin. (1), în limitele competențelor acestora, pentru punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică.”

88. După articolul 142 se introduce un articol nou, articolul 142¹, cu următorul cuprins:

„Art. 142¹. – (1) Orice persoană autorizată care realizează activități de supraveghere tehnică în baza prezentei legi are posibilitatea de a asigura semnarea electronică a datelor rezultate din activitățile de supraveghere tehnică, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat.

(2) Orice persoană autorizată care transmite date rezultate din activitățile de supraveghere tehnică, în baza prezentei legi, are posibilitatea să semneze datele transmise, utilizând și o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat, și care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate, aceasta asumându-și astfel responsabilitatea în ceea ce privește integritatea datelor transmise.

(3) Orice persoană autorizată care primește date rezultate din activitățile de supraveghere tehnică, în baza prezentei legi, are posibilitatea să verifice integritatea

datelor primite și să certifice această integritate prin semnarea datelor, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat, și care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate.

(4) Fiecare persoană care certifică datele sub semnătură electronică răspunde potrivit legii pentru securitatea și integritatea acestor date.”

89. La articolul 143, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Orice persoană autorizată care realizează copii ale unui suport de stocare a datelor informatice care conține rezultatul activităților de supraveghere tehnică are posibilitatea să verifice integritatea datelor incluse în suportul original, și, după efectuarea copiei, să semneze datele incluse în aceasta utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat, și care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate, aceasta asumându-și astfel responsabilitatea în ceea ce privește integritatea datelor.”

90. La articolul 143, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și înregistrate, care privesc fapta ce formează obiectul cercetării ori contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, sunt redactate de către procuror sau organul de cercetare penală într-un proces-verbal în care se menționează mandatul emis pentru efectuarea acestora, numerele posturilor telefonice, datele de identificare ale sistemelor informatice ori ale punctelor de acces, numele persoanelor ce au efectuat comunicările, dacă sunt cunoscute, data și ora fiecărei convorbiri sau comunicări. Procesul-verbal este certificat pentru autenticitate de către procuror.”

91. La articolul 144, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Durata totală a măsurilor de supraveghere tehnică, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși, în aceeași cauză, 6 luni, cu excepția măsurii de supraveghere video, audio sau prin fotografiere în spații private, care nu poate depăși 120 de zile.”

92. La articolul 146, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dacă în cauză instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, de achitare ori încetare a procesului penal, rămasă definitivă, suportul material sau copia acestuia se conservă prin arhivare odată cu dosarul cauzei la sediul instanței, în locuri speciale, cu asigurarea confidențialității.”

93. Articolul 148 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Utilizarea
investigatorilor
sub acoperire sau
cu identitate reală
și a colaboratorilor**

Art. 148. – (1) Autorizarea folosirii investigatorilor sub acoperire se poate dispune de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, pe o perioadă de maximum 60 de zile, dacă:

a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni contra securității naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de droguri, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism sau asimilate acestora, finanțare a terorismului, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, falsificare de instrumente de plată electronică, șantaj, lipsire de libertate, evaziune fiscală, în cazul infracțiunilor de corupție, al infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, al infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, al infracțiunilor care se săvârșesc prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică ori în cazul altor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 7 ani sau mai mare, ori există o suspiciune rezonabilă că o persoană este implicată în activități infracționale ce au legătură cu infracțiunile enumerate mai sus;

b) măsura este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, date fiind particularitățile cauzei, importanța informațiilor sau a probelor ce urmează a fi obținute ori gravitatea infracțiunii;

c) probele sau localizarea și identificarea făptuitorului, suspectului ori inculpatului nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea lor ar presupune dificultăți deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare.

(2) Măsura se dispune de procuror, din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanță care trebuie să cuprindă, în afara mențiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2):

a) indicarea activităților pe care investigatorul sub acoperire este autorizat să le desfășoare;

b) perioada pentru care s-a autorizat măsura;

c) identitatea atribuită investigatorului sub acoperire.

(3) În cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul sub acoperire să poată folosi dispozitive tehnice pentru a obține fotografii sau înregistrări audio și video, sesizează judecătorul de drepturi și libertăți în

vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică. Dispozițiile art. 141 se aplică în mod corespunzător.

(4) Investigatorii sub acoperire sunt lucrători operativi din cadrul poliției judiciare. În cazul investigării infracțiunilor contra securității naționale și infracțiunilor de terorism pot fi folosiți ca investigatori sub acoperire și lucrători operativi din cadrul organelor de stat care desfășoară, potrivit legii, activități de informații în vederea asigurării securității naționale.

(5) Investigatorul sub acoperire culege date și informații în baza ordonanței emise potrivit alin. (1)-(3), pe care le pune, în totalitate, la dispoziția procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, întocmind un proces-verbal.

(6) În cazul în care desfășurarea activității investigatorului impune participarea autorizată la anumite activități, procurorul procedează potrivit dispozițiilor art. 150.

(7) Organele judiciare pot folosi sau pune la dispoziția investigatorului sub acoperire orice înscrisuri ori obiecte necesare pentru desfășurarea activității autorizate. Activitatea persoanei care pune la dispoziție sau folosește înscrisurile ori obiectele nu constituie infracțiune.

(8) Investigatorii sub acoperire pot fi audiați ca martori în cadrul procesului penal în aceleași condiții ca și martorii amenințați.

(9) Durata măsurii poate fi prelungită pentru motive temeinic justificate, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1), fiecare prelungire neputând depăși 60 de zile. Durata totală a măsurii, în aceeași cauză și cu privire la aceeași persoană, nu poate depăși un an, cu excepția infracțiunilor contra vieții, securității naționale, infracțiunilor de trafic de droguri, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, precum și infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene.

(10) În situații excepționale, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1), iar folosirea investigatorului sub acoperire nu este suficientă pentru obținerea datelor sau informațiilor ori nu este posibilă, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate autoriza folosirea unui colaborator, căruia îi poate fi atribuită o altă identitate decât cea reală. Dispozițiile alin. (2)-(3) și (5)-(9) se aplică în mod corespunzător.”

94. Articolul 149 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Măsurile de protecție a investigatorilor sub acoperire și a colaboratorilor

Art. 149. – (1) Identitatea reală a investigatorilor sub acoperire și a colaboratorilor cu o altă identitate decât cea reală nu poate fi dezvăluită.

(2) Procurorul, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată are dreptul de a cunoaște adevărata identitate a investigatorului sub acoperire și a colaboratorului, cu respectarea secretului profesional.

(3) Investigatorul sub acoperire, colaboratorul, informatorul, precum și membrii de familie ai acestora sau alte persoane supuse amenințărilor, intimidărilor sau actelor de violență, în legătură cu activitatea desfășurată de investigatorul sub acoperire, informator sau colaborator, pot beneficia de măsuri specifice de protecție a martorilor, potrivit legii.”

95. Articolul 150 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Participarea autorizată la anumite activități

Art. 150. – (1) Participarea autorizată la anumite activități în condițiile art. 138 alin. (11) se poate dispune de către procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, pe o perioadă de maximum 60 de zile, dacă:

a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni de trafic de droguri, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, lipsire de libertate, evaziune fiscală, în cazul infracțiunilor de corupție, al infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție și al infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, sau în cazul altor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 7 ani sau mai mare ori dacă există o suspiciune rezonabilă că o persoană este implicată în activități infracționale care au legătură, potrivit art. 43, cu infracțiunile enumerate mai sus;

b) măsura este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, date fiind particularitățile cauzei, importanța informațiilor sau a probelor ce urmează a fi obținute ori gravitatea infracțiunii;

c) probele nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea lor ar presupune dificultăți deosebite ce ar prejudicia ancheta ori un pericol pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare.

(2) Măsura se dispune de către procuror, din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanță care trebuie să cuprindă, în afara mențiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2):

- a) indicarea activităților autorizate;
- b) perioada pentru care s-a autorizat măsura;
- c) persoana care desfășoară activitățile autorizate.

(3) Activitățile autorizate pot fi desfășurate de un organ de cercetare penală, de un investigator cu identitate reală, de un investigator sub acoperire sau de un colaborator.

(4) Desfășurarea activităților autorizate de către persoana prevăzută la alin. (2) lit. c) nu constituie contravenție sau infracțiune.

(5) Punerea în executare a acestor măsuri se consemnează într-un proces-verbal care conține: datele la care măsura a început și s-a încheiat, date cu privire la persoanele care au desfășurat activitățile autorizate, descrierea dispozitivelor tehnice utilizate în cazul în care s-a autorizat de către judecătorul de drepturi și libertăți, folosirea mijloacelor tehnice de supraveghere, identitatea persoanelor cu privire la care a fost pusă în aplicare măsura.

(6) Persoana care a desfășurat activitățile autorizate poate fi audiată ca martor în cadrul procesului penal, cu respectarea dispozițiilor privind audierea martorilor amenințați, dacă organul judiciar apreciază că audierea este necesară.

(7) Organele judiciare pot folosi sau pune la dispoziția persoanei care desfășoară activitățile autorizate orice înscrisuri sau obiecte necesare pentru desfășurarea activității autorizate. Persoana care pune la dispoziție sau folosește înscrisurile sau obiectele nu va comite o infracțiune prin desfășurarea acestor activități, în cazul în care acestea constituie infracțiuni.

(8) Măsura dispusă poate fi prelungită de către procuror, pentru motive temeinic justificate, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1), fiecare prelungire neputând depăși 60 de zile.

(9) Durata totală a măsurii, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși un an.”

96. La articolul 151, litera c) a alineatului (3) și alineatul (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) să garanteze faptul că procurorul, organele de poliție sau alte autorități de stat competente sunt înștiințate în ceea ce privește rezultatul urmăririi

penale împotriva persoanelor acuzate de infracțiuni care au constituit obiectul metodei speciale de cercetare la care se face referire la alin. (1).

.....
 (8) Organele prevăzute la alin. (6) au obligația de a întocmi, la finalizarea livrării supravegheate pe teritoriul României, un proces-verbal cu privire la activitățile desfășurate, pe care îl înaintează procurorului.”

97. Articolul 152 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Obținerea datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, altele decât conținutul comunicațiilor, și reținute de către aceștia

Art. 152. – (1) Organele de urmărire penală, cu autorizarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți, pot solicita unui furnizor de rețele publice de comunicații electronice sau unui furnizor de servicii de comunicații electronice destinate publicului transmiterea datelor reținute, în baza legii speciale privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, altele decât conținutul comunicațiilor, în cazul în care există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și există temeiuri pentru a se crede că datele solicitate constituie probe, pentru categoriile de infracțiuni prevăzute de legea privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului.

(2) Judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță în termen de 48 de ore cu privire la solicitarea organelor de urmărire penală de transmitere a datelor, prin încheiere motivată, în camera de consiliu.

(3) Furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului care colaborează cu organele de urmărire penală au obligația de a păstra secretul operațiunii efectuate.”

98. Articolul 153 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Obținerea de date privind situația financiară a unei persoane

Art. 153. – (1) Procurorul poate solicita, cu încuviințarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți, unei instituții de credit sau oricărei alte instituții care deține date privind situația financiară a unei persoane comunicarea datelor privind existența și conținutul conturilor și a altor situații financiare ale unei persoane în cazul în care există indicii temeinice cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și există temeiuri pentru a se

crede că datele solicitate constituie probe.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanță care trebuie să cuprindă în afara mențiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2): instituția care este în posesia ori care are sub control datele, numele suspectului sau inculpatului, motivarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1), menționarea obligației instituției de a comunica imediat, în condiții de confidențialitate, datele solicitate.

(3) Instituția prevăzută la alin. (1) este obligată să pună de îndată la dispoziție datele solicitate.”

99. Denumirea Capitolului V al Titlului IV al Părții generale se modifică și va avea următorul cuprins:

**„CAPITOLUL V
Conservarea datelor informatice”**

100. Articolul 154 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Conservarea
datelor
informatice**

Art. 154. – (1) Dacă există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni, în scopul strângerii de probe ori identificării făptuitorului, suspectului sau a inculpatului, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate dispune conservarea imediată a anumitor date informatice, inclusiv a datelor referitoare la traficul informațional, care au fost stocate prin intermediul unui sistem informatic și care se află în posesia sau sub controlul unui furnizor de rețele publice de comunicații electronice ori unui furnizor de servicii de comunicații electronice destinate publicului, în cazul în care există pericolul pierderii sau modificării acestora.

(2) Conservarea se dispune de procuror, din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, pe o durată de maximum 60 de zile, prin ordonanță care trebuie să cuprindă în afara mențiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2): furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului în posesia cărora se află datele informatice ori care le au sub control, numele făptuitorului, suspectului sau inculpatului, dacă este cunoscut, descrierea datelor ce trebuie conservate, motivarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1), durata pentru care a fost emisă, menționarea obligației persoanei sau furnizorilor de rețele publice de comunicații

electronice ori furnizorilor de servicii de comunicații electronice destinate publicului de a conserva imediat datele informatice indicate și de a le menține integritatea, în condiții de confidențialitate.

(3) Măsura conservării poate fi prelungită, pentru motive temeinic justificate, de procuror o singură dată, pe o durată de maximum 30 de zile.

(4) Ordonanța procurorului se transmite, de îndată, oricărui furnizor de rețele publice de comunicații electronice ori furnizor de servicii de comunicații electronice destinate publicului în posesia căruia se află datele prevăzute la alin. (1) ori care le are sub control, acesta fiind obligat să le conserve imediat, în condiții de confidențialitate.

(5) În cazul în care datele referitoare la traficul informațional se află în posesia mai multor furnizori de rețele publice de comunicații electronice ori furnizori de servicii de comunicații electronice destinate publicului, furnizorul în posesia sau sub controlul căruia se află datele informatice are obligația de a pune, de îndată, la dispoziția organului de urmărire penală informațiile necesare identificării celorlalți furnizori, în vederea cunoașterii tuturor elementelor din lanțul de comunicare folosit.

(6) În termenul prevăzut la alin. (2) și (3), procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, poate, cu autorizarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți, să solicite unui furnizor de rețele publice de comunicații electronice ori unui furnizor de servicii de comunicații electronice destinate publicului transmiterea datelor conservate potrivit legii ori poate dispune ridicarea acestei măsuri. Dispozițiile art. 170 alin. (2¹)-(2⁷), alin. (4) și alin. (5) și ale art. 171 se aplică în mod corespunzător.

(7) Judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță în termen de 48 de ore cu privire la solicitarea organelor de urmărire penală de transmitere a datelor, prin încheiere motivată, în camera de consiliu.

(8) Până la terminarea urmăririi penale, procurorul este obligat să încunoștințeze, în scris, persoanele față de care se efectuează urmărirea penală și ale căror date au fost conservate.”

101. Articolul 155 se abrogă.

102. Denumirea Capitolului VI din Titlul IV al Părții generale se modifică și va avea următorul cuprins:

**„CAPITOLUL VI
Percheziția și ridicarea de obiecte și înscrisuri”**

103. Articolul 157 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Cazurile și condițiile în care se poate dispune percheziția domiciliară

Art. 157. – (1) Percheziția domiciliară ori a bunurilor aflate în domiciliu poate fi dispusă dacă există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de către o persoană ori la deținerea unor obiecte sau înscrisuri ce au legătură cu o infracțiune și se presupune că percheziția poate conduce la descoperirea și strângerea probelor cu privire la această infracțiune, la conservarea urmelor săvârșirii infracțiunii sau la prinderea suspectului ori inculpatului.

(2) Prin *domiciliu* se înțelege o locuință sau orice spațiu delimitat în orice mod ce aparține sau este folosit de o persoană fizică sau juridică.”

104. La articolul 158, literele b) și d) ale alineatului (2), litera i) a alineatului (7) și alineatul (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) indicarea probelor ori a datelor din care rezultă suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni sau cu privire la deținerea obiectelor ori înscrisurilor ce au legătură cu o infracțiune;

d) numele, prenumele și, dacă este necesar, descrierea suspectului sau inculpatului despre care se bănuiește că se află în locul unde se efectuează percheziția, precum și indicarea urmelor săvârșirii infracțiunii ori a altor obiecte despre care se presupune că există în locul ce urmează a fi percheziționat.

i) descrierea făptuitorului, suspectului sau inculpatului despre care se bănuiește că se află în locul unde se efectuează percheziția, indicarea urmelor săvârșirii infracțiunii sau a altor obiecte despre care se presupune că există în locul ce urmează a fi percheziționat;

(8) În cazul în care judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 157, dispune, prin încheiere, respingerea cererii de efectuare a percheziției domiciliare.”

105. La articolul 159, alineatul (10) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(10) De asemenea, persoanei percheziționate i se va permite să fie asistată ori reprezentată de o persoană de încredere.”

106. La articolul 159 alineatul (14), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) dacă există suspiciunea că persoana căutată s-ar putea sustrage procedurii.”

107. La articolul 162, alineatele (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Obiectele care nu au legătură cu cauza se restituie persoanei căreia îi aparțin, cu excepția celor care sunt supuse confiscării, în condițiile legii.

(5) Obiectele ce servesc ca mijloc de probă, dacă nu sunt supuse confiscării, în condițiile legii, pot fi restituite, chiar înainte de soluționarea definitivă a procesului, persoanei căreia îi aparțin, în afară de cazul când prin această restituire s-ar putea stânjeni aflarea adevărului. Organul de urmărire penală sau instanța de judecată pune în vedere persoanei căreia i-au fost restituite obiectele că este obligată să le păstreze până la soluționarea definitivă a cauzei.”

108. La articolul 168, denumirea marginală se modifică și va avea următorul cuprins:

„Percheziția informatică”

109. La articolul 168, alineatul (2), alineatul (6) litera f), alineatele (8), (11) și (12), alineatul (13) litera a), precum și alineatul (16) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În cursul urmăririi penale, judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate dispune efectuarea unei percheziții informatice, la cererea procurorului, atunci când pentru descoperirea și strângerea probelor este necesară cercetarea unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice.

f) sistemul informatic sau suportul de stocare a datelor informatice care urmează a fi percheziționat, precum și numele suspectului sau inculpatului, dacă este cunoscut;

(8) În cazul în care, cu ocazia efectuării percheziției unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice, se constată că datele informatice căutate sunt cuprinse într-un alt sistem informatic ori suport de stocare a datelor informatice și sunt accesibile din sistemul sau suportul inițial, procurorul dispune de îndată conservarea, copierea datelor informatice identificate și va solicita de urgență completarea mandatului, dispozițiile alin. (1) – (7) aplicându-se în mod corespunzător.

(11) Percheziția în sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice se efectuează în prezența suspectului ori a inculpatului, dispozițiile art. 159 alin. (10) și (11) aplicându-se în mod corespunzător.

(12) Percheziția în sistem informatic ori a unui suport de stocare a datelor informatice se efectuează de un specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora, în prezența procurorului sau a organului de cercetare penală.

.....
 a) numele persoanei de la care a fost ridicat sistemul informatic sau suporturile de stocare a datelor informatice ori numele persoanei al cărei sistem informatic este cercetat;

.....
 (16) În cursul judecării, percheziția informatică se dispune de către instanță, din oficiu sau la cererea procurorului, a părților ori a persoanei vătămate, în cazurile prevăzute la alin. (2). Mandatul de efectuare a percheziției informatice dispuse de instanță se comunică procurorului, care procedează potrivit alin. (8) – (15).”

110. După articolul 168 se introduce o nouă secțiune, Secțiunea a 3-a, cu următorul titlu:

*„SECȚIUNEA a 3-a
 Ridicarea de obiecte și înscrisuri”*

111. La articolul 170, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 170. – (1) În cazul în care există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni și sunt temeiuri de a se crede că un obiect ori un înscris poate servi ca mijloc de probă în cauză, organul de urmărire penală sau instanța de judecată poate dispune persoanei fizice sau juridice în posesia căreia se află să le prezinte și să le predea, sub luare de dovadă.”

112. La articolul 170, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) De asemenea, în condițiile alin. (1), organul de urmărire penală sau instanța de judecată poate dispune ca:

a) orice persoană fizică sau juridică de pe teritoriul României să comunice anumite date informatice aflate în posesia sau sub controlul său, care sunt stocate într-un sistem informatic ori pe un suport de stocare a datelor informatice;

b) orice furnizor de rețele publice de comunicații electronice sau furnizor de servicii de comunicații electronice destinate publicului să comunice anumite date referitoare la abonați, utilizatori și la serviciile prestate, aflate în posesia sau în controlul său, altele decât conținutul comunicațiilor și decât cele prevăzute la art. 138 alin. (1) lit. j).”

113. La articolul 170, după alineatul (2) se introduc cinci noi alineate, alineatele (2¹)-(2⁵), cu următorul cuprins:

„(2¹) Persoanele fizice sau juridice, inclusiv furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, au posibilitatea să asigure semnarea datelor solicitate în baza alin. (2), utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat.

(2²) Orice persoană autorizată care transmite date solicitate în baza alin. (2) are posibilitatea să semneze datele transmise utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat, și care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate, aceasta asumându-și astfel responsabilitatea în ceea ce privește integritatea datelor transmise.

(2³) Orice persoană autorizată care primește date solicitate în baza alin. (2) are posibilitatea să verifice integritatea datelor primite și să certifice această integritate prin semnarea datelor, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat, și care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate.

(2⁴) Fiecare persoană care certifică datele sub semnătură electronică răspunde potrivit legii pentru integritatea și securitatea acestor date.

(2⁵) Aplicarea prevederilor alin. (2¹)-(2⁴) se face cu respectarea procedurilor stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.”

114. La articolul 170, alineatul (3) se abrogă.

115. Denumirea Capitolului VII din Titlul IV al Părții generale se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL VII
Expertiza și constatarea”

116. Articolul 172 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Disponerea
efectuării
expertizei sau a
constatării**

Art. 172. – (1) Efectuarea unei expertize se dispune când pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea unor fapte sau împrejurări ce prezintă importanță pentru aflarea adevărului în cauză este necesară și opinia unui expert.

(2) Expertiza se dispune, în condițiile art. 100, la cerere sau din oficiu, de către organul de urmărire penală, prin ordonanță motivată, iar în cursul judecății se dispune de către instanță, prin încheiere motivată.

(3) Cererea de efectuare a expertizei trebuie formulată în scris, cu indicarea faptelor și împrejurărilor supuse evaluării și a obiectivelor care trebuie lămurite de expert.

(4) Expertiza poate fi efectuată de experți oficiali din laboratoare sau instituții de specialitate ori de experți independenți autorizați din țară sau din străinătate, în condițiile legii.

(5) Expertiza și examinarea medico-legală se efectuează în cadrul instituțiilor medico-legale.

(6) Ordonanța organului de urmărire penală sau încheierea instanței prin care se dispune efectuarea expertizei trebuie să indice faptele sau împrejurările pe care expertul trebuie să le constate, clarifice și să le evalueze, obiectivele la care trebuie să răspundă, termenul în care trebuie efectuată expertiza, precum și instituția ori experții desemnați.

(7) În domeniile strict specializate, dacă pentru înțelegerea probelor sunt necesare anumite cunoștințe specifice sau alte asemenea cunoștințe, instanța ori organul de urmărire penală poate solicita opinia unor specialiști care funcționează în cadrul organelor judiciare sau în afara acestora. Dispozițiile relative la audierea martorului sunt aplicabile în mod corespunzător.

(8) La efectuarea expertizei pot participa experți independenți autorizați, numiți la solicitarea părților sau subiecților procesuali principali.

(9) Când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, organul de urmărire penală poate dispune prin ordonanță efectuarea unei constatări.

(10) Constatarea este efectuată de către un specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora.

(11) Certificatul medico-legal are valoarea unui raport de constatare.

(12) După finalizarea raportului de constatare, când organul judiciar apreciază că este necesară opinia unui expert sau când concluziile raportului de constatare sunt contestate, se dispune efectuarea unei expertize.”

117. La articolul 173, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Organul de urmărire penală sau instanța desemnează, de regulă, un singur expert, cu excepția situațiilor în care, ca urmare a complexității expertizei, sunt necesare cunoștințe specializate din discipline distincte, situație în care desemnează doi sau mai mulți experți.”

118. La articolul 174, alineatul (3) se abrogă.

119. La articolul 178 alineatul (4), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) partea expositivă prin care sunt descrise operațiile de efectuare a expertizei, metodele, programele și echipamentele utilizate;”

120. După articolul 181 se introduce un nou articol, articolul 181¹, cu următorul cuprins:

**„Obiectul
constatării și
raportul de
constatare**

Art. 181¹. – (1) Organul de urmărire penală stabilește prin ordonanță obiectul constatării, întrebările la care trebuie să răspundă specialistul și termenul în care urmează a fi efectuată lucrarea.

(2) Raportul de constatare cuprinde descrierea operațiilor efectuate de specialist, a metodelor, programelor și echipamentelor utilizate și concluziile constatării.”

121. La articolul 184, alineatele (1), (3), (14) și (16) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 184. – (1) În cazul infracțiunilor comise de minorii cu vârsta între 14 și 16 ani, în cazul uciderii sau vătămării copilului nou-născut ori a fătului de către mamă, precum și atunci când organul de urmărire penală sau instanța are o îndoială asupra discernământului suspectului ori inculpatului în momentul săvârșirii infracțiunii ce face obiectul acuzației, se dispune efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice, stabilindu-se, totodată, termenul de prezentare în vederea examinării.

.....
(3) Expertiza medico-legală psihiatrică se efectuează după obținerea consimțământului scris al persoanei ce urmează a fi supusă expertizei, exprimat, în prezența unui avocat ales sau din oficiu, în fața organului judiciar, iar în cazul minorului, și în prezența ocrotitorului legal.

.....
(14) Împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți se poate face contestație la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară de către suspect, inculpat sau de procuror în termen de 24 de ore de la pronunțare. Contestația împotriva încheierii prin care se dispune internarea nevoluntară nu suspendă executarea.

.....
(16) În vederea soluționării contestației formulate de procuror, judecătorul de la instanța ierarhic superioară dispune citarea suspectului sau inculpatului. Participarea avocatului ales sau numit din oficiu al suspectului ori inculpatului este obligatorie.”

122. La articolul 185 alineatul (8), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) rezultatele investigațiilor de laborator efectuate asupra probelor biologice prelevate de la cadavru și a substanțelor suspecte descoperite;”

123. La articolul 188, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 188. – (1) În cazul în care există o suspiciune cu privire la producerea unei intoxicații, se dispune efectuarea unei expertize toxicologice.

(2) Produsele considerate suspecte că ar fi determinat intoxicația sunt trimise instituției medico-legale sau unei alte instituții specializate.”

124. La articolul 189, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Constatarea leziunilor traumatiche este efectuată, de regulă, printr-o examinare fizică. În cazul în care nu este posibilă sau necesară examinarea fizică, expertiza este efectuată în baza documentației medicale puse la dispoziția expertului.”

125. La articolul 190, alineatele (1), (5), (7)-(10) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 190. – (1) Examinarea fizică a unei persoane presupune examinarea externă și internă a corpului acesteia, precum și prelevarea de probe biologice. Organul de urmărire penală trebuie să solicite, în prealabil, consimțământul scris al persoanei care urmează a fi examinată. În cazul persoanelor lipsite de capacitate de exercițiu, consimțământul la examinarea fizică este solicitat reprezentantului legal, iar în cazul celor cu capacitate restrânsă de exercițiu, consimțământul scris al acestora trebuie exprimat în prezența ocrotitorilor legali.

.....

(5) În cazul în care persoana examinată își exprimă în scris consimțământul sau în cazul în care există urgență, iar obținerea autorizării judecătorului în condițiile alin. (4) ar conduce la o întârziere substanțială a cercetărilor, la pierderea, alterarea sau distrugerea probelor, organul de urmărire penală poate dispune, prin ordonanță, efectuarea examinării fizice. Ordonanța organului de urmărire penală, precum și procesul-verbal în care sunt consemnate activitățile desfășurate cu ocazia examinării fizice sunt înaintate de îndată judecătorului de drepturi și libertăți. În cazul în care judecătorul constată că au fost respectate condițiile prevăzute la alin. (2), dispune, prin încheiere motivată, validarea examinării fizice efectuate de organele de urmărire penală. Încălcarea de către organele de urmărire penală a condițiilor prevăzute la alin. (2) atrage excluderea probelor obținute prin examinarea fizică.

.....

(7) Examinarea fizică internă a corpului unei persoane sau recoltarea de probe biologice trebuie efectuată de un medic, asistent medical sau de o persoană cu pregătire medicală de specialitate, cu respectarea vieții private și a demnității umane. Examinarea fizică internă a minorului care nu a împlinit 14 ani se poate face în prezența unuia dintre părinți, la solicitarea părintelui. Recoltarea prin metode non-invazive de probe biologice în vederea efectuării expertizei genetice judiciare se poate efectua și de către personalul de specialitate al Poliției Române.

(8) În cazul conducerii unui vehicul de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice sau a altor substanțe, recoltarea de probe biologice se efectuează din dispoziția organelor de constatare și cu consimțământul celui supus examinării, de către un medic, asistent medical sau de o persoană cu pregătire medicală de specialitate, în cel mai scurt timp, într-o instituție medicală, în condițiile stabilite de legile speciale.

(9) Activitățile efectuate cu ocazia examinării fizice sunt consemnate de organele de urmărire penală într-un proces-verbal ce trebuie să cuprindă: numele și prenumele organului de urmărire penală care îl încheie, ordonanța sau încheierea prin care s-a dispus măsura, locul unde a fost încheiat, data, ora la care a început și ora la care s-a terminat activitatea, numele și prenumele persoanei examinate, natura examinării fizice, descrierea activităților desfășurate, lista probelor recoltate în urma examinării fizice.

(10) Rezultatele obținute din analiza probelor biologice pot fi folosite și în altă cauză penală, dacă servesc la aflarea adevărului.”

126. La articolul 191, alineatele (1), (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 191. – (1) Expertiza genetică judiciară se poate dispune de către organul de urmărire penală, prin ordonanță, în cursul urmăririi penale, sau de instanță, prin încheiere, în cursul judecății, cu privire la probele biologice recoltate de la persoane sau orice alte probe ce au fost găsite ori ridicate.

.....
 (3) Probele biologice recoltate cu ocazia examinării corporale pot fi folosite numai la identificarea profilului genetic judiciar.

(4) Profilul genetic judiciar obținut în condițiile alin. (3) poate fi folosit și în altă cauză penală, dacă servește la aflarea adevărului.”

127. La articolul 192, denumirea marginală și alineatul (1) se modifică și vor avea următorul cuprins:

**„Cercetarea la fața
locului**

Art. 192. – (1) Cercetarea la fața locului se dispune de către organul de urmărire penală, iar în cursul judecății de către instanța de judecată, atunci când este necesară constatarea directă în scopul determinării sau clarificării unor împrejurări de fapt ce prezintă importanță pentru stabilirea adevărului, precum și ori de câte ori există suspiciuni cu privire la decesul unei persoane.”

128. La articolul 193, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Organele judiciare procedează la reconstituirea activităților sau a situațiilor, având în vedere împrejurările în care fapta a avut loc, pe baza probelor administrate. În cazul în care declarațiile martorilor, ale părților sau ale subiecților procesuali principali cu privire la activitățile sau situațiile ce trebuie reconstituite sunt diferite, reconstituirea trebuie efectuată separat pentru fiecare variantă a desfășurării faptei descrise de aceștia.

(3) Când suspectul sau inculpatul se află în vreuna din situațiile prevăzute la art. 90, reconstituirea se face în prezența acestora, asistați de apărător. Atunci când suspectul sau inculpatul nu poate sau refuză să participe la reconstituire, aceasta se efectuează cu participarea altei persoane.”

129. La articolul 194, denumirea marginală se modifică și va avea următorul cuprins:

„Prezența altor persoane la cercetarea la fața locului și la reconstituire”

130. La articolul 195, denumirea marginală și partea introductivă a alineatului (1) se modifică și vor avea următorul cuprins:

<p>„Procesul-verbal de cercetare la fața locului sau de reconstituire</p>	<p>Art. 195. – (1) Despre efectuarea cercetării la fața locului sau a reconstituirii se încheie un proces-verbal, care trebuie să cuprindă, pe lângă mențiunile prevăzute la art. 199, următoarele:”</p>
---	--

131. La articolul 196, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dacă este necesară identificarea amprentelor ce au fost găsite pe anumite obiecte sau a persoanelor care pot fi puse în legătură cu fapta ori locul comiterii faptei, organele de urmărire penală pot dispune luarea amprentelor persoanelor despre care se presupune că au intrat în contact cu acele obiecte, respectiv fotografierea acelor despre care se presupune că au avut legătură cu fapta comisă sau au fost prezente la locul faptei.”

132. La articolul 198, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 198. – (1) Înscrisurile pot servi ca mijloace de probă, dacă, din conținutul lor, rezultă fapte sau împrejurări de natură să contribuie la aflarea adevărului.

(2) Procesul-verbal ce cuprinde constatările personale ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată este mijloc de probă. Procesele-verbale întocmite de organele prevăzute la art. 61 alin. (1) lit. a)-c) constituie acte de sesizare a organului de urmărire penală și nu au valoarea unor constatări de specialitate în procesul penal.”

133. La articolul 203, alineatele (2) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) și c) pot fi luate față de inculpat, în cursul urmăririi penale, de către procuror și de către judecătorul de drepturi și libertăți, în procedura de cameră preliminară, de către judecătorul de cameră preliminară, iar în cursul judecății, de către instanța de judecată.

.....
 (5) În cursul urmăririi penale și al procedurii de cameră preliminară, cererile, propunerile, plângerile și contestațiile privitoare la măsurile preventive se soluționează în camera de consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunță în camera de consiliu.”

134. La articolul 204, alineatele (1), (2), (6), (11) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 204. – (1) Împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive, inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, în termen de 48 de ore de la înregistrare.

(2) Contestațiile împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție dispune asupra măsurilor preventive se soluționează de un complet compus din judecători de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, dispozițiile prezentului articol aplicându-se în mod corespunzător.

.....
 (6) În vederea soluționării contestației, inculpatul se citează.

.....
 (11) Dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, se poate dispune luarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b)-d) sau majorarea cuantumului cauțiunii.

(12) În cazul admiterii contestației formulate de inculpat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive, se poate dispune, în condițiile prevăzute de lege, respingerea propunerii de luare sau de prelungire a măsurii preventive ori, după caz, înlocuirea acesteia cu o altă măsură preventivă mai ușoară și, după caz, punerea de îndată în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.”

135. La articolul 205, alineatele (2), (6) și (10) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Contestațiile împotriva încheierilor prin care judecătorul de cameră preliminară de la Înalta Curte de Casație și Justiție dispune în procedura camerei

preliminare asupra măsurilor preventive se soluționează de un alt complet al aceleiași instanțe, în condițiile legii.

.....
(6) În vederea soluționării contestației, inculpatul se citează.

.....
(10) Dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, odată cu soluționarea contestației se poate dispune luarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) - d) sau majorarea cuantumului cauțiunii.”

136. La articolul 206, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, instanța poate dispune luarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) - d) sau majorarea cuantumului cauțiunii.”

137. La articolul 209, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dacă suspectul sau inculpatul a fost adus în fața organului de cercetare penală sau a procurorului pentru a fi audiat, în baza unui mandat de aducere legal emis, în termenul prevăzut la alin. (3) nu se include perioada cât suspectul sau inculpatul s-a aflat sub puterea aceluși mandat.”

138. La articolul 209, după alineatul (16) se introduce un nou alineat, alineatul (17), cu următorul cuprins:

„(17) Persoanei reținute i se comunică, sub semnătură, în scris, drepturile prevăzute la art. 83, la art. 210 alin. (1) și (2), dreptul de acces la asistență medicală de urgență, durata maximă pentru care se poate dispune măsura reținerii, precum și dreptul de a face plângere împotriva măsurii dispuse, iar în cazul în care persoana reținută nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal.”

139. La articolul 210, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dacă persoana reținută nu este cetățean român, aceasta are și dreptul de a încunoștința sau de a solicita încunoștințarea misiunii diplomatice ori oficiului consular al statului al cărui cetățean este sau, după caz, a unei organizații internaționale umanitare, dacă nu dorește să beneficieze de asistența autorităților din țara sa de origine, ori a reprezentanței organizației internaționale competente, dacă este refugiat sau, din orice alt motiv, se află sub protecția unei astfel de organizații. Inspectoratul General pentru Imigrări este informat în toate situațiile cu privire la dispunerea măsurii preventive față de această categorie de persoane.”

140. La articolul 210, alineatul (4) se abrogă.

141. La articolul 210, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) În mod excepțional, pentru motive temeinice, încunoștințarea poate fi întârziată cel mult 4 ore.”

142. Articolul 212 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Luarea măsurii controlului judiciar de către procuror

Art. 212. – (1) Procurorul dispune citarea inculpatului aflat în stare de libertate sau aducerea inculpatului aflat în stare de reținere.

(2) Inculpatului prezent i se aduc la cunoștință, de îndată, în limba pe care o înțelege, infracțiunea de care este suspectat și motivele luării măsurii controlului judiciar.

(3) Măsura controlului judiciar poate fi luată numai după audierea inculpatului, în prezența avocatului ales ori numit din oficiu. Dispozițiile art. 209 alin. (6)-(9) se aplică în mod corespunzător.

(4) Procurorul dispune luarea măsurii controlului judiciar prin ordonanță motivată, care se comunică inculpatului.”

143. Articolul 213 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Calea de atac împotriva măsurii controlului judiciar dispuse de procuror

Art. 213. – (1) Împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, în termen de 48 ore de la comunicare, inculpatul poate face plângere la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.

(2) Judecătorul de drepturi și libertăți sesizat conform alin. (1) fixează termen de soluționare în camera de consiliu și dispune citarea inculpatului.

(3) Neprezentarea inculpatului nu împiedică judecătorul de drepturi și libertăți să dispună asupra măsurii luate de procuror.

(4) Judecătorul de drepturi și libertăți îl ascultă pe inculpat atunci când acesta este prezent.

(5) Asistența juridică a inculpatului și participarea procurorului sunt obligatorii.

(6) Judecătorul de drepturi și libertăți poate revoca măsura, dacă au fost încălcate dispozițiile legale care reglementează condițiile de luare a acesteia.

(7) Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la pronunțarea încheierii.”

144. La articolul 215 alineatul (2), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) să nu revină în locuința familiei, să nu se apropie de persoana vătămată sau de membrii familiei acesteia, de alți participanți la comiterea infracțiunii, de martori ori experți sau de alte persoane anume desemnate de organul judiciar și să nu comunice cu acestea direct sau indirect, pe nicio cale;”

145. La articolul 215, alineatele (5) și (7)-(9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Dacă, în cadrul obligației prevăzute la alin. (2) lit. a), s-a impus inculpatului interdicția de a părăsi țara sau o anumită localitate, câte o copie de pe ordonanța procurorului ori, după caz, a încheierii, se comunică, în ziua emiterii ordonanței sau a pronunțării încheierii, inculpatului, unității de poliție în a cărei circumscripție locuiește, precum și celei în a cărei circumscripție are interdicția de a se afla acesta, serviciului public comunitar de evidență a persoanelor, Poliției de Frontieră Române și Inspectoratului General pentru Imigrări, în situația celui care nu este cetățean român, în vederea asigurării respectării de către inculpat a obligației care îi revine. Organele în drept dispun darea inculpatului în consemn la punctele de trecere a frontierei.

.....

(7) În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar, inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, la cererea procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.

(8) În cursul urmăririi penale, procurorul care a luat măsura poate dispune, din oficiu sau la cererea motivată a inculpatului, prin ordonanță, impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial, dacă apar motive temeinice care justifică aceasta, după audierea inculpatului.

(9) Dispozițiile alin. (8) se aplică în mod corespunzător și în procedura de cameră preliminară sau în cursul judecății, când judecătorul de cameră preliminară ori instanța de judecată dispune, prin încheiere, la cererea motivată a procurorului sau a inculpatului ori din oficiu, după audierea inculpatului.”

146. La articolul 215, alineatele (10)-(15) se abrogă.

147. La articolul 216, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanța de judecată, în cursul judecății, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar pe cauțiune față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1).”

148. Articolul 217 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Conținutul
cauțiunii**

„Art. 217. – (1) Consemnarea cauțiunii se face pe numele inculpatului, prin depunerea unei sume de bani determinate, la dispoziția organului judiciar, ori prin constituirea unei garanții reale, mobiliare ori imobiliare, în limita unei sume de bani determinate, în favoarea aceluiași organ judiciar.

(2) Valoarea cauțiunii este de cel puțin 1.000 lei și se determină în raport cu gravitatea acuzației aduse inculpatului, situația materială și obligațiile legale ale acestuia.

(3) Pe perioada măsurii, inculpatul trebuie să respecte obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) și i se poate impune respectarea uneia ori mai multora dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (2). Dispozițiile art. 215 alin. (3)-(9) se aplică în mod corespunzător.

(4) Cauțiunea garantează participarea inculpatului la procesul penal și respectarea de către acesta a obligațiilor prevăzute la alin. (3).

(5) Instanța de judecată dispune prin hotărâre confiscarea cauțiunii, dacă măsura controlului judiciar pe cauțiune a fost înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, pentru motivele prevăzute la alin. (9).

(6) În celelalte cazuri, instanța de judecată, prin hotărâre, dispune restituirea cauțiunii.

(7) Dispozițiile alin. (5) și (6) se aplică în măsura în care nu s-a dispus plata din cauțiune, în ordinea următoare, a despăgubirilor bănești acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracțiune, a cheltuielilor judiciare sau a amenzii.

(8) În cazul în care dispune o soluție de netrimitere în judecată, procurorul dispune și restituirea cauțiunii.

(9) În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar pe cauțiune, inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, la cererea motivată a procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.”

149. La articolul 218, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Persoanei față de care s-a dispus măsura arestului la domiciliu i se comunică, sub semnătură, în scris, drepturile prevăzute la art. 83, dreptul prevăzut la art. 210 alin. (1) și (2), dreptul de acces la asistență medicală de urgență, dreptul de a contesta măsura și dreptul de a solicita revocarea sau înlocuirea acestei măsuri cu o altă măsură preventivă, iar în cazul în care persoana nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal.”

150. La articolul 220, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, sesizat/sesizată conform alin. (1), dispune citarea inculpatului. Audierea inculpatului este obligatorie dacă acesta se prezintă la termenul fixat.”

151. La articolul 220, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Dispozițiile art. 219 alin. (4), (7) și (9) se aplică în mod corespunzător.”

152. La articolul 221, litera b) a alineatului (2) și alineatul (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) să nu comunice cu persona vătămată sau membrii de familie ai acesteia, cu alți participanți la comiterea infracțiunii, cu martorii ori experții, precum și cu alte persoane stabilite de organul judiciar.

.....
 (7) În cazuri urgente, pentru motive întemeiate, inculpatul poate părăsi imobilul, fără permisiunea judecătorului de drepturi și libertăți, a judecătorului de cameră preliminară sau a instanței de judecată, pe durata de timp strict necesară, informând imediat despre aceasta instituția, organul sau autoritatea desemnate cu supravegherea sa și organul judiciar care a luat măsura arestului la domiciliu ori în fața căruia se află cauza.”

153. La articolul 222, după alineatul (10) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Dispozițiile art. 219 alin. (4)-(6) se aplică în mod corespunzător.”

154. La articolul 227, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Dispozițiile art. 215 alin. (9) se aplică în mod corespunzător.”

155. Articolul 228 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Încunoștințarea despre arestarea preventivă și locul de deținere a inculpatului arestat preventiv

Art. 228. – (1) După luarea măsurii, inculpatului i se aduc la cunoștință, de îndată, în limba pe care o înțelege, motivele pentru care s-a dispus arestarea preventivă.

(2) Persoanei față de care s-a dispus măsura arestării preventive i se comunică, sub semnătură, în scris, drepturile prevăzute la art. 83, dreptul prevăzut la art. 210 alin. (1) și (2), precum și dreptul de acces la asistență medicală de urgență, dreptul de a contesta măsura și dreptul de a solicita revocarea sau înlocuirea arestării cu o altă măsură preventivă, iar în cazul în care nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal.

(3) Imediat după luarea măsurii arestării preventive, judecătorul de drepturi și libertăți de la prima instanță sau de la instanța ierarhic superioară, care a dispus măsura, încunoștințează despre aceasta un membru al familiei inculpatului ori o altă persoană desemnată de acesta. Dispozițiile art. 210 alin. (2) se aplică în mod corespunzător. Efectuarea încunoștințării se consemnează într-un proces-verbal.

(4) Îndată după introducerea sa într-un loc de deținere, inculpatul are dreptul de a încunoștința personal sau de a solicita administrației locului respectiv să încunoștințeze persoanele prevăzute la alin. (3) despre locul unde este deținut.

(5) Dispozițiile alin. (4) se aplică în mod corespunzător și în cazul schimbării ulterioare a locului de deținere, imediat după producerea schimbării.

(6) Administrația locului de deținere are obligația de a aduce la cunoștința inculpatului arestat preventiv dispozițiile alin. (2)-(5), precum și de a consemna într-un proces-verbal modul în care s-a realizat încunoștințarea.

(7) Inculpatului arestat preventiv nu i se poate refuza exercitarea dreptului de a face personal încunoștințarea decât pentru motive temeinice, care se consemnează în procesul-verbal întocmit potrivit alin. (6).”

156. La articolul 230, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) Mandatul de arestare poate fi transmis organelor de poliție și prin fax, poștă electronică sau prin orice mijloc în măsură să producă un document scris în condiții care să permită autorităților destinate să le stabilească autenticitatea.”

157. Articolul 231 se modifică și va avea următorul cuprins:**„Executarea
mandatului de
arestare
preventivă emis în
lipsa inculpatului**

Art. 231. – (1) Când măsura arestării preventive a fost dispusă în lipsa inculpatului, două exemplare originale ale mandatului emis se înaintează organului de poliție de la domiciliul sau reședința inculpatului în vederea executării. În cazul în care inculpatul nu are domiciliul sau reședința în România, exemplarele se înaintează organului de poliție în raza teritorială a căruia se află instanța de judecată.

(2) Mandatul de arestare poate fi transmis organului de poliție și prin fax, poștă electronică sau prin orice mijloc în măsură să producă un document scris în condiții care să permită autorităților destinate să le stabilească autenticitatea.

(3) În situația în care mandatul de arestare conține erori materiale dar permite identificarea persoanei și stabilirea măsurii dispuse în raport de datele de identificare ale persoanei existente în evidențele organelor de poliție și hotărârea instanței de judecată, organul de poliție execută măsura, solicitând, în același timp instanței de judecată îndreptarea erorilor materiale sesizate.

(4) Organul de poliție procedează la arestarea persoanei arătate în mandat, căreia îi predă un exemplar al acestuia, într-una din formele prevăzute la alin. (1) sau (2), după care o conduce în cel mult 24 de ore la judecătorul de drepturi și libertăți care a dispus măsura arestării preventive sau, după caz, la judecătorul de cameră preliminară ori completul la care se află spre soluționare dosarul cauzei.

(5) În vederea executării mandatului de arestare preventivă, organul de poliție poate pătrunde în domiciliul sau reședința oricărei persoane fizice, fără învoirea acesteia, precum și în sediul oricărei persoane juridice, fără învoirea reprezentantului legal al acesteia, dacă există indicii temeinice din care să rezulte bănuiala rezonabilă că persoana din mandat se află în domiciliul sau reședința respectivă.

(6) În cazul în care arestarea preventivă a inculpatului a fost dispusă în lipsă din cauza stării sănătății, din cauză de forță majoră sau stare de necesitate, inculpatul este prezentat, la încetarea acestor motive, judecătorului de drepturi și libertăți care a luat măsura ori, după caz, judecătorului de cameră preliminară sau completului la care se află spre soluționare dosarul cauzei.

(7) Judecătorul de drepturi și libertăți procedează la audierea inculpatului conform art. 225 alin. (7) și (8), în prezența avocatului acestuia, și, evaluând declarația inculpatului în contextul probelor administrate și al motivelor avute în vedere la luarea măsurii, dispune prin încheiere, după audierea concluziilor procurorului, confirmarea arestării preventive și a executării mandatului ori, după caz, în condițiile prevăzute de lege, revocarea arestării preventive sau înlocuirea acesteia cu una dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b)-d) și punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.”

158. La articolul 238, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cursul judecății, măsura prevăzută la alin. (1) se poate dispune de către instanța de judecată în compunerea prevăzută de lege. În acest caz, mandatul de arestare preventivă este emis de către președintele completului.”

159. La articolul 239, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data sesizării instanței de judecată, în cazul în care inculpatul se află în stare de arest preventiv, și, respectiv, de la data punerii în executare a măsurii, când față de acesta s-a dispus arestarea preventivă în procedura de cameră preliminară sau în cursul judecății sau în lipsă.”

160. La articolul 240, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 240. – (1) În cazul în care, pe baza actelor medicale, se constată că cel arestat preventiv suferă de o boală care nu poate fi tratată în rețeaua medicală a Administrației Naționale a Penitenciarelor, administrația locului de deținere dispune efectuarea tratamentului sub pază permanentă în rețeaua medicală a Ministerului Sănătății. Motivele care au determinat luarea acestei măsuri sunt comunicate de îndată procurorului, în cursul urmăririi penale, judecătorului de cameră preliminară, în cursul acestei proceduri, sau instanței de judecată, în cursul judecății.”

161. La articolul 241 alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) în alte cazuri anume prevăzute de lege;”

162. La articolul 241 alineatul (1), literele e)-g) se abrogă.

163. La articolul 241, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Arestarea preventivă și arestul la domiciliu încetează de drept:

a) în cursul urmăririi penale sau în cursul judecății în primă instanță, la împlinirea duratei maxime prevăzute de lege;

b) în apel, dacă durata măsurii a atins durata pedepsei pronunțate în hotărârea de condamnare.”

164. La articolul 242, alineatele (5), (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Cererea de revocare sau înlocuire a măsurii preventive formulată de inculpat se adresează, în scris, judecătorului de drepturi și libertăți, judecătorului de cameră preliminară sau instanței de judecată, după caz.

.....
(7) În vederea soluționării cererii, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată fixează data de soluționare a acesteia și dispune citarea inculpatului.

(8) Când inculpatul este prezent, soluționarea cererii se face numai după ascultarea acestuia asupra tuturor motivelor pe care se întemeiază cererea, în prezența unui avocat ales sau numit din oficiu. Cererea se soluționează și în lipsa inculpatului, atunci când acesta nu se prezintă, deși a fost legal citat sau când, din cauza stării de sănătate, din cauză de forță majoră ori stare de necesitate, nu poate fi adus, dar numai în prezența avocatului, ales sau numit din oficiu, căruia i se dă cuvântul pentru a pune concluzii.”

165. La articolul 243, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Când s-a dispus reținerea sau arestarea preventivă a unui minor, încunoștințarea prevăzută la art. 210 și 228 se face, în mod obligatoriu, și către reprezentantul legal al acestuia sau, după caz, către persoana în îngrijirea ori supravegherea căreia se află minorul.”

166. Articolul 249 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Condițiile
generale de luare a
măsurilor
asigurătorii**

Art. 249. – (1) Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecății, poate lua măsuri asigurătorii, prin ordonanță sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.

(2) Măsurile asigurătorii constau în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile, prin instituirea unui sechestru asupra acestora.

(3) Măsurile asigurătorii pentru garantarea executării pedepsei amenzii se pot lua numai asupra bunurilor suspectului sau inculpatului.

(4) Măsurile asigurătorii în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate.

(5) Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora.

(6) Măsurile asigurătorii prevăzute la alin. (5) se pot lua, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară și al judecării, și la cererea părții civile. Măsurile asigurătorii luate din oficiu de către organele judiciare prevăzute la alin. (1) pot folosi și părții civile.

(7) Măsurile asigurătorii luate în condițiile alin. (1) sunt obligatorii în cazul în care persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă.

(8) Nu pot fi sechestrate bunuri care aparțin unei autorități sau instituții publice ori unei alte persoane de drept public și nici bunurile exceptate de lege.”

167. După articolul 252 se introduc patru noi articole, articolele 252¹-252⁴, cu următorul cuprins:

„Cazuri speciale de valorificare a bunurilor mobile sechestrate

Art. 252¹. – (1) În cursul procesului penal, înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, procurorul sau instanța de judecată care a instituit sechestrul poate dispune de îndată valorificarea bunurilor mobile sechestrate, la cererea proprietarului bunurilor sau atunci când există acordul acestuia.

(2) În cursul procesului penal, înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, atunci când nu există acordul proprietarului, bunurile mobile asupra cărora s-a instituit sechestrul asigurător pot fi valorificate, în mod excepțional, în următoarele situații:

a) atunci când în termen de un an de la data instituirii sechestrului, valoarea bunurilor sechestrate s-a diminuat în

mod semnificativ, respectiv cu cel puțin 40% în raport cu cea de la momentul dispunerii măsurii asigurătorii. Dispozițiile art. 252 alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în acest caz;

b) atunci când există riscul expirării termenului de garanție sau când sechestrul asigurător s-a aplicat asupra unor animale sau păsări vii;

c) atunci când sechestrul asigurător s-a aplicat asupra produselor inflamabile sau petroliere;

d) atunci când sechestrul asigurător s-a aplicat asupra unor bunuri a căror depozitare sau întreținere necesită cheltuieli disproporționate în raport cu valoarea bunului.

(3) În cursul procesului penal, înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: proprietarul nu a putut fi identificat și valorificarea nu se poate face potrivit alin. (2), autovehiculele asupra cărora s-a instituit sechestrul asigurător pot fi valorificate, în următoarele situații:

a) atunci când acestea au fost folosite, în orice mod, la săvârșirea unei infracțiuni;

b) dacă de la data instituirii măsurii asigurătorii asupra acestor bunuri a trecut o perioadă de un an sau mai mare.

(4) Sumele de bani rezultate din valorificarea bunurilor mobile făcută potrivit alin. (1) și (2) se consemnează pe numele suspectului, inculpatului sau al persoanei responsabile civilmente, la dispoziția organului judiciar care a dispus sechestrul. Prevederile art. 252 alin. (8) referitoare la depunerea recipisei se aplică în mod corespunzător.

(5) Sumele de bani rezultate din valorificarea bunurilor mobile făcute potrivit alin. (3) se consemnează pe numele făptuitorului, suspectului, inculpatului sau al persoanei responsabile civilmente ori, după caz, într-un cont special constituit în acest sens, potrivit dispozițiilor legale în vigoare, la dispoziția organului judiciar care a dispus sechestrul. Prevederile art. 252 alin. (8) referitoare la depunerea recipisei se aplică în mod corespunzător.

**Valorificarea
bunurilor mobile
sechestrare în
cursul urmăririi
penale**

Art. 252². – (1) În cursul urmăririi penale, atunci când nu există acordul proprietarului, dacă procurorul care a instituit sechestrul apreciază că se impune valorificarea bunurilor mobile sechestrare, îl sesizează cu o propunere motivată de valorificare a bunurilor sechestrare pe judecătorul de drepturi și libertăți.

(2) Judecătorul de drepturi și libertăți sesizat în condițiile alin. (1) fixează un termen, care nu poate fi mai scurt de 10 zile, la care sunt chemate părțile, precum și custodele bunurilor, atunci când a fost desemnat unul. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) La termenul fixat, în cameră de consiliu, se aduce la cunoștința părților și a custodelui faptul că se intenționează valorificarea bunurilor mobile sechestrate și li se pune în vedere că au dreptul de face observații sau cereri legate de bunurile ce urmează a fi valorificate. După examinarea obiecțiilor și cererilor făcute de părți sau custode, judecătorul de drepturi și libertăți dispune prin încheiere motivată asupra valorificării bunurilor mobile prevăzute la art. 252¹ alin. (2). Lipsa părților legal citate nu împiedică desfășurarea procedurii.

(4) Împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți prevăzute la alin. (2) se poate face contestație la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară de către părți, custode, procuror, precum și de către orice altă persoană interesată în termen de 10 zile.

(5) Termenul prevăzut la alin. (4) curge de la comunicare pentru procuror, părți sau custode sau de la data când au luat la cunoștință de încheiere în cazul altor persoane interesate.

(6) Părțile sau custodele pot face contestație numai împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți a dispus valorificarea bunurilor mobile sechestrate. Procurorul poate face contestație numai împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți a respins propunerea de valorificare a bunurilor mobile sechestrate.

(7) Contestația prevăzută la alin. (4) este suspensivă de executare. Judecarea cauzei se face de urgență și cu precădere, iar hotărârea prin care se soluționează contestația este definitivă.

Valorificarea bunurilor mobile sechestrate în cursul judecății

Art. 252³. – (1) În cursul judecății, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, a uneia dintre părți sau a custodelui, poate dispune asupra valorificării bunurilor mobile sechestrate. În acest scop, instanța de judecată fixează un termen, care nu poate fi mai scurt de 10 zile, la care sunt citate în camera de consiliu părțile, precum și custodele bunurilor, atunci când a fost desemnat unul. Participarea procurorului este obligatorie.

(2) La termenul fixat, se pune în discuția părților, în camera de consiliu, valorificarea bunurilor mobile sechestrate și li se pune în vedere că au dreptul de a face observații sau cereri legate de acestea. Lipsa părților legal citate nu împiedică desfășurarea procedurii.

(3) Asupra valorificării bunurilor mobile sechestrate, precum și cu privire la cererile prevăzute la alin. (2), instanța de judecată dispune prin încheiere motivată. Încheierea instanței este definitivă.

**Contestarea
modului de
valorificare a
bunurilor mobile
sechestrate**

Art. 252⁴. – (1) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a încheierii prevăzute de art. 252² alin. (3) sau a hotărârii judecătorești de valorificare a bunurilor mobile sechestrate, prevăzută de art. 252² alin. (7) sau art. 252³ alin. (3), suspectul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, custodele, orice altă persoană interesată, precum și procurorul pot formula, în cursul procesului penal, contestație la instanța competentă să soluționeze cauza în primă instanță.

(2) Contestația prevăzută la alin. (1) se face în termen de 15 zile de la îndeplinirea actului contestat.

(3) Instanța soluționează contestația de urgență și cu precădere, în ședință publică, cu citarea părților, prin încheiere definitivă.

(4) După soluționarea definitivă a procesului penal, dacă nu s-a făcut contestație împotriva modului de aducere la îndeplinire a încheierii sau a hotărârii judecătorești de valorificare a bunurilor mobile sechestrate prevăzute la alin. (1), se poate face contestație potrivit legii civile.”

168. Articolul 253 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Procesul-verbal
de sechestru și
notarea sau
înscrierea
ipotecară**

Art. 253. – (1) Organul care aplică sechestrul încheie un proces-verbal despre toate actele efectuate potrivit art. 252, descriind în amănunt bunurile sechestrate, cu indicarea valorii lor. În procesul-verbal se arată și bunurile exceptate de lege de la urmărire, potrivit dispozițiilor art. 249 alin. (8), găsite la persoana căreia i s-a aplicat sechestrul. De asemenea, se consemnează obiecțiile suspectului sau inculpatului ori ale părții responsabile civilmente, precum și cele ale altor persoane interesate.

(2) În procesul-verbal prevăzut la alin. (1) se menționează și faptul că părțile au fost încunoștințate că:

a) pot solicita valorificarea bunului sau bunurilor sechestrate, în temeiul art. 252¹ alin. (1);

b) în cursul procesului penal, înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, bunurile mobile asupra cărora s-a instituit sechestrul asigurător pot fi valorificate de către organul judiciar, chiar și fără consimțământul proprietarului, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 252¹ alin. (2).

(3) Un exemplar al procesului-verbal prevăzut la alin. (1) se lasă persoanei asupra bunurilor căreia s-a aplicat sechestrul, iar în lipsa acesteia, celor cu care locuiește, administratorului, portarului sau celui care în mod obișnuit îl înlocuiește ori unui vecin. În cazul când o parte din bunuri sau totalitatea lor au fost predate unui custode, se lasă acestuia o copie de pe procesul-verbal. Un exemplar se înaintează și organului judiciar care a dispus luarea măsurii asigurătorii, în termen de 24 de ore de la încheierea procesului-verbal.

(4) Pentru bunurile imobile sechestrate, procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată care a dispus instituirea sechestrului cere organului competent notarea ipotecară asupra bunurilor sechestrate, anexând copie de pe ordonanța sau încheierea prin care s-a dispus sechestrul și un exemplar al procesului-verbal de sechestr.

(5) Prevederile alin. (4) se aplică în mod corespunzător și cu privire la dispunerea înscrierii ipotecare asupra bunurilor mobile.”

169. La articolul 257, alineatele (2), (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Comunicarea citațiilor și a tuturor actelor de procedură se va face, din oficiu, prin agenții procedurale ai organelor judiciare sau prin orice alt salariat al acestora, prin intermediul poliției locale ori prin serviciul poștal sau de curierat.

.....
 (5) Citarea se poate realiza și prin intermediul poștei electronice sau prin orice alt sistem de mesagerie electronică, cu acordul persoanei citate.

(6) Minorul cu o vârstă mai mică de 16 ani va fi citat, prin intermediul părinților sau al tutorelui, cu excepția cazului în care acest lucru nu este posibil.”

170. La articolul 257, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) Citarea și comunicarea actelor procedurale se fac în plic închis, care va purta mențiunea «Pentru justiție. A se înmâna cu prioritate.»”

171. La articolul 259, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Dacă nu se cunosc nici adresa unde locuiește suspectul sau inculpatul și nici locul său de muncă, la sediul organului judiciar se afișează o înștiințare care trebuie să cuprindă:

- a) anul, luna, ziua și ora când a fost făcută;
- b) numele și prenumele celui care a făcut afișarea și funcția acestuia;
- c) numele, prenumele și domiciliul sau, după caz, reședința, respectiv sediul celui citat;
- d) numărul dosarului în legătură cu care se face înștiințarea și denumirea organului judiciar pe rolul căreia se află dosarul;
- e) mențiunea că înștiințarea se referă la actul procedural al citației;
- f) mențiunea termenului stabilit de organul judiciar care a emis citația în care destinatarul este în drept să se prezinte la organul judiciar pentru a i se comunica citația;
- g) mențiunea că, în cazul în care destinatarul nu se prezintă pentru comunicarea citației în interiorul termenului prevăzut la lit. f), citația se consideră comunicată la împlinirea acestui termen;
- h) semnătura celui care a afișat înștiințarea.”

172. La articolul 259, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (7¹), cu următorul cuprins:

„(7¹) Militarii se citează la unitatea din care fac parte, prin comandantul acesteia.”

173. La articolul 259, după alineatul (12) se introduce un nou alineat, alineatul (13), cu următorul cuprins:

„(13) Citarea prin intermediul poștei electronice sau al unui sistem de mesagerie electronică se face la adresa electronică ori la coordonatele care au fost indicate în acest scop organului judiciar de către persoana citată sau de către reprezentantul ei.”

174. La articolul 260, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dacă persoana citată refuză să primească citația, persoana însărcinată să comunice citația va afișa pe ușa destinatarului o înștiințare, încheind un proces-verbal cu privire la împrejurările constatate. Înștiințarea trebuie să cuprindă:

- a) anul, luna, ziua și ora când afișarea a fost făcută;
- b) numele și prenumele celui care a făcut afișarea și funcția acestuia;
- c) numele, prenumele și domiciliul sau, după caz, reședința, respectiv sediul celui înștiințat;
- d) numărul dosarului în legătură cu care se face înștiințarea și denumirea organului judiciar pe rolul căreia se află dosarul, cu indicarea sediului acestuia;
- e) mențiunea că înștiințarea se referă la actul procedural al citației;

f) mențiunea termenului stabilit de organul judiciar care a emis citația în care destinatarul este în drept să se prezinte la organul judiciar pentru a i se comunica citația;

g) mențiunea că, în cazul în care destinatarul nu se prezintă pentru comunicarea citației în interiorul termenului prevăzut la lit. f), citația se consideră comunicată la împlinirea acestui termen;

h) semnătura celui care a afișat înștiințarea.”

175. La articolul 260, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Dacă persoana citată, primind citația, refuză sau nu poate să semneze dovada de primire, persoana însărcinată să comunice citația încheie despre aceasta proces-verbal.”

176. La articolul 260, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (7), cu următorul cuprins:

„(7) Când citarea se realizează potrivit art. 257 alin. (5), persoana care realizează citarea întocmește un proces-verbal.”

177. La articolul 261, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În lipsa persoanelor arătate la alin. (1) și (2), agentul este obligat să se intereseze când poate găsi persoana citată pentru a-i înmâna citația. Când persoana citată nu poate fi găsită, agentul afișează pe ușa locuinței persoanei citate o înștiințare care trebuie să cuprindă:

a) anul, luna, ziua și ora când depunerea sau, după caz, afișarea a fost făcută;

b) numele și prenumele celui care a făcut afișarea și funcția acestuia;

c) numele, prenumele și domiciliul sau, după caz, reședința, respectiv sediul celui înștiințat;

d) numărul dosarului în legătură cu care se face înștiințarea și denumirea organului judiciar pe rolul căreia se află dosarul, cu indicarea sediului acestuia;

e) mențiunea că înștiințarea se referă la actul procedural al citației;

f) mențiunea termenului stabilit de organul judiciar care a emis citația în care destinatarul este în drept să se prezinte la organul judiciar pentru a i se comunica citația;

g) mențiunea că, în cazul în care destinatarul nu se prezintă pentru comunicarea citației în interiorul termenului prevăzut la lit. f), citația se consideră comunicată la împlinirea acestui termen;

h) semnătura celui care a afișat înștiințarea.”

178. La articolul 261, alineatul (6) se abrogă.

179. După articolul 261 se introduce un nou articol, articolul 261¹, cu următorul cuprins:

„Imposibilitatea de a comunica citația Art. 261¹. – Când comunicarea citației nu se poate face, deoarece imobilul nu există, este nelocuit, ori destinatarul nu mai locuiește în imobilul respectiv, sau atunci când comunicarea nu poate fi făcută din alte motive asemănătoare, agentul întocmește un proces-verbal care menționează situațiile constatate, pe care îl trimite organului judiciar care a dispus citarea.”

180. La articolul 262, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Ori de câte ori, cu prilejul predării, afișării sau transmiterii electronice a unei citații se încheie un proces-verbal, acesta va cuprinde în mod corespunzător și mențiunile prevăzute la alin. (1). În situația în care citarea se realizează prin intermediul poștei electronice sau prin orice alt sistem de mesagerie electronică, la procesul-verbal se atașează, dacă este posibil, dovada transmiterii acesteia.”

181. Articolul 263 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Incidente privind citarea Art. 263. – (1) În cursul judecății, neregularitatea cu privire la citare este luată în considerare doar dacă partea lipsă la termenul la care s-a produs neregularitatea o invocă la termenul următor la care este prezentă sau legal citată, dispozițiile privind sancțiunea nulității aplicându-se în mod corespunzător.

(2) Cu excepția situației în care prezența inculpatului este obligatorie, neregularitatea privind procedura de citare a unei părți poate fi invocată de către procuror, de către celelalte părți ori din oficiu, numai la termenul la care ea s-a produs.”

182. La articolul 266, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 266. – (1) Mandatul de aducere se execută prin organele de cercetare penală ale poliției judiciare și organele de ordine publică. Persoana căreia i se încredințează executarea mandatului transmite mandatul persoanei pentru care acesta a fost emis și îi solicită să o însoțească. În cazul în care persoana indicată în mandat refuză să însoțească persoana care execută mandatul sau încearcă să fugă, aceasta va fi adusă prin constrângere.”

183. La articolul 267 se introduce denumire marginală, cu următorul cuprins:

„Accesul la bazele electronice de date”

184. La articolul 275 alineatul (1) punctul 2, după litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:

„d) inculpatul și persoana vătămată, în caz de împăcare.”

185. La articolul 276, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 276. – (1) În caz de condamnare, renunțare la urmărirea penală, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei, inculpatul este obligat să plătească persoanei vătămate, precum și părții civile căreia i s-a admis acțiunea civilă cheltuielile judiciare făcute de acestea.

.....

(3) În caz de renunțare la pretențiile civile, precum și în caz de tranzacție, mediere ori recunoaștere a pretențiilor civile, instanța dispune asupra cheltuielilor conform înțelegerii părților.”

186. La articolul 283 alineatul (4), litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) nerespectarea de către părți, avocații acestora, martori, experți, interpreți sau orice alte persoane a măsurilor luate de către președintele completului de judecată potrivit art. 352 alin. (9) sau art. 359.”

187. La articolul 283 alineatul (4), litera j) se abrogă.

188. La articolul 283 alineatul (4), litera o) se modifică și va avea următorul cuprins:

„o) neîndeplinirea obligației prevăzute la art. 142 alin. (2) sau a obligației prevăzute la art. 152 alin. (5) de către furnizorii de servicii de telecomunicații informatice sau financiare;”

189. Articolul 284 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Procedura
privitoare la
amenda judiciară**

Art. 284. – (1) Amenda se aplică de organul de urmărire penală prin ordonanță, iar de judecătorul de drepturi și libertăți, de judecătorul de cameră preliminară și de instanța de judecată, prin încheiere.

(2) Persoana amendată poate cere anularea ori reducerea amenzii. Cererea de anulare sau de reducere se poate face în termen de 10 zile de la comunicarea ordonanței ori a încheierii de amendare.

(3) Dacă persoana amendată justifică de ce nu și-a putut îndeplini obligația, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată poate dispune anularea ori reducerea amenzii.

(4) Cererea de anulare sau de reducere a amenzii, aplicate prin ordonanță va fi soluționată de judecătorul de drepturi și libertăți, prin încheiere.

(5) Cererea de anulare sau de reducere a amenzii aplicate prin încheiere va fi soluționată de un alt judecător de drepturi și libertăți, respectiv de un alt judecător de cameră preliminară ori de un alt complet, prin încheiere.”

190. La articolul 286, alineatul (3) se abrogă.

191. La articolul 286, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Organele de cercetare penală dispun, prin ordonanță, asupra actelor și măsurilor procesuale și formulează propuneri prin referat. Dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.”

192. La articolul 288, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Când, potrivit legii, punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, la sesizarea formulată de persoana prevăzută de lege ori cu autorizarea organului prevăzut de lege, acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare în lipsa acestora.”

193. La articolul 289, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Plângerea trebuie să cuprindă: numele, prenumele, codul numeric personal, calitatea și domiciliul petiționarului ori, pentru persoane juridice, denumirea, sediul, codul unic de înregistrare, codul de identificare fiscală, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice și contul bancar, indicarea reprezentantului legal ori convențional, descrierea faptei care formează obiectul plângerii, precum și indicarea făptuitorului și mijloacelor de probă, dacă sunt cunoscute.”

194. Articolul 291 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Sesizările făcute de persoane cu funcții de conducere și de alte persoane

Art. 291. – (1) Orice persoană cu funcție de conducere în cadrul unei autorități a administrației publice sau în cadrul altor autorități publice, instituții publice ori altor persoane juridice de drept public, precum și orice persoană cu atribuții de control, care în exercitarea atribuțiilor lor au luat cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, sunt obligate să sesizeze de îndată organul de urmărire penală și să ia măsuri să nu dispară urmele infracțiunii, corpurile delictive și orice alte mijloace de probă.

(2) Orice persoană care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu de interes public, care în exercitarea atribuțiilor lor au luat cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, este obligată să sesizeze de îndată organul de urmărire penală.”

195. La articolul 293, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) În cazul infracțiunii flagrante, organele de ordine publică și siguranță națională întocmesc un proces-verbal, în care consemnează toate aspectele constatate și activitățile desfășurate, pe care îl înaintează de îndată organului de urmărire penală.

(4) Plângerile și cererile prezentate în scris, corpul delict, precum și obiectele și înscrisurile ridicate cu ocazia constatării infracțiunii sunt puse la dispoziția organului de urmărire penală.”

196. La articolul 294, alineatele (1)-(3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 294. – (1) La primirea sesizării, organul de urmărire penală procedează la verificarea competenței sale, iar în cazul prevăzut la art. 58 alin. (3) înaintează procurorului cauza, împreună cu propunerea de trimitere a sesizării organului competent.

(2) În situația în care plângerea sau denunțul nu îndeplinește condițiile de formă prevăzute de lege ori descrierea faptei este incompletă ori neclară, se restituie pe cale administrativă petiționarului, cu indicarea elementelor care lipsesc.

(3) Atunci când sesizarea îndeplinește condițiile legale de admisibilitate, dar din cuprinsul acesteia rezultă vreunul dintre cazurile de împiedicare a exercitării acțiunii penale prevăzute de art. 16 alin. (1), organele de cercetare penală înaintează procurorului actele, împreună cu propunerea de clasare.”

197. După articolul 294 se introduce un nou articol, articolul 294¹, cu următorul cuprins:

**„Efectuarea
de verificări
prealabile**

Art. 294¹. – (1) Ori de câte ori este necesară o autorizare prealabilă sau îndeplinirea unei alte condiții prealabile pentru începerea urmăririi penale, organul de urmărire penală efectuează verificări prealabile.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1), parchetul, odată cu sesizarea instituției competente, înaintează un referat întocmit de procurorul căruia i-a fost repartizată lucrarea, care va cuprinde rezultatele verificărilor prealabile cu privire la săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală

de către persoana cu privire la care se solicită autorizarea prealabilă sau îndeplinirea altei condiții prealabile.”

198. La articolul 296, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Când persoana vătămată este un minor sau un incapabil, termenul de 3 luni curge de la data când reprezentantul său legal a aflat despre săvârșirea faptei.

(3) În cazul în care făptuitorul este reprezentantul legal al persoanelor prevăzute la alin. (2), termenul de 3 luni curge de la data numirii unui nou reprezentant legal.”

199. La articolul 298, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) După constatarea infracțiunii flagrante, organul de urmărire penală cheamă persoana vătămată și, dacă aceasta declară că face plângere prealabilă, începe urmărirea penală. În caz contrar, organul de cercetare penală înaintează procurorului actele încheiate și propunerea de clasare.”

200. La articolul 305, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Când din datele și probele existente în cauză rezultă indicii rezonabile că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală, procurorul dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta, care dobândește calitatea de suspect.”

201. La articolul 305, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Față de persoanele pentru care urmărirea penală este condiționată de obținerea unei autorizații prealabile sau de îndeplinirea unei alte condiții prealabile, efectuarea urmăririi penale se poate dispune numai după obținerea autorizației ori după îndeplinirea condiției.”

202. La articolul 306, alineatele (1) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 306. – (1) Pentru realizarea obiectului urmăririi penale organele de cercetare penală au obligația ca, după sesizare, să caute și să strângă datele ori informațiile cu privire la existența infracțiunilor și identificarea persoanelor care au săvârșit infracțiuni, să ia măsuri pentru limitarea consecințelor acestora, să strângă și să administreze probele cu respectarea prevederilor art. 100 și 101.

.....
 (5) Când organul de cercetare penală apreciază că este necesară administrarea unor mijloace de probă sau folosirea unor metode speciale de supraveghere, care pot fi autorizate ori dispuse, în faza de urmărire penală, numai de procuror sau, după caz, de judecătorul de drepturi și libertăți, formulează propuneri motivate, care trebuie să cuprindă datele și informațiile care sunt

obligatorii în cadrul acelei proceduri. Referatul este trimis procurorului împreună cu dosarul cauzei.”

203. La articolul 306, după alineatul (5) se introduc două noi alineate, alineatele (6) și (7), cu următorul cuprins:

„(6) Secretul bancar și cel profesional, cu excepția secretului profesional al avocatului, nu sunt opozabile procurorului, după începerea urmăririi penale.

(7) Organul de urmărire penală este obligat să strângă probele necesare pentru identificarea bunurilor și valorilor supuse confiscării speciale și confiscării extinse, potrivit Codului penal.”

204. Articolul 308 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Procedura
audierii anticipate**

Art. 308. – (1) Atunci când există riscul ca un martor să nu mai poată fi audiat în cursul judecății, procurorul poate sesiza judecătorul de drepturi și libertăți în vederea audierii anticipate a martorului.

(2) Judecătorul de drepturi și libertăți, dacă apreciază cererea întemeiată, stabilește de îndată, data și locul audierii, dispunându-se citarea părților și subiecților procesuali principali.

(3) Participarea procurorului este obligatorie.”

205. La articolul 309, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 309. – (1) Acțiunea penală se pune în mișcare de procuror, prin ordonanță, în cursul urmăririi penale, de îndată ce se constată că există probe din care rezultă presupunerea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și nu există vreunul dintre cazurile de împiedicare, prevăzute la art. 16 alin. (1).”

206. La articolul 311, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 311. – (1) În cazul în care, după începerea urmăririi penale, organul de urmărire penală constată fapte noi, date cu privire la participarea unor alte persoane sau împrejurări care pot duce la schimbarea încadrării juridice a faptei, dispune extinderea urmăririi penale ori schimbarea încadrării juridice.

(2) Organul de cercetare penală care a dispus extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice este obligat să îl informeze pe procuror cu privire la măsura dispusă, propunând, după caz, punerea în mișcare a acțiunii penale.”

207. La articolul 315, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 315. – (1) Clasarea se dispune când:

a) nu se poate începe urmărirea penală, întrucât nu sunt întrunite condițiile de fond și formă esențiale ale sesizării;

b) există unul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1).

(2) Ordonanța de clasare cuprinde mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), precum și dispoziții privind:

a) ridicarea sau menținerea măsurilor asigurătorii; aceste măsuri încetează de drept dacă persoana vătămată nu introduce acțiune în fața instanței civile, în termen de 30 de zile de la comunicarea soluției;

b) restituirea bunurilor ridicate sau a cauțiunii;

c) sesizarea judecătorului de cameră preliminară cu propunerea de luare a măsurii de siguranță a confiscării speciale;

d) sesizarea judecătorului de cameră preliminară cu propunerea de desființare totală sau parțială a unui înscris;

e) sesizarea instanței competente potrivit dispozițiilor legii speciale în materia sănătății mintale în vederea dispunerii internării nevoluntare;

f) cheltuielile judiciare.”

208. La articolul 315, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Menționarea motivelor de fapt și de drept este obligatorie numai dacă procurorul nu își însușește argumentele cuprinse în propunerea organului de cercetare penală ori dacă în cursul urmăririi penale suspectului i-a fost adusă la cunoștință această calitate, potrivit art. 307.”

209. La articolul 316, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 316. – (1) Ordonanța de clasare se comunică în copie persoanei care a făcut sesizarea, suspectului, inculpatului sau după caz, altor persoane interesate. Dacă ordonanța nu cuprinde motivele de fapt și de drept, se comunică și o copie a referatului organului de cercetare penală.”

210. Articolul 318 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Renunțarea la urmărirea penală

Art. 318. – (1) În cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunța la urmărirea penală când, în raport de conținutul faptei, de modul și mijloacele de săvârșire, de scopul urmărit și de împrejurările concrete de săvârșire, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii, constată că nu există un interes public în urmărirea acesteia.

(2) Când autorul faptei este cunoscut, la aprecierea interesului public sunt avute în vedere și persoana suspectului sau a inculpatului, conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii și eforturile depuse pentru înlăturarea

sau diminuarea consecințelor infracțiunii.

(3) Procurorul poate dispune, după consultarea suspectului sau a inculpatului, ca acesta să îndeplinească una sau mai multe dintre următoarele obligații:

a) să înlăture consecințele faptei penale sau să repare paguba produsă ori să convină cu partea civilă o modalitate de reparare a acesteia;

b) să ceară public scuze persoanei vătămate;

c) să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă cuprinsă între 30 și 60 de zile, în afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă;

d) să frecventeze un program de consiliere.

(4) În cazul în care procurorul dispune ca suspectul sau inculpatul să îndeplinească obligațiile prevăzute la alin. (3), prin ordonanță stabilește termenul până la care acestea urmează a fi îndeplinite, care nu poate fi mai mare de 6 luni sau de 9 luni pentru obligații asumate prin acord de mediere încheiat cu partea civilă și care curge de la comunicarea ordonanței.

(5) Ordonanța de renunțare la urmărire cuprinde, după caz, mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), precum și dispoziții privind măsurile dispuse conform alin. (3) din prezentul articol și art. 315 alin. (2)-(4), termenul până la care trebuie îndeplinite obligațiile prevăzute la alin. (3) din prezentul articol și sancțiunea nedepunerii dovezilor la procuror, precum și cheltuielile judiciare.

(6) În cazul neîndeplinirii cu rea-credință a obligațiilor în termenul prevăzut la alin. (4), procurorul revocă ordonanța. Sarcina de a face dovada îndeplinirii obligațiilor sau prezentarea motivelor de neîndeplinire a acestora revine suspectului ori inculpatului. O nouă renunțare la urmărirea penală în aceeași cauză nu mai este posibilă.

(7) Ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală se comunică în copie persoanei care a făcut sesizarea, suspectului, inculpatului sau după caz, altor persoane interesate.”

211. La articolul 321, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Referatul trebuie să cuprindă mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (4), precum și date suplimentare privitoare la mijloacele materiale de probă și măsurile luate cu privire la ele în cursul cercetării penale, precum și locul unde acestea se află.”

212. *Articolul 326 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Trimiterea cauzei la un alt parchet

Art. 326. – Când există o suspiciune rezonabilă că activitatea de urmărire penală este afectată din cauza împrejurărilor cauzei sau calității părților ori a subiecților procesuali principali, ori există pericolul de tulburare a ordinii publice, procurorul general de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la cererea părților, a unui subiect procesual principal sau din oficiu, poate trimite cauza la un parchet egal în grad, dispozițiile art. 73 și 74 fiind aplicabile în mod corespunzător.”

213. *La articolul 328, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 328. – (1) Rechizitoriul se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și cuprinde în mod corespunzător mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, probele și mijloacele de probă, cheltuielile judiciare, mențiunile prevăzute la art. 330 și 331, dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei. Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când a fost întocmit de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, rechizitoriul este verificat de procurorul-șef de secție, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet. În cauzele cu arestați, verificarea se face de urgență și înainte de expirarea duratei arestării preventive.”

214. *La articolul 334, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:*

„(2) În cazul în care hotărârea se întemeiază pe dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a), reluarea se dispune de către conducătorul parchetului ori procurorul ierarhic superior prevăzut de lege, numai atunci când constată că pentru remedierea neregularității este necesară efectuarea unor acte de urmărire penală. Prin ordonanța de reluare a urmăririi penale se vor menționa și actele ce urmează a fi efectuate.”

215. *La articolul 335, alineatele (2)-(4) se modifică și vor avea următorul cuprins:*

„(2) În cazul în care au apărut fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea, procurorul revocă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale.

(3) Când constată că suspectul sau inculpatul nu și-a îndeplinit cu recredință obligațiile stabilite conform art. 318 alin. (3), procurorul revocă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale.

(4) Redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 3 zile, sub sancțiunea nulității. Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a suspectului sau, după caz, a inculpatului, asupra legalității și temeiniciei ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. Încheierea judecătorului de cameră preliminară este definitivă.”

216. La articolul 335, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) În cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală, redeschiderea urmăririi penale are loc și atunci când judecătorul de cameră preliminară a admis plângerea împotriva soluției și a trimis cauza la procuror în vederea completării urmăririi penale. Dispozițiile judecătorului de cameră preliminară sunt obligatorii pentru organul de urmărire penală.”

217. La articolul 339, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În cazul soluțiilor de clasare ori de renunțare la urmărire, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei actului prin care s-a dispus soluția.”

218. Articolul 341 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Soluționarea
plângerii de către
judecătorul de
cameră
preliminară**

Art. 341. – (1) După înregistrarea plângerii la instanța competentă, aceasta se trimite în aceeași zi judecătorului de cameră preliminară. Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent.

(2) Judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare, care este comunicat, împreună cu un exemplar al plângerii, procurorului și părților, care pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Petentului i se va comunica termenul de soluționare. Persoana care a avut în cauză calitatea de inculpat poate formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.

(3) Procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin. (2), transmite judecătorului de cameră preliminară dosarul cauzei.

(4) În situația în care plângerea a fost depusă la procuror, acesta o va înainta împreună cu dosarul cauzei instanței competente.

(5) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților.

(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă, ori, după caz, ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală, ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară:

1. Respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă.

2. Verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:

a) respinge plângerea ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecății cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie;

d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.

(9) În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

(10) Contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care se pronunță prin încheiere motivată, fără participarea procurorului și a inculpatului, putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă, ori, după caz, ca nefondată și menține dispoziția de începere a judecății;

b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.

(11) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei.”

219. Articolul 342 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Obiectul
procedurii în
camera
preliminară**

Art. 342. – Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.”

220. Articolul 343 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Durata
procedurii în
camera
preliminară**

Art. 343. – Durata procedurii în camera preliminară este de cel mult 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță.”

221. Articolul 344 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Măsurile
premergătoare**

Art. 344. – (1) După sesizarea instanței prin rechizitoriu, dosarul se repartizează aleatoriu judecătorului de cameră preliminară.

(2) Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului, la locul de deținere ori, după caz, la adresa unde locuiește

ori la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură, aducându-i-se, totodată, la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(3) În cazurile prevăzute de art. 90, judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și stabilește, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, care nu poate fi mai scurt de 20 zile.

(4) La expirarea termenelor prevăzute la alin. (2) și (3), judecătorul de cameră preliminară comunică cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu, parchetului, care poate răspunde în scris, în termen de 10 zile de la comunicare.”

222. Articolul 345 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Procedura în camera preliminară

Art. 345. – (1) Dacă s-au formulat cereri și excepții ori a ridicat din oficiu excepții, judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra acestora, prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului, la expirarea termenului prevăzut la art. 344 alin. (4).

(2) În cazul în care constată neregularități ale actului de sesizare, în cazul în care sancționează potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizitoriul.

(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.”

223. Articolul 346 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Soluțiile

Art. 346. – (1) Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului. Încheierea se comunică de îndată procurorului și inculpatului.

(2) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții ori nu a ridicat din oficiu excepții, la expirarea termenelor prevăzute la art. 343 alin. (2) sau (3), judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecății.

(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății;

b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;

c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.

(4) În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecății.

(5) Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.

(6) Dacă apreciază că instanța sesizată nu este competentă, judecătorul de cameră preliminară procedează potrivit art. 50 și 51, care se aplică în mod corespunzător.

(7) Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecății exercită funcția de judecată în cauză.”

224. Articolul 347 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Contestația

Art. 347. – (1) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii prevăzute la art. 346 alin. (1), procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)-(5).

(2) Contestația se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate.

Când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, contestația se judecă de către completul competent, potrivit legii.

(3) Dispozițiile art. 343-346 se aplică în mod corespunzător.”

225. Articolul 349 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Rolul instanței de judecată

Art. 349. – (1) Instanța de judecată soluționează cauza dedusă judecății cu garantarea respectării drepturilor subiecților procesuali și asigurarea administrării probelor pentru lămurirea completă a împrejurărilor cauzei în scopul aflării adevărului, cu respectarea deplină a legii.

(2) Instanța poate soluționa cauza numai pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale dacă inculpatul solicită aceasta și recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa și dacă instanța apreciază că probele sunt suficiente pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei, cu excepția cazului în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață.”

226. La articolul 351, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Instanța este obligată să pună în discuție cererile procurorului, ale părților sau ale celorlalți subiecți procesuali și excepțiile ridicate de aceștia sau din oficiu și să se pronunțe asupra lor prin încheiere motivată.”

227. La articolul 352, alineatele (7), (8), (10)-(12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) Părțile, persoana vătămată, reprezentanții acestora, avocații și experții desemnați în cauză au dreptul de a lua cunoștință de actele și conținutul dosarului.

(8) Președintele completului are îndatorirea de a aduce la cunoștința persoanelor ce participă la judecata desfășurată în ședință nepublică obligația de a păstra confidențialitatea informațiilor obținute pe parcursul procesului.

.....
(10) Informațiile de interes public din dosar se comunică în condițiile legii.

(11) În cazul în care informațiile clasificate sunt esențiale pentru soluționarea cauzei, instanța solicită, de urgență, după caz, declasificarea totală, declasificarea parțială sau trecerea într-un alt grad de clasificare sau permiterea accesului la cele clasificate de către apărătorul inculpatului.

(12) Dacă autoritatea emitentă nu permite accesul la informațiile clasificate apărătorului inculpatului, acestea nu pot servi la pronunțarea unei soluții

de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei în cauză.”

228. La articolul 353, denumirea marginală și alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

**„Citarea
la judecată**

Art. 353. – (1) Judecata poate avea loc numai dacă persoana vătămată și părțile sunt legal citate și procedura este îndeplinită. Inculpatul, partea civilă, partea responsabilă civilmente și, după caz, reprezentanții legali ai acestora, se citează din oficiu de către instanță. Instanța poate dispune citarea altor subiecți procesuali atunci când prezența acestora este necesară pentru soluționarea cauzei. Înfățișarea persoanei vătămate sau a părții în instanță, în persoană sau prin reprezentant ori avocat ales sau avocat din oficiu, dacă acesta din urmă a luat legătura cu persoana reprezentată, acoperă orice nelegalitate survenită în procedura de citare.

(2) Partea sau alt subiect procesual principal prezent personal, prin reprezentant sau prin apărător ales la un termen, precum și acela căruia, personal, prin reprezentant sau apărător ales ori prin funcționarul sau persoana însărcinată cu primirea corespondenței, i s-a înmânat în mod legal citația pentru un termen de judecată nu mai sunt citați pentru termenele ulterioare, chiar dacă ar lipsi la vreunul dintre aceste termene, cu excepția situațiilor în care prezența acestora este obligatorie. Militarii și deținuții sunt citați din oficiu la fiecare termen.”

229. La articolul 353, alineatul (5) se abrogă.

230. La articolul 353, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Când judecata se amână, părțile și celelalte persoane care participă la proces iau cunoștință de noul termen de judecată.”

231. La articolul 353, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (10), cu următorul cuprins:

„(10) Completul investit cu judecarea unei cauze penale poate, din oficiu sau la cererea părților ori a persoanei vătămate, să preschimbe primul termen sau termenul luat în cunoștință, cu respectarea principiului continuității completului, în situația în care din motive obiective instanța nu își poate desfășura activitatea de judecată la termenul fixat ori în vederea soluționării cu celeritate a cauzei. Preschimbarea termenului se dispune prin rezoluția judecătorului în camera de

consiliu și fără citarea părților. Părțile vor fi citate de îndată pentru noul termen fixat.”

232. La articolul 356, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În situația în care persoana vătămată sau una dintre părți nu mai beneficiază de asistența juridică acordată de avocatul său ales, instanța poate acorda un alt termen pentru angajarea unui alt avocat și pregătirea apărării.”

233. La articolul 360, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care procurorul participă la judecată, poate declara că începe urmărirea penală, pune în mișcare acțiunea penală și îl poate reține pe suspect sau pe inculpat.”

234. La articolul 361, alineatul (1) se abrogă.

235. La articolul 363, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Când apreciază că există vreuna dintre cauzele care împiedică exercitarea acțiunii penale, procurorul pune, după caz, concluzii de achitare sau de încetare a procesului penal.”

236. La articolul 364, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Inculpatul poate formula cereri, ridica excepții și pune concluzii.”

237. Articolul 366 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Participarea persoanei vătămate și a altor subiecți procesuali la judecată și drepturile acestora	Art. 366. – (1) Persoana vătămată poate fi reprezentată de avocat.
	(2) Persoana vătămată poate formula cereri, ridica excepții și pune concluzii în latura penală a cauzei.
	(3) Persoanele ale căror bunuri sunt supuse confiscării pot fi reprezentate de avocat și pot formula cereri, ridica excepții și pune concluzii cu privire la măsura confiscării.”

238. La articolul 368, alineatele (1), (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 368. – (1) În cazul în care, potrivit legii, se cere extrădarea unei persoane în vederea judecării într-o cauză penală, instanța pe rolul căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere motivată, suspendarea judecării până la data la care statul solicitat va comunica hotărârea sa asupra cererii de extrădare. Încheierea instanței este supusă contestației în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă, la instanța ierarhic superioară.

(2) Dacă se solicită extrădarea unui inculpat judecat într-o cauză cu mai mulți inculpați, instanța poate dispune, în interesul unei bune judecăți, disjungerea cauzei.

.....

(4) Contestația nu suspendă executarea și se judecă în ședință publică, cu participarea procurorului și cu citarea persoanei vătămate și a părților. Contestația se judecă în termen de 5 zile de la primirea dosarului, fără participarea procurorului și a părților.”

239. La articolul 370, alineatul (2) și litera e) a alineatului (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Hotărârea prin care instanța se pronunță asupra apelului, recursului în casație și recursului în interesul legii se numește decizie. Instanța se pronunță prin decizie și în alte situații prevăzute de lege.

.....

e) fapta pentru care inculpatul a fost trimis în judecată și textele de lege în care a fost încadrată fapta;”

240. Articolul 374 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Aducerea la cunoștință a învinuirii, lămuriri și cereri

Art. 374. – (1) La primul termen la care procedura de citare este legal îndeplinită și cauza se află în stare de judecată, președintele dispune ca grefierul să dea citire actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată ori, după caz, a celui prin care s-a dispus începerea judecății sau să facă o prezentare succintă a acestuia.

(2) Președintele explică inculpatului în ce constă învinuirea ce i se aduce, îl înștiințează pe inculpat cu privire la dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i atenția că ceea ce declară poate fi folosit și împotriva sa, precum și cu privire la dreptul de a pune întrebări coinculpaților, persoanei vătămate, celorlalte părți, martorilor, experților și de a da explicații în tot cursul cercetării judecătorești, când socotește că este necesar.

(3) Președintele încunoștințează partea civilă, partea responsabilă civilmente și persoana vătămată cu privire la probele administrate în faza urmăririi penale care au fost excluse și care nu vor fi avute în vedere la soluționarea cauzei și pune în vedere persoanei vătămate că se poate constitui parte civilă până la începerea cercetării judecătorești.

(4) În cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor

administrare în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10).

(5) Președintele întreabă procurorul, părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe.

(6) În cazul în care se propun probe, trebuie să se arate faptele și împrejurările ce urmează a fi dovedite, mijloacele prin care pot fi administrate aceste probe, locul unde se află aceste mijloace, iar în ceea ce privește martorii și experții, identitatea și adresa acestora.

(7) Probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești. Acestea sunt puse în dezbateră contradictorie a părților și sunt avute în vedere de instanță la deliberare.

(8) Probele prevăzute la alin. (7) pot fi administrate din oficiu de către instanță, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

(9) Procurorul, persoana vătămată și părțile pot cere administrarea de probe noi și în cursul cercetării judecătorești.

(10) Instanța poate dispune din oficiu administrarea de probe necesare pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.”

241. Articolul 375 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Procedura în cazul recunoașterii învinuirii

Art. 375. – (1) Dacă inculpatul solicită ca judecata să aibă loc în condițiile prevăzute la art. 374 alin. (4), instanța procedează la ascultarea acestuia, după care, luând concluziile procurorului și ale celorlalte părți, se pronunță asupra cererii.

(2) Dacă admite cererea, instanța întreabă părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe cu înscrisuri.

(3) Dacă respinge cererea, instanța procedează potrivit art. 374 alin. (5)-(10).”

242. Articolul 377 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Cercetarea judecătorească în cazul recunoașterii învinuirii

Art. 377. – (1) Dacă a dispus ca judecata să aibă loc în condițiile prevăzute la art. 375 alin. (1), instanța administrează proba cu înscrisurile încuviințate.

(2) Înscrisurile pot fi prezentate la termenul la care instanța se pronunță asupra cererii prevăzute la art. 375

alin. (1) sau la un termen ulterior, acordat în acest scop. Pentru prezentarea de înscrisuri instanța nu poate acorda decât un singur termen.

(3) Dispozițiile art. 383 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(4) Dacă instanța constată, din oficiu, la cererea procurorului sau a părților, că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare trebuie schimbată, este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă. Dispozițiile art. 386 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(5) Dacă pentru stabilirea încadrării juridice, precum și dacă, după schimbarea încadrării juridice, este necesară administrarea altor probe, instanța, luând concluziile procurorului și ale părților, dispune efectuarea cercetării judecătorești, dispozițiile art. 374 alin. (5)-(10) aplicându-se în mod corespunzător.”

243. La articolul 378, alineatele (1) și (3)-(5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 378. – (1) Inculpatul este lăsat să arate tot ce știe despre fapta pentru care a fost trimis în judecată, apoi i se pot pune întrebări în mod nemijlocit de către procuror, de persoana vătămată, de partea civilă, de partea responsabilă civilmente, de ceilalți inculpați, precum și de avocații acestora și de avocatul inculpatului a cărui audiere se face. Președintele și ceilalți membri ai completului pot, de asemenea, pune întrebări, dacă apreciază necesar, pentru justa soluționare a cauzei.

.....
 (3) În situațiile în care legea prevede posibilitatea ca inculpatul să fie obligat la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, acesta va fi întrebât dacă își manifestă acordul în acest sens, în cazul în care va fi găsit vinovat.

(4) Când inculpatul nu își mai amintește anumite fapte sau împrejurări ori când există contradicții între declarațiile făcute de inculpat în instanță și cele date anterior, președintele cere acestuia explicații și poate da citire, în întregime sau în parte, declarațiilor anterioare.

(5) Când inculpatul refuză să dea declarații, instanța dispune citirea declarațiilor pe care acesta le-a dat anterior.”

244. La articolul 381, alineatele (3), (6), (8), (10) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Președintele și ceilalți membri ai completului pot adresa întrebări martorului ori de câte ori consideră necesar, pentru justa soluționare a cauzei.

.....

(6) Când martorul nu își mai amintește anumite fapte sau împrejurări ori când există contradicții între declarațiile făcute în instanță și cele date anterior după ce martorul a fost lăsat să declare tot ceea ce știe, președintele poate da citire, în întregime sau în parte, declarațiilor anterioare.

(8) Dacă unul sau mai mulți martori lipsesc, instanța poate dispune motivat fie continuarea judecării, fie amânarea cauzei. Martorul a cărui lipsă nu este justificată poate fi adus cu mandat de aducere.

(10) Instanța, luând concluziile procurorului, persoanei vătămate și ale părților, poate încuviința plecarea martorilor, după audierea lor.

(12) Dispozițiile art. 130-134 și art. 306 alin. (6) se aplică în mod corespunzător.”

245. La articolul 386, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 386. – (1) Dacă în cursul judecării se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecării, pentru a-și pregăti apărarea.”

246. La articolul 388, alineatul (5) se abrogă.

247. La articolul 391, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 391. – (1) Deliberarea și pronunțarea hotărârii se fac în ziua în care au avut loc dezbaterile sau la o dată ulterioară, dar nu mai târziu de 15 zile de la închiderea dezbaterilor.”

248. Articolul 395 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Reluarea
cercetării
judecătorești sau a
dezbaterilor**

Art. 395. – (1) Dacă în cursul deliberării instanța apreciază că o anumită împrejurare trebuie lămurită și este necesară reluarea cercetării judecătorești sau a dezbaterilor, repune cauza pe rol. Prevederile privind citarea se aplică în mod corespunzător.

(2) Dacă judecata a avut loc în condițiile art. 375 alin. (1) și (2), iar instanța constată că pentru soluționarea acțiunii penale se impune administrarea altor probe în afara înscrisurilor prevăzute la art. 377 alin. (1)-(3), repune cauza pe rol și dispune efectuarea cercetării judecătorești.”

249. La articolul 396, alineatele (3), (4) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Renunțarea la aplicarea pedepsei se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, în condițiile art. 80-82 din Codul penal.

(4) Amânarea aplicării pedepsei se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, în condițiile art. 83-90 din Codul penal.

.....
 (8) Dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18 și se constată că nu sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 lit. a)-d), instanța de judecată pronunță încetarea procesului penal.”

250. La articolul 396, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (10), cu următorul cuprins:

„(10) Când judecata s-a desfășurat în condițiile art. 375 alin. (1) și (2), când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiții a fost respinsă sau când cercetarea judecătorească a avut loc în condițiile art. 377 alin. (5) ori art. 395 alin. (2), iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii cu o pătrime.”

251. La articolul 399, alineatele (8) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(8) Instanța dispune confiscarea cauțiunii dacă măsura controlului judiciar pe cauțiune a fost înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, pentru motivele arătate la art. 217 alin. (9), și nu s-a dispus plata din cauțiune a sumelor prevăzute la art. 217.

(9) Durata măsurii arestului la domiciliu se deduce din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă.”

252. La articolul 399, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (10), cu următorul cuprins:

„(10) După pronunțarea hotărârii, până la sesizarea instanței de apel, instanța poate dispune, la cerere sau din oficiu, luarea, revocarea sau înlocuirea unei măsuri preventive cu privire la inculpatul condamnat, în condițiile legii.”

253. La articolul 403, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În caz de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei, expunerea trebuie să cuprindă fiecare faptă reținută de instanță în sarcina inculpatului, forma și gradul de vinovăție, circumstanțele agravante sau atenuante, starea de recidivă, timpul ce se deduce din pedeapsa pronunțată, respectiv timpul care se va deduce din pedeapsa stabilită în caz de anulare sau

revocare a renunțării la aplicarea pedepsei ori a amânării aplicării pedepsei, precum și actele din care rezultă perioada ce urmează a fi dedusă.

(3) Dacă instanța reține în sarcina inculpatului numai o parte dintre faptele ce formează obiectul trimiterii în judecată, se va arăta în hotărâre pentru care anume fapte s-a pronunțat condamnarea ori, după caz, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei și pentru care, încetarea procesului penal sau achitarea.”

254. La articolul 403, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) În cazul renunțării la aplicarea pedepsei și al amânării aplicării pedepsei, precum și în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere, se vor prezenta în hotărâre motivele care au determinat renunțarea sau amânarea ori, după caz, suspendarea, și se vor arăta consecințele la care persoana față de care s-au dispus aceste soluții se expune dacă va mai comite infracțiuni sau, după caz, dacă nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.”

255. La articolul 404, alineatele (1)-(3) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 404. – (1) Dispozitivul trebuie să cuprindă datele prevăzute la art. 107 privitoare la persoana inculpatului, soluția dată de instanță cu privire la infracțiune, indicându-se denumirea acesteia și textul de lege în care se încadrează, iar în caz de achitare sau de încetare a procesului penal, și cauza pe care se întemeiază potrivit art. 16, precum și soluția dată cu privire la soluționarea acțiunii civile.

(2) Când instanța dispune condamnarea, în dispozitiv se menționează pedeapsa principală aplicată. În cazul în care dispune suspendarea executării acesteia, în dispozitiv se menționează și măsurile de supraveghere și obligațiile, prevăzute la art. 93 alin. (1)-(3) din Codul penal, pe care trebuie să le respecte condamnatul, se pun în vedere acestuia consecințele nerespectării lor și ale săvârșirii de noi infracțiuni, și se indică două entități din comunitate unde urmează a se executa obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, prevăzută la art. 93 alin. (3) din Codul penal, după consultarea listei privind posibilitățile concrete de executare existente la nivelul fiecărui serviciu de probațiune. Consilierul de probațiune, pe baza evaluării inițiale, va decide în care din cele două instituții din comunitate menționate în hotărârea judecătorească urmează a se executa obligația și tipul de activitate. Când instanța dispune măsura educativă a supravegherii, în dispozitiv se menționează persoana care realizează supravegherea și îndrumarea minorului.

(3) Când instanța dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, în dispozitiv se face mențiune despre aplicarea avertismentului, potrivit art. 81 din Codul penal, iar când dispune amânarea aplicării pedepsei, în dispozitiv se menționează pedeapsa stabilită a cărei aplicare se amână, precum și măsurile de supraveghere și obligațiile, prevăzute la art. 85 alin. (1) și (2) din Codul penal pe care trebuie să le

respecte inculpatul, se pun în vedere acestuia consecințele nerespectării lor și ale săvârșirii de noi infracțiuni, iar dacă a impus obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității se menționează două entități din comunitate unde urmează a se executa această obligație, după consultarea listei privind posibilitățile concrete de executare existente la nivelul fiecărui serviciu de probațiune. Consilierul de probațiune, pe baza evaluării inițiale va decide în care din cele două instituții din comunitate menționate în hotărârea judecătorească urmează a se executa obligația și tipul de activitate și îndrumarea minorului.

.....
 (7) Dispozitivul trebuie să cuprindă mențiunea că hotărârea este supusă apelului, cu arătarea termenului în care acesta poate fi exercitat, indicarea datei în care hotărârea a fost pronunțată și a faptului că pronunțarea s-a făcut în ședință publică.”

256. Articolul 407 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Comunicarea hotărârii

Art. 407. – (1) După pronunțare, o copie a minutei hotărârii se comunică procurorului, părților, persoanei vătămate și, în cazul în care inculpatul este arestat, administrației locului de deținere, în vederea exercitării căii de atac. În cazul în care inculpatul nu înțelege limba română, o copie a minutei hotărârii se comunică într-o limbă pe care o înțelege. După redactarea hotărârii, acestora li se comunică hotărârea în întregul său.

(2) În cazul în care instanța a dispus amânarea aplicării pedepsei sau suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, hotărârea se comunică serviciului de probațiune și, după caz, organului sau autorității competente să verifice respectarea obligațiilor dispuse de instanță.”

257. La articolul 409 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) partea civilă, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, și partea responsabilă civilmente, în ceea ce privește latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluția din această latură a influențat soluția în latura civilă;”

258. Articolul 412 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Declararea și motivarea apelului

Art. 412. – (1) Apelul se declară prin cerere scrisă, care trebuie să conțină următoarele:

a) numărul dosarului, data și numărul sentinței sau încheierii atacate;

b) denumirea instanței care a pronunțat hotărârea atacată;

c) numele, prenumele, codul numeric personal, calitatea și domiciliul, reședința sau locuința, precum și semnătura persoanei care declară apelul.

(2) Pentru persoana care nu poate să semneze, cererea va fi atestată de un grefier de la instanța a cărei hotărâre se atacă sau de avocat.

(3) Cererea de apel nesemnată ori neatestată poate fi confirmată în instanță de parte ori de reprezentantul ei la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită.

(4) Apelul se motivează în scris, arătându-se motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază.”

259. La articolul 420, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) Apelul împotriva încheierilor care, potrivit legii, pot fi atacate separat se judecă în camera de consiliu fără prezența părților, care pot depune concluzii scrise, cu excepția cazurilor în care legea dispune altfel ori a celor în care instanța apreciază că este necesară judecata în ședință publică.”

260. Capitolul IV din Titlul III al Părții speciale devine Secțiunea 1 din Capitolul V din Titlul III al Părții speciale.

261. Secțiunile 1 – 3 ale Capitolului V din Titlul III al Părții speciale devin Secțiunile 2 – 4 ale Capitolului V din Titlul III al Părții speciale.

262. Articolul 426 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Cazurile de
contestație
în anulare**

Art. 426. – Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:

a) când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate;

b) când inculpatul a fost condamnat, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal;

c) hotărârea a fost pronunțată de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului;

d) instanța nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate;

e) judecata a avut loc fără participarea procurorului sau a inculpatului, când aceasta era obligatorie, potrivit legii;

f) judecata a avut loc în lipsa avocatului, când asistența juridică a inculpatului era obligatorie, potrivit legii;

g) ședința de judecată nu a fost publică, în afară de cazurile când legea prevede altfel;

- h) instanța nu a procedat la audierea inculpatului prezent, dacă audierea era legal posibilă;
- i) când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă.”

263. La articolul 429, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 429. – (1) Contestația în anulare se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere.”

264. La articolul 434, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Nu pot fi atacate cu recurs în casație:

- a) hotărârile pronunțate după rejudecarea cauzei ca urmare a admiterii cererii de revizuire;
- b) hotărârile de respingere a cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă;
- c) hotărârile pronunțate în materia executării pedepselor și a reabilitării;
- d) hotărârile pronunțate în materia reabilitării;
- e) soluțiile pronunțate cu privire la infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate;
- f) soluțiile pronunțate ca urmare a aplicării procedurii privind recunoașterea învinuirii;
- g) hotărârile pronunțate ca urmare a admiterii acordului de recunoaștere a vinovăției.”

265. La articolul 436 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) inculpatul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, împotriva hotărârilor prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei ori încetarea procesului penal;”

266. La articolul 438 alineatul (1), punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. în cursul judecării nu au fost respectate dispozițiile privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente;”

267. La articolul 438 alineatul (1), punctele 2-6, 9, 10, 13 și 14 se abrogă.

268. La articolul 439, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 439. – (1) Cererea de recurs în casație împreună cu înscrisurile anexate se depun, însoțite de copii pentru procuror și părți, la instanța a cărei hotărâre se atacă.”

269. La articolul 439, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) În cazul în care cererea de recurs în casație nu este formulată prin intermediul unui avocat care poate pune concluzii în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție sau este formulată împotriva unei hotărâri prevăzute la art. 434 alin. (2), președintele instanței sau judecătorul delegat de către acesta restituie părții, pe cale administrativă, cererea de recurs în casație.”

270. La articolul 440, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dacă cererea de recurs în casație nu este făcută în termenul prevăzut de lege sau dacă nu s-au respectat dispozițiile art. 434, 436 alin. (1), (2) și (6), 437 și 438 ori dacă cererea este vădit nefondată, instanța respinge, prin încheiere definitivă, cererea de recurs în casație.”

271. La articolul 441, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 441. – (1) Instanța care admite în principiu cererea de recurs în casație sau completul care judecă recursul în casație poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii, putând impune respectarea de către condamnat a unora dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) și (2).”

272. La articolul 453, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și f) pot fi invocate ca motive de revizuire numai în favoarea persoanei condamnate sau a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei.

(4) Cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) constituie motiv de revizuire dacă pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori de încetare a procesului penal, iar cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b)-d) și f) constituie motive de revizuire dacă au dus la pronunțarea unei hotărâri nelegale sau netemeinice.”

273. La articolul 459, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 459. – (1) La primirea cererii de revizuire, se fixează termen pentru examinarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire, președintele dispunând atașarea dosarului cauzei.”

274. La articolul 460, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 460. – (1) Odată cu admiterea în principiu a cererii de revizuire sau ulterior acesteia, instanța poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii supuse revizuirii și poate dispune respectarea de către condamnat a unora dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) și (2).”

275. La articolul 465, alineatele (3), (4) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Cererea de revizuire se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere.

(4) Cererea de revizuire se poate face cel mai târziu în termen de 3 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii definitive pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

.....
 (12) Hotărârea pronunțată este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită.”

276. La articolul 466, alineatele (1)-(3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 466. – (1) Persoana condamnată definitiv care a fost judecată în lipsă poate solicita redeschiderea procesului penal în termen de o lună din ziua în care a luat cunoștință, prin orice notificare oficială, că s-a desfășurat un proces penal împotriva sa.

(2) Este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta, respectiv deși a avut cunoștință de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei și nu a putut încunoștința instanța. Nu se consideră judecată în lipsă persoana condamnată care și-a desemnat un apărător ales ori un mandatar, dacă aceștia s-au prezentat oricând în cursul procesului, și nici persoana care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinței de condamnare, nu a declarat apel, a renunțat la declararea lui ori și-a retras apelul.

(3) Pentru persoana condamnată definitiv judecată în lipsă față de care un stat străin a dispus extrădarea sau predarea în baza mandatului european de arestare, termenul prevăzut la alin. (1) curge de la data la care, după aducerea în țară, i-a fost comunicată hotărârea de condamnare.”

277. La articolul 466, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Dispozițiile alineatelor precedente se aplică în mod corespunzător persoanei față de care s-a pronunțat o hotărâre de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei.”

278. La articolul 468, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 468. – (1) La primirea cererii de redeschidere a procesului penal, se fixează termen pentru examinarea admisibilității în principiu, președintele dispunând atașarea dosarului cauzei, precum și citarea părților și a subiecților procesuali principali interesați.”

279. Articolul 469 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Judecarea cererii de redeschidere a procesului

Art. 469. – (1) Instanța, ascultând concluziile procurorului, ale părților și ale subiecților procesuali principali, examinează dacă:

a) cererea a fost formulată în termen și de către o persoană dintre cele prevăzute la art. 466;

b) au fost invocate temeieri legale pentru redeschiderea procesului penal;

c) motivele în baza cărora este formulată cererea nu au fost prezentate într-o cerere anterioară de redeschidere a procesului penal, care a fost judecată definitiv.

(2) Cererea se examinează de urgență, iar în cazul în care persoana condamnată se află în executarea pedepsei cu închisoarea aplicată în cauza a cărei rejudecare se cere, instanța poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii și poate dispune respectarea de către condamnat a uneia dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) și (2). Dacă executarea pedepsei cu închisoarea nu a început, instanța poate dispune respectarea de către condamnat a uneia dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) și (2).

(3) Dacă instanța constată îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1), dispune prin încheiere admiterea cererii de redeschidere a procesului penal.

(4) Dacă instanța constată neîndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 466, dispune prin sentință respingerea cererii de redeschidere a procesului penal.

(5) Încheierea prin care este admisă cererea de redeschidere a procesului penal poate fi atacată odată cu fondul.

(6) Hotărârea prin care este respinsă cererea de redeschidere a procesului penal este supusă aceleiași căi de atac ca și hotărârea pronunțată în lipsa persoanei condamnate.

(7) Admiterea cererii de redeschidere a procesului penal atrage desființarea de drept a hotărârii pronunțate în lipsa persoanei condamnate.

(8) Instanța redeschide procesul penal prin extindere și cu privire la părțile care nu au formulat cerere, putând hotărî și în privința lor, fără să le poată crea acestora o situație mai grea.

(9) Odată cu admiterea cererii de redeschidere a procesului penal, instanța, din oficiu sau la cererea procurorului, poate dispune luarea față de inculpat a uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4), lit. b)-e). Dispozițiile Titlului V al Părții generale se aplică în mod corespunzător.”

280. La articolul 471, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 471. – (1) Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție sau colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.”

281. La articolul 473, alineatele (1), (2) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 473. – (1) Recursul în interesul legii se judecă de un complet format din președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau, în lipsa acestuia, din vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președinții de secții din cadrul acesteia, un număr de 14 judecători din secția în a cărei competență intră chestiunea de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, precum și câte doi judecători din cadrul celorlalte secții. Președintele completului este președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau, în lipsa acestuia, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(2) În cazul în care chestiunea de drept prezintă interes pentru două sau mai multe secții, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție stabilește secțiile din care provin judecătorii ce vor alcătui completul de judecată.

.....
 (9) Recursul în interesul legii se susține în fața completului, după caz, de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de procurorul desemnat de acesta, de judecătorul desemnat de colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv al curții de apel, ori de Avocatul Poporului sau de un reprezentant al acestuia.”

282. După articolul 474 se introduce un nou articol, articolul 474¹, cu următorul cuprins:

„Încetarea sau modificarea efectelor deciziei

Art. 474¹. – În cazul abrogării, constatării neconstituționalității ori modificării dispoziției legale care a generat interpretările diferite și pentru care s-a pronunțat un recurs în interesul legii, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție cu propunere de modificare a deciziei sau, după caz, de constatare a încetării obligativității acesteia. Dispozițiile art. 473 și 474 se aplică în mod corespunzător.”

283. La Capitolul VI al Titlului III al Părții speciale, denumirea Secțiunii a 2-a se modifică și va avea următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a 2-a

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept”

284. Articolul 475 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Obiectul sesizării

Art. 475. – Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

285. Articolul 476 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Procedura de judecată

Art. 476. – (1) Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 475, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 475, punctul de vedere al completului de judecată și al părților.

(2) Prin încheierea prevăzută la alin. (1), cauza poate fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru

dezlegarea chestiunii de drept. În cazul în care nu s-a dispus suspendarea odată cu sesizarea, iar cercetarea judecătorească este finalizată înainte ca Înalta Curte de Casație și Justiție să se pronunțe supra sesizării, instanța suspendă dezbaterile până la pronunțarea deciziei prevăzute la art. 477 alin. (1). În cazul în care inculpatul se află în arest la domiciliu sau este arestat preventiv, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 208 pe toată durata suspendării.

(3) După înregistrarea cauzei la Înalta Curte de Casație și Justiție, încheierea de sesizare se publică pe pagina de internet a acestei instanțe.

(4) Cauzele similare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, pot fi suspendate până la soluționarea sesizării.

(5) Repartizarea sesizării este făcută de președintele sau, în lipsa acestuia, de unul dintre vicepreședinții Înaltei Curți de Casație și Justiție ori de persoana desemnată de aceștia.

(6) Sesizarea se judecă de un complet format din președintele secției corespunzătoare a Înaltei Curți de Casație și Justiție sau de un judecător desemnat de acesta și 8 judecători din cadrul secției respective. Președintele secției sau, în caz de imposibilitate, judecătorul desemnat de acesta este președintele de complet și va lua măsurile necesare pentru desemnarea aleatorie a judecătorilor.

(7) După alcătuirea completului potrivit alin. (6), președintele acestuia va desemna un judecător pentru a întocmi un raport asupra chestiunii de drept supuse judecării. Judecătorul desemnat raportor nu devine incompatibil.

(8) Atunci când chestiunea de drept privește activitatea mai multor secții ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele sau, în lipsa acestuia, unul dintre vicepreședinții Înaltei Curți de Casație și Justiție va transmite sesizarea președinților secțiilor interesate în soluționarea chestiunii de drept. În acest caz, completul va fi alcătuit din președintele sau, în lipsa acestuia, din vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, care va prezida completul, din președinții secțiilor interesate în soluționarea chestiunii de drept, precum și câte 5 judecători din cadrul secțiilor respective desemnați aleatoriu de președintele completului. După alcătuirea completului, pentru întocmirea raportului, președintele completului va desemna câte un judecător din cadrul

fiecărei secții. Raportorii nu sunt incompatibili.

(9) Raportul va fi comunicat părților, care, în termen de cel mult 15 zile de la comunicare, pot depune, în scris, prin avocat sau, după caz, prin consilier juridic, punctele lor de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării.

(10) Dispozițiile art. 473 alin. (5) - (8) se aplică în mod corespunzător.

(11) Sesizarea se judecă fără citarea părților, în cel mult 3 luni de la data învestirii, iar soluția se adoptă cu cel puțin două treimi din numărul judecătorilor completului. Nu se admit abțineri de la vot.”

286. *Articolul 477 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Conținutul și efectele hotărârii

Art. 477. – (1) Asupra sesizării, completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept se pronunță prin decizie, numai cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

(2) Dispozițiile art. 474 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(3) Dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(4) Dispozițiile art. 474¹ se aplică în mod corespunzător.”

287. *După articolul 477 se introduce un nou articol, articolul 477¹, cu următorul cuprins:*

„Încetarea sau modificarea efectelor deciziei

Art. 477¹. – În cazul abrogării, constatării neconstituționalității ori modificării dispoziției legale care a generat interpretările diferite și pentru care s-a pronunțat o hotărâre prealabilă pentru dezlegarea unor probleme de drept, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție cu propunere de modificare a deciziei sau, după caz, de constatare a încetării obligativității acesteia. Dispozițiile art. 473 și 474 se aplică în mod corespunzător.”

288. *La articolul 480, alineatul (3) se abrogă.*

289. La articolul 482, litera h) se modifică și va avea următorul cuprins:

„h) felul și quantumul, precum și forma de executare a pedepsei, ori soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și inculpat;”

290. La articolul 485, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 485. – (1) Instanța, analizând acordul, pronunță una dintre următoarele soluții:

a) admite acordul de recunoaștere a vinovăției și dispune una dintre soluțiile prevăzute de art. 396 alin. (2)-(4), care nu poate crea pentru inculpat o situație mai grea decât cea asupra căreia s-a ajuns la un acord, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 480-482 cu privire la toate faptele reținute în sarcina inculpatului, care au făcut obiectul acordului;

b) respinge acordul de recunoaștere a vinovăției și trimite dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale, dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 480-482 cu privire la toate faptele reținute în sarcina inculpatului, care au făcut obiectul acordului sau dacă apreciază că soluția cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și inculpat este nejustificat de blândă în raport cu gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului.”

291. Articolul 486 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Soluționarea
acțiunii civile**

Art. 486. – (1) În cazul în care instanța admite acordul de recunoaștere a vinovăției și între părți s-a încheiat tranzacție sau acord de mediere cu privire la acțiunea civilă, instanța ia act de aceasta prin sentință.

(2) În cazul în care instanța admite acordul de recunoaștere a vinovăției și între părți nu s-a încheiat tranzacție sau acord de mediere cu privire la acțiunea civilă, instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă. În această situație, hotărârea prin care s-a admis acordul de recunoaștere a vinovăției nu are autoritate de lucru judecat asupra întinderii prejudiciului în fața instanței civile.”

292. Articolul 488 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Calea de atac

Art. 488. – (1) Împotriva sentinței pronunțate potrivit art. 485, procurorul și inculpatul pot declara apel, în termen de 10 zile de la comunicare.

(2) Împotriva sentinței prin care acordul de recunoaștere a fost admis, se poate declara apel numai cu privire la felul și quantumul pedepsei ori la forma de executare a acesteia.

(3) La soluționarea apelului se citează inculpatul.

(4) Instanța de apel pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge apelul, menținând hotărârea atacată, dacă apelul este tardiv sau inadmisibil ori nefondat;

b) admite apelul, desființează sentința prin care acordul de recunoaștere a fost admis numai cu privire la felul și quantumul pedepsei sau la forma de executare a acesteia și pronunță o nouă hotărâre, procedând potrivit art. 485 alin. (1) lit. a), care se aplică în mod corespunzător;

c) admite apelul, desființează sentința prin care acordul de recunoaștere a fost respins, admite acordul de recunoaștere a vinovăției, dispozițiile art. 485 alin. (1) lit. a) și art. 486 aplicându-se în mod corespunzător.”

293. După articolul 488 se introduce un nou capitol, Capitolul I' „Contestația privind durata rezonabilă a procesului penal”, cuprinzând articolele 488¹-488⁶, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL I¹

Contestația privind durata procesului penal

Introducerea contestației

Art. 488¹. – (1) Dacă activitatea de urmărire penală sau de judecată nu se îndeplinește într-o durată rezonabilă se poate face contestație, solicitându-se accelerarea procedurii.

(2) Contestația poate fi introdusă de către suspect, inculpat, persoana vătămată, partea civilă și partea responsabilă civilmente. În cursul judecății contestația poate fi introdusă și de către procuror.

(3) Contestația poate fi formulată după cum urmează:

a) după cel puțin un an de la începerea urmăririi penale, pentru cauzele aflate în cursul urmăririi penale;

b) după cel puțin un an de la trimiterea în judecată, pentru cauzele aflate în cursul judecății în primă instanță;

c) după cel puțin 6 luni de la sesizarea instanței cu o cale de atac, pentru cauzele aflate în căile de atac ordinare sau extraordinare.

(4) Contestația poate fi retrasă oricând până la soluționarea acesteia. Contestația nu mai poate fi reiterată în cadrul aceleiași faze procesuale în care a fost retrasă.

Competența de soluționare

Art. 488². – (1) Competența de soluționare a contestației aparține după cum urmează:

a) în cauzele penale aflate în cursul urmăririi penale, judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia

i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță;

b) în cauzele penale aflate în cursul judecării sau în căile de atac, ordinare ori extraordinare, instanței ierarhic superioare celei pe rolul căreia se afla cauza.

(2) Când procedura judiciară cu privire la care se formulează contestația se află pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, competența de soluționare a contestației aparține unui alt complet din cadrul aceleiași secții.

Conținutul contestației

Art. 488³. – Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

a) numele, prenumele, domiciliul sau reședința persoanei fizice, respectiv denumirea și sediul persoanei juridice, precum și calitatea în cauză a persoanei fizice sau juridice care întocmește cererea;

b) numele și calitatea celui care reprezintă partea în proces, iar în cazul reprezentării prin avocat, numele acestuia și sediul profesional;

c) adresa de corespondență;

d) denumirea parchetului sau a instanței și numărul dosarului;

e) motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază contestația;

f) data și semnătura.

Procedura de soluționare a contestației

Art. 488⁴. – (1) Judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța, în vederea soluționării contestației, dispune următoarele măsuri:

a) informarea procurorului, respectiv instanței pe rolul căreia se află cauza, cu privire la contestația formulată, cu mențiunea posibilității de a formula un punct de vedere cu privire la aceasta;

b) transmiterea în cel mult 5 zile a dosarului sau a unei copii certificate a dosarului cauzei de către procuror, respectiv instanța pe rolul căreia se află cauza;

c) informarea celorlalte părți din proces și după caz, a celorlalte persoane prevăzute la art. 488² cu privire la contestația formulată și la dreptul de a-și exprima punctul de vedere în termenul acordat în acest scop de judecătorul de drepturi și libertăți sau de instanță.

(2) În cazul în care suspectul sau inculpatul este privat de libertate, în cauza respectivă sau în altă cauză, informarea prevăzută la alin. (1) lit. c) se va face atât către acesta, cât și către avocatul, ales sau numit din oficiu, al acestuia.

(3) Netransmiterea punctului de vedere prevăzut la alin. (1) lit. a) și c) în termenul stabilit de instanță nu împiedică soluționarea contestației.

(4) Judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța soluționează contestația în cel mult 20 zile de la înregistrarea acesteia.

(5) Contestația se soluționează prin încheiere, în camera de consiliu, fără participarea părților și a procurorului.

Soluționarea contestației

Art. 488⁵. – (1) Judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța, soluționând contestația, verifică durata procedurilor pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a punctelor de vedere prezentate și se pronunță prin încheiere.

(2) Judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța, în aprecierea caracterului rezonabil al duratei procedurii judiciare, va lua în considerare următoarele elemente:

- a) natura și obiectul cauzei;
- b) complexitatea cauzei, inclusiv prin luarea în considerare a numărului de participanți și a dificultăților de administrare a probelor;
- c) elementele de extraneitate ale cauzei;
- d) faza procesuală în care se află cauza și durata fazelor procesuale anterioare;
- e) comportamentul contestatorului în procedura judiciară analizată, inclusiv din perspectiva exercitării drepturilor sale procesuale și procedurale și din perspectiva îndeplinirii obligațiilor sale în cadrul procesului;
- f) comportamentul celorlalți participanți în cauză, inclusiv al autorităților implicate;
- g) intervenția unor modificări legislative aplicabile cauzei;
- h) alte elemente de natură să influențeze durata procedurii.

Soluții

Art. 488⁶. – (1) Când apreciază contestația ca fiind întemeiată judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța admite contestația și stabilește termenul în care procurorul să rezolve cauza potrivit art. 327, respectiv instanța de judecată să soluționeze cauza, precum și termenul în care o nouă contestație nu poate fi formulată.

(2) În toate cazurile, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța care soluționează contestația nu va putea da îndrumări și nici nu va putea oferi dezlegări asupra unor

probleme de fapt sau de drept care să anticipeze modul de soluționare a procesului ori care să aducă atingere libertății judecătorului cauzei de a hotărî, conform legii, cu privire la soluția ce trebuie dată procesului, ori, după caz, libertății procurorului de a pronunța soluția pe care o consideră legală și temeinică.

(3) Dacă s-a constatat depășirea duratei rezonabile, o nouă contestație în aceeași cauză se va soluționa cu luarea în considerare exclusiv a motivelor invocate ulterior contestației anterioare.

(4) Abuzul de drept constând în formularea cu rea-credință a contestației se sancționează cu amendă judiciară de la 1.000 lei la 7.000 lei și la plata cheltuielilor judiciare ocazionate.

(5) Încheierea se motivează în termen de 5 zile de la pronunțare. Dosarul se restituie în ziua motivării.

(6) Hotărârea se comunică contestatorului și se transmite spre informare tuturor părților sau persoanelor dintre cele enumerate la art. 488⁴ alin. (1) lit. c) din dosarul cauzei, care sunt ținute să respecte termenele cuprinse în aceasta.

(7) Încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța soluționează contestația nu este supusă niciunei căi de atac.

(8) Contestația formulată cu nerespectarea termenelor prevăzute de prezentul capitol se restituie administrativ.”

294. Articolul 491 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Reprezentarea persoanei juridice

Art. 491. – (1) Persoana juridică este reprezentată la îndeplinirea actelor procesuale și procedurale de reprezentantul său legal.

(2) Dacă pentru aceeași faptă sau pentru fapte conexe s-a pus în mișcare acțiunea penală și împotriva reprezentantului legal al persoanei juridice, aceasta își numește un mandatar pentru a o reprezenta.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), dacă persoana juridică nu și-a numit un mandatar, acesta este desemnat, după caz, de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanță, din rândul practicienilor în insolvență, autorizați potrivit legii. Practicienilor în insolvență astfel desemnați li se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile art. 273 alin. (1), (2), (4) și (5).”

295. Articolul 492 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Locul de citare a persoanei juridice

Art. 492. – (1) Persoana juridică se citează la sediul acesteia. Dacă sediul este fictiv ori persoana juridică nu mai funcționează la sediul declarat, iar noul sediu nu este cunoscut, la sediul organului judiciar se afișează o înștiințare, dispozițiile art. 259 alin. (5) aplicându-se în mod corespunzător.

(2) Dacă persoana juridică este reprezentată prin mandatar, numit în condițiile art. 491 alin. (2) și (3), citarea se face la locuința mandatarului ori la sediul practicianului în insolvență desemnat în calitatea de mandatar.”

296. Articolul 493 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Măsurile preventive

Art. 493. – (1) Judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, la propunerea procurorului, sau, după caz, judecătorul de cameră preliminară ori instanța poate dispune, dacă există motive temeinice care justifică suspiciunea rezonabilă că persoana juridică a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și numai pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

a) interdicția inițierii, ori, după caz, suspendarea procedurii de dizolvare sau lichidare a persoanei juridice;

b) interdicția inițierii, ori, după caz, suspendarea fuziunii, a divizării sau a reducerii capitalului social al persoanei juridice, începută anterior sau în cursul urmăririi penale;

c) interzicerea unor operațiuni patrimoniale, susceptibile de a antrena diminuarea activului patrimonial sau insolvența persoanei juridice;

d) interzicerea încheierii anumitor acte juridice, stabilite de organul judiciar;

e) interzicerea desfășurării activităților de natura celor cu ocazia cărora a fost comisă infracțiunea.

(2) Pentru a asigura respectarea măsurilor prevăzute la alin. (1), persoana juridică poate fi obligată la depunerea unei cauțiuni constând într-o sumă de bani care nu poate fi mai mică de 10.000 lei. Cauțiunea se restituie la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, de amânare a aplicării pedepsei, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de încetare a procesului penal, pronunțate în cauză, dacă persoana juridică a respectat măsura sau măsurile preventive, precum și în cazul în care, prin hotărâre

definitivă, s-a dispus achitarea persoanei juridice.

(3) Cauțiunea nu se restituie în cazul nerespectării de către persoana juridică a măsurii sau a măsurilor preventive luate, făcându-se venit la bugetul de stat la data rămânerii definitive a hotărârii pronunțate în cauză, precum și dacă s-a dispus plata din cauțiune, în ordinea următoare, a despăgubirilor bănești acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracțiune, a cheltuielilor judiciare sau a amenzii.

(4) Măsurile preventive prevăzute la alin. (1) pot fi dispuse pe o perioadă de cel mult 60 de zile, cu posibilitatea prelungirii în cursul urmăririi penale și a menținerii în cursul procedurii de cameră preliminară și al judecării, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea acestora, fiecare prelungire neputând depăși 60 de zile.

(5) În cursul urmăririi penale, măsurile preventive se dispun de judecătorul de drepturi și libertăți prin încheiere motivată dată în camera de consiliu, cu citarea persoanei juridice.

(6) Participarea procurorului este obligatorie.

(7) Împotriva încheierii se poate face contestație la judecătorul de drepturi și libertăți sau, după caz, la judecătorul de cameră preliminară ori instanța ierarhic superioară, de către persoana juridică și procuror, în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru persoana juridică lipsă.

(8) Măsurile preventive se revocă de către judecătorul de drepturi și libertăți la cererea procurorului sau a persoanei juridice, iar de către judecătorul de cameră preliminară și de către instanță și din oficiu, numai când se constată că nu mai există temeiurile care au justificat luarea sau menținerea acestora. Dispozițiile alin. (5)-(7) se aplică în mod corespunzător.

(9) Împotriva reprezentantului persoanei juridice sau a mandatarului acesteia pot fi luate măsurile prevăzute la art. 265 și art. 283 alin. (2), iar față de practicianul în insolvență, măsura prevăzută la art. 283 alin. (2).

(10) Luarea măsurilor preventive nu împiedică luarea măsurilor asigurătorii conform art. 249-256.”

297. *Articolul 494 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Măsurile asigurătorii

Art. 494. – Față de persoana juridică se pot lua măsuri asigurătorii, dispozițiile art. 249-256 și ale art. 549¹

aplicându-se în mod corespunzător.”

298. Articolul 496 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Efectele fuziunii, absorbției, divizării, reducerii capitalului social, ale dizolvării sau lichidării persoanei juridice condamnate

Art. 496. – (1) Dacă, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare a persoanei juridice și până la executarea pedepselor aplicate, intervine un caz de fuziune, absorbție, divizare, dizolvare, lichidare sau reducere a capitalului social al acesteia, autoritatea ori instituția căreia îi revine competența de a autoriza sau înregistra această operațiune este obligată să sesizeze instanța de executare cu privire la acesta și să informeze cu privire la persoana juridică creată prin fuziune, absorbție sau care a dobândit fracțiuni din patrimoniul persoanei divizate.

(2) Persoana juridică rezultată prin fuziune, absorbție sau care a dobândit fracțiuni din patrimoniul persoanei divizate preia obligațiile și interdicțiile persoanei juridice condamnate, dispozițiile art. 151 din Codul penal aplicându-se în mod corespunzător.”

299. La articolul 497, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 497. – (1) Persoana juridică condamnată la pedeapsa amenzii este obligată să depună recipisa de plată integrală a amenzii la judecătorul delegat cu executarea, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

(2) Când persoana juridică condamnată se găsește în imposibilitatea de a achita integral amenda în termenul prevăzut la alin. (1), judecătorul delegat cu executarea, la cererea persoanei juridice, poate dispune eșalonarea plății amenzii pe cel mult 2 ani, în rate lunare.”

300. Articolul 498 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Punerea în executare a pedepsei complementare a dizolvării persoanei juridice

Art. 498. – (1) Copia dispozitivului hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, de către judecătorul delegat cu executarea, persoanei juridice respective, precum și organului care a autorizat înființarea persoanei juridice, respectiv organului care a înregistrat persoana juridică, solicitându-se totodată informarea cu privire la modul de aducere la îndeplinire a măsurii.

(2) La data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa complementară a dizolvării, persoana juridică intră în lichidare.”

301. La articolul 501 alineatul (1), după litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:

„d) administratorului sistemului electronic de achiziții publice.”

302. După articolul 501, se introduce un nou articol, articolul 501¹, cu următorul cuprins:

„Punerea în executare a pedepsei complementare a plasării sub supraveghere judiciară

Art. 501¹. – (1) Atribuțiile mandatarului judiciar privind supravegherea activității persoanei juridice sunt cuprinse în dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat pedeapsa plasării sub supraveghere judiciară.

(2) Mandatarul judiciar nu se poate substitui organelor statutare în gestionarea activităților persoanei juridice.”

303. La articolul 502, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 502. – (1) Un extras al hotărârii de condamnare care privește aplicarea pedepsei complementare a afișării hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, persoanei juridice condamnate, pentru a-l afișa în forma, locul și pentru perioada stabilite de instanța de judecată.

(2) Un extras al hotărârii de condamnare care privește aplicarea pedepsei complementare a publicării hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, persoanei juridice condamnate, pentru a publica hotărârea în forma stabilită de instanță, pe cheltuială proprie, prin intermediul presei scrise sau audiovizuale ori prin alte mijloace de comunicare audiovizuale, desemnate de instanță.”

304. La articolul 503, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Sesizarea instanței se face din oficiu de către judecătorul delegat al instanței de executare, potrivit art. 499-502.”

305. La articolul 506, alineatul (3) se abrogă.

306. La articolul 506, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Prin referatul de evaluare, serviciul de probațiune solicitat poate face propuneri motivate cu privire la măsurile educative ce pot fi luate față de minor.”

307. La articolul 506, alineatul (5) se abrogă.

308. La articolul 509, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Când inculpatul este minor cu vârsta mai mică de 16 ani, instanța, dacă apreciază că administrarea anumitor probe poate avea o influență negativă asupra sa, poate dispune îndepărtarea lui din ședință. În aceleași condiții pot fi îndepărtați temporar din sala de judecată și părinții ori tutorele, curatorul ori persoana în îngrijirea sau supravegherea căreia se află temporar minorul.”

309. Articolul 511 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Punerea în executare a măsurilor educative neprivative de libertate

Art. 511. – În cazul în care s-a luat față de minor vreuna dintre măsurile educative neprivative de libertate, după rămânerea definitivă a hotărârii se fixează un termen pentru când se dispune aducerea minorului, chemarea reprezentantului legal al acestuia, a reprezentantului serviciului de probațiune pentru punerea în executare a măsurii luate și a persoanelor desemnate cu supravegherea acesteia.”

310. Articolul 512 se abrogă.

311. La articolul 516, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Înlocuirea internării minorului cu măsura educativă a asistării zilnice și liberarea din centrul educativ la împlinirea vârstei de 18 ani se dispun, potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către instanța în a cărei circumscripție teritorială se află centrul educativ, corespunzătoare în grad instanței de executare. Revenirea asupra înlocuirii sau liberării, în cazul în care acesta nu respectă, cu rea-credință, condițiile de executare a măsurii educative ori obligațiile impuse, se dispun, din oficiu sau la sesizarea serviciului de probațiune, de instanța care a judecat cauza în primă instanță.”

312. La articolul 523 alineatul (1), litera e) se abrogă.

313. La articolul 523, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Activitățile prevăzute la alin. (1) lit. a)-c) pot fi efectuate numai în baza mandatului emis de judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă să judece cauza în primă instanță sau de la instanța de executare ori de judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă potrivit legii speciale în cazul prevăzut la art. 521 alin. (2) lit. c).”

314. Articolul 524 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Supravegherea tehnică, reținerea, predarea și percheziționarea corespondenței și a obiectelor și percheziția în procedura dării în urmărire

Art. 524. – (1) Supravegherea tehnică, reținerea, predarea și percheziționarea corespondenței și a obiectelor și percheziția pot fi dispuse, la cererea procurorului care supraveghează activitatea organelor de poliție care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire, de judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă, dacă acesta apreciază că identificarea, căutarea, localizarea și prinderea persoanelor date în urmărire nu pot fi făcute prin alte mijloace ori ar fi mult întârziate.

(2) Dispozițiile art. 138-144, respectiv art. 147 și art. 157-160 se aplică în mod corespunzător.”

315. Articolul 525 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Ridicarea de obiecte sau înscrisuri în procedura dării în urmărire

Art. 525. – (1) Ridicarea de obiecte sau înscrisuri, în vederea identificării, căutării, localizării și prinderii persoanelor date în urmărire poate fi dispusă de procurorul care supraveghează activitatea organelor de poliție care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire.

(2) Dispozițiile art. 169 și 171 se aplică în mod corespunzător.”

316. La articolul 526, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Procurorul care supraveghează activitatea de urmărire a persoanei date în urmărire dispune de îndată încetarea activităților de supraveghere luate conform art. 524, informând despre aceasta judecătorul de drepturi și libertăți.”

317. La articolul 528, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) La împlinirea termenului de 3 ani prevăzut la art. 150 din Codul penal, dacă persoana condamnată nu a mai săvârșit o altă infracțiune, organul care a autorizat înființarea persoanei juridice și organul care a înregistrat persoana juridică vor șterge din oficiu mențiunile privind pedeapsa aplicată persoanei juridice.”

318. La articolul 548, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 548. – (1) Cooperarea judiciară internațională va fi solicitată sau acordată în conformitate cu dispozițiile actelor juridice ale Uniunii Europene, tratatelor internaționale din domeniul cooperării judiciare internaționale în materie penală la care România este parte, precum și cu dispozițiile cuprinse în legea

specială și în prezentul capitol, dacă în tratatele internaționale nu se prevede altfel.”

319. După articolul 549 se introduce un nou capitol, Capitolul IX, cuprinzând articolul 549¹, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL IX

Procedura de confiscare sau desființare a unui înscris în cazul clasării

Procedura de confiscare sau desființare a unui înscris în cazul clasării

Art. 549¹. – (1) În cazul în care procurorul a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală și sesizarea judecătorului de cameră preliminară în vederea luării măsurii de siguranță a confiscării speciale sau a desființării unui înscris, ordonanța de clasare, însoțită de dosarul cauzei, se înaintează instanței căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță după expirarea termenului prevăzut la art. 339 alin. (4) ori, după caz, la art. 340 sau după pronunțarea hotărârii prin care plângerea fost respinsă.

(2) Judecătorul de cameră preliminară comunică persoanelor ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate o copie a ordonanței, punându-le în vedere că în termen de 10 zile de la primirea comunicării pot depune note scrise.

(3) După expirarea termenului prevăzut de alin. (2), judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra cererii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2), putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge propunerea și dispune, după caz, restituirea bunului ori ridicarea măsurii asigurătorii luate în vederea confiscării;

b) admite propunerea și dispune confiscarea bunurilor ori, după caz, desființarea înscrisului.

(4) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și persoanele prevăzute la alin. (2) pot face, motivat, contestație. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

(5) Contestația se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei sesizate ori, când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, de către completul competent potrivit legii, care se pronunță prin încheiere motivată, fără participarea procurorului și a persoanelor prevăzute la alin. (2), putând dispune una dintre următoarele soluții:

- a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă sau nefondată;
- b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă propunerea potrivit alin. (3).”

320. La articolul 553, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) În cazul pedepselor și măsurilor neprivative de libertate, judecătorul delegat cu executarea din cadrul instanței de executare poate delega unele atribuții judecătorului delegat cu executarea de la instanța corespunzătoare în grad instanței de executare în circumscripția căreia locuiește persoana aflată în executare.”

321. La articolul 554, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dacă la punerea în executare a hotărârii sau în cursul executării se ivește vreo nelămurire sau împiedicare la executare, judecătorul delegat cu executarea poate sesiza instanța de executare, care va proceda potrivit dispozițiilor art. 597 și 598.”

322. La articolul 555, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 555. – (1) Pedeapsa închisorii și pedeapsa detențiunii pe viață se pun în executare prin emiterea mandatului de executare. Mandatul de executare se emite de judecătorul delegat cu executarea în ziua rămânerii definitive a hotărârii la instanța de fond sau, după caz, în ziua primirii extrasului prevăzut la art. 553 alin. (3), se întocmește în 3 exemplare și cuprinde: denumirea instanței de executare, data emiterii, datele privitoare la persoana condamnatului, numărul și data hotărârii care se execută și denumirea instanței care a pronunțat-o, pedeapsa pronunțată și textul de lege aplicat, pedeapsa accesorie aplicată, timpul reținerii și arestării preventive ori al arestului la domiciliu, care s-a dedus din durata pedepsei, mențiunea dacă cel condamnat este recidivist, precum și, după caz, mențiunea prevăzută la art. 404 alin. (6), ordinul de arestare și de deținere, semnătura judecătorului delegat, precum și ștampila instanței de executare.”

323. La articolul 556, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 556. – (1) Pentru aducerea la îndeplinire a mandatului de executare se trimit două exemplare organului de poliție de la domiciliul sau reședința condamnatului, iar în cazul în care acesta nu are domiciliul sau reședința în România, organului de poliție în raza teritorială a căruia se află instanța de executare, când condamnatul este liber, sau, după caz, când condamnatul este arestat, comandantului la locul de deținere.”

324. La articolul 556, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) În situația în care mandatul de executare conține erori materiale, însă permite identificarea persoanei în vederea punerii în executare, în raport de datele de identificare ale persoanei existente în evidențele organelor de poliție și hotărârea instanței de judecată, organul de poliție execută hotărârea, solicitând, în același timp instanței de judecată îndreptarea erorilor materiale sesizate.”

325. La articolul 556, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Mandatul de executare sau ordinul de interzicere a părăsirii țării poate fi transmis organelor competente și prin fax, poștă electronică sau prin orice mijloc în măsură să producă un document scris în condiții care să permită autorităților destinate să le stabilească autenticitatea.”

326. La articolul 557, denumirea marginală se modifică și va avea următorul cuprins:

„Executarea mandatului de executare a pedepsei și a ordinului de interzicere a părăsirii țării. Acordul instanței de părăsire a țării”

327. La articolul 557, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (10), cu următorul cuprins:

„(10) Pe durata termenului de supraveghere, persoana supravegheată poate solicita motivat instanței de executare să încuviințeze părăsirea teritoriului României potrivit art. 85 alin. (2) lit. i) sau art. 93 alin. (2) lit. d) din Codul penal. Instanța de executare soluționează cererea în camera de consiliu, după ascultarea persoanei supravegheate și a consilierului de probațiune, prin încheiere definitivă. În cazul în care admite cererea, instanța stabilește perioada pentru care persoana supravegheată poate părăsi teritoriul României.”

328. Articolul 559 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Punerea în executare a amenzii penale

Art. 559. – (1) Persoana condamnată la pedeapsa amenzii este obligată să depună recipisa de plată integrală a amenzii la judecătorul delegat cu executarea, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii.

(2) Când cel condamnat se află în imposibilitate de a achita integral amenda în termenul prevăzut la alin. (1), judecătorul delegat cu executarea, la cererea condamnatului, poate dispune eșalonarea plății amenzii pe o perioadă de cel mult 2 ani, în rate lunare.”

329. La articolul 560, alineatul (2) se modifică va avea următorul cuprins:

„(2) Sesizarea instanței se face din oficiu sau de către organul care, potrivit legii, execută amenda ori de către persoana condamnată. Când dispune înlocuirea pedepsei amenzii cu prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, instanța va menționa în dispozitiv două entități din comunitate unde urmează a se executa munca neremunerată în folosul comunității. Consilierul de probațiune, pe baza evaluării inițiale, va decide în care din cele două instituții din comunitate menționate în hotărârea judecătorească urmează a se executa obligația și tipul de activitate.”

330. Articolul 562 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Interzicerea exercitării unor drepturi

Art. 562. – Pedepsa interzicerii exercitării unor drepturi se pune în executare prin trimiterea de către judecătorul delegat al instanței de executare a unei copii de pe dispozitivul hotărârii, în funcție de drepturile a căror exercitare a fost interzisă, persoanei juridice de drept public sau de drept privat autorizată să supravegheze exercitarea dreptului respectiv.”

331. Articolul 564 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Degradarea militară

Art. 564. – Pedepsa degradării militare se pune în executare prin trimiterea de către judecătorul delegat cu executarea a unei copii de pe dispozitivul hotărârii comandantului unității militare în a cărei evidență este luată persoana condamnată, respectiv Centrului Militar Județean sau Zonal de la domiciliul condamnatului.”

332. Articolul 574 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Executarea confiscării speciale și a confiscării extinse

Art. 574. – Măsura de siguranță a confiscării speciale sau a confiscării extinse luată prin hotărârea instanței de judecată se execută după cum urmează:

a) lucrurile confiscate se predau organelor în drept a le prelua sau valorifica potrivit legii;

b) dacă lucrurile confiscate se află în păstrarea organelor de poliție sau a altor instituții, judecătorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitivul hotărârii organului la care se află. După primirea copiei de pe dispozitiv, lucrurile confiscate se predau organelor în drept a le prelua sau valorifica potrivit dispozițiilor legii;

c) atunci când confiscarea privește sume de bani ce nu au fost consemnate la unități bancare, judecătorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitivul hotărârii organelor fiscale, în vederea executării confiscării potrivit

dispozițiilor privind creanțele bugetare;

d) când s-a dispus distrugerea lucrurilor confiscate, aceasta se face în prezența judecătorului delegat cu executarea, întocmindu-se proces-verbal care se depune la dosarul cauzei.”

333. La articolul 576, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul obligațiilor prevăzute la art. 85 alin. (2) lit. e)-j), la art. 93 alin. (2) lit. d) și la art. 101 alin. (2) lit. c)-g) din Codul penal, un extras de pe dispozitivul hotărârii se trimite organului sau autorității competente să verifice respectarea acestora.”

334. La Capitolul III al Titlului V al Părții speciale, titlul Secțiunii 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„SECȚIUNEA 1

Condamnarea în cazul anulării sau revocării renunțării la amânarea pedepsei sau a amânării aplicării pedepsei”

335. După titlul Secțiunii 1 a Capitolului III se introduce un nou articol, articolul 581¹, cu următorul cuprins:

„Anularea renunțării la aplicarea pedepsei

Art. 581¹. – (1) Anularea renunțării la aplicarea pedepsei se dispune, din oficiu sau la sesizarea procurorului, de instanța care judecă ori a judecat în primă instanță infracțiunea ce atrage anularea.

(2) Dacă constată că sunt îndeplinite condițiile art. 83 alin. (3) din Codul penal, instanța, anulând renunțarea la aplicarea pedepsei, dispune condamnarea inculpatului pentru infracțiunea cu privire la care se renunțase la aplicarea pedepsei, stabilește pedeapsa pentru aceasta, aplicând, apoi, după caz, dispozițiile cu privire la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

(3) La stabilirea pedepsei pentru infracțiunea cu privire la care se anulează renunțarea la aplicarea pedepsei, instanța va avea în vedere exclusiv criteriile de individualizare și circumstanțele din cauza în care s-a pronunțat inițial soluția de renunțare la aplicarea pedepsei. Dispozițiile art. 396 alin. (10) se aplică în mod corespunzător.”

336. Articolul 582 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Revocarea sau
anularea amânării
aplicării pedepsei**

Art. 582. – (1) Asupra revocării sau anulării amânării aplicării pedepsei se pronunță, din oficiu sau la sesizarea procurorului sau a consilierului de probațiune, instanța care judecă ori a judecat în primă instanță infracțiunea ce ar putea atrage revocarea sau anularea.

(2) Dacă până la expirarea termenului prevăzut la art. 86 alin. (4) lit. c) din Codul penal persoana cu privire la care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei nu a respectat obligațiile civile stabilite prin hotărârea prin care s-a dispus amânarea, serviciul de probațiune competent sesizează instanța care a pronunțat în primă instanță amânarea, în vederea revocării acesteia. Sesizarea poate fi făcută și de procuror sau de partea interesată, până la expirarea termenului de supraveghere.

(3) Dacă constată că sunt îndeplinite condițiile art. 88 sau 89 din Codul penal, instanța, anulând sau, după caz, revocând amânarea aplicării pedepsei, dispune condamnarea inculpatului și executarea pedepsei stabilite prin hotărârea de amânare, aplicând, apoi, după caz, dispozițiile cu privire la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.”

337. După articolul 582 se introduce o nouă secțiune, Secțiunea 1¹, cu următoarea denumire:

**„SECȚIUNEA 1¹
Schimbări în executarea unor hotărâri”**

338. Articolul 583 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Revocarea sau
anularea
suspendării
executării pedepsei
sub supraveghere**

Art. 583. – (1) Asupra revocării sau anulării suspendării executării pedepsei sub supraveghere prevăzute la art. 96 sau 97 din Codul penal se pronunță, din oficiu, la sesizarea procurorului sau a consilierului de probațiune, instanța care judecă ori a judecat în primă instanță infracțiunea ce ar putea atrage revocarea sau anularea.

(2) Dacă, până la expirarea termenului prevăzut la art. 93 alin. (5) din Codul penal, condamnatul nu a respectat obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, serviciul de probațiune competent sesizează instanța care a pronunțat în primă instanță suspendarea, în vederea revocării acesteia. Sesizarea poate fi făcută și de procuror, de consilierul de probațiune sau de partea interesată, până la expirarea termenului de supraveghere.”

339. La articolul 585, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 585. – (1) Pedeapsa pronunțată poate fi modificată, dacă la punerea în executare a hotărârii sau în cursul executării pedepsei se constată, pe baza unei alte hotărâri definitive, existența vreuneia dintre următoarele situații:

- a) concursul de infracțiuni;
- b) recidiva;
- c) pluralitatea intermediară;
- d) acte care intră în conținutul aceleiași infracțiuni.”

340. La articolul 587, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) O copie de pe hotărârea rămasă definitivă se comunică serviciului de probațiune competent, precum și unității de poliție în a cărei circumscripție locuiește cel eliberat.”

341. La articolul 588, alineatele (1), (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 588. – (1) Asupra anulării liberării condiționate prevăzute la art. 105 alin. (1) din Codul penal se pronunță, din oficiu sau la sesizarea procurorului sau a consilierului de probațiune, instanța care judecă ori a judecat în primă instanță infracțiunea care atrage anularea.

.....

(3) Instanța prevăzută la art. 587 alin. (1) se pronunță și asupra revocării liberării condiționate, în situația prevăzută la art. 104 alin. (1) din Codul penal, la sesizarea serviciului de probațiune, precum și în cazul când instanța care l-a judecat pe condamnat pentru o altă infracțiune nu s-a pronunțat în această privință.

(4) Instanța în fața căreia hotărârea a rămas definitivă este obligată să comunice locului de deținere și serviciului de probațiune, atunci când este cazul, o copie de pe dispozitivul prin care s-a dispus revocarea liberării condiționate.”

342. La articolul 589 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) când se constată, pe baza unei expertize medico-legale, că persoana condamnată suferă de o boală care nu poate fi tratată în rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor și care face imposibilă executarea imediată a pedepsei, dacă specificul bolii nu permite tratarea acesteia cu asigurarea pazei permanente în rețeaua sanitară a Ministerului Sănătății și dacă instanța apreciază că amânarea executării și lăsarea în libertate nu prezintă un pericol pentru ordinea publică. În această situație, executarea pedepsei se amână pentru o durată determinată;”

343. La articolul 590, alineatul (3) se abrogă.

344. La articolul 591, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Instanța de executare comunică hotărârea prin care s-a dispus amânarea executării pedepsei, în ziua pronunțării, organului de poliție desemnat în cuprinsul hotărârii de amânare a executării pedepsei închisorii pentru a lua în evidență persoana, jandarmeriei, unității de poliție în a cărei circumscripție locuiește condamnatul, organelor competente să elibereze pașaportul, organelor de frontieră, precum și altor instituții, în vederea asigurării respectării obligațiilor impuse. Organele în drept refuză eliberarea pașaportului sau, după caz, ridică provizoriu pașaportul pe durata amânării.”

345. La articolul 592, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 592. – (1) Executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi întreruptă în cazurile și în condițiile prevăzute la art. 589, la cererea persoanelor arătate la alin. (3) al aceluiași articol, iar în cazul prevăzut la art. 589 alin. (1) lit. a), și la cererea administrației penitenciarului.”

346. La articolul 599, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Cererile ulterioare de contestație la executare sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temei legal, de motive și de apărări.”

TITLUL IV DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Art. 103. – Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, intră în vigoare la data de 1 februarie 2014.

Art. 104. – Prezenta lege intră în vigoare la data de 1 februarie 2014.

Art. 105. – Dispozițiile art. 488¹-488⁶ din Legea nr. 135/2010, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, referitoare la contestația privind durata rezonabilă a procesului penal, se aplică numai proceselor penale începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 135/2010.

Art. 106. – Regulamentul comun al Consiliului Superior al Magistraturii și Ministerului Apărării Naționale prevăzut la art. 32 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, va fi adoptat în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

Art. 107. – (1) Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, cu

modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, cel mai târziu la data de 15 ianuarie 2014, dându-se textelor o nouă numerotare.

(2) În completarea prevederilor legale privind republicarea, Legea nr. 135/2010, republicată, va conține în titlu distinct un tabel de corespondență între vechea numerotare cuprinsă în Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, și noua numerotare cuprinsă în Legea nr. 135/2010, republicată.

(3) Actele normative prevăzute în Titlul II – „Dispoziții privind modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege” vor fi republicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, după intrarea în vigoare a prezentei legi, dându-se textelor o nouă numerotare.

Art. 108. – La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 29/1968 privind Codul de procedură penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, și art. III din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003.

Art. 109. – Articolul 115 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, se abrogă.

Prezenta lege transpune dispoziții cuprinse în directive ale Uniunii Europene, după cum urmează:

1. *art. 1, art. 2 alin. (1)-(5), art. 3 alin. (1), (2), (5), (7) și (9) și art. 4 din Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) nr. L 280 din 26 octombrie 2010;*

2. *art. 3, art. 4, art. 6, art. 7 și art. 8 alin. (2) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) nr. L 142 din 1 iunie 2012.*

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

**PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

Valeriu Ștefan Zgonea

**p. PREȘEDINTELE
SENATULUI**

Cristian-Sorin Dumitrescu